DEAN R. KOONTZ
OCHII
ÎNTUNERICULUI
virtual-project.eu

DEAN KOONTZ

OCHII ÎNTUNERICULUI

Original: *The Eyes of Darkness* (2004)

Traducere din limba engleză:
MIHAELA NEACŞU

virtual-project.eu

2020

MARŢI, 30 DECEMBRIE

1.

La şase minute după miezul nopţii, marţi dimineaţa, în drum spre casă de la o repetiţie târzie pentru noul ei spectacol, Tina Evans şi-a văzut fiul, pe Danny, în maşina unui străin. Dar Danny era mort de mai bine de un an.

La două străzi de casă, Tina oprise la un non-stop, să ia o cutie cu lapte şi nişte pâine integrală. Parcase în lumina clară, galbenă, cernută de un bec stradal cu vapori de sodiu, lângă o berlină lucioasă, un Chevrolet de culoare crem. Băiatul era aşezat pe scaunul de lângă şofer şi aştepta pe cineva aflat în magazin. Tina nu-l vedea decât din profil, dar icni stupefiată când îl recunoscu.

„Danny”.

Băiatul avea cam doisprezece ani, vârsta lui Danny. Avea părul des şi negru, ca al lui Danny, un nas care aducea cu al lui Danny şi o linie mai degrabă delicată a bărbiei, ca a lui Danny.

Rosti şoptit numele fiului ei, parcă de teamă să nu alunge îndrăgita apariţie dacă ar fi vorbit mai tare.

Fără să ştie că era privit, băiatul duse o mână la gură şi prinse uşor între dinţi încheietura degetului mare îndoit, obicei pe care şi Danny îl căpătase, cu un an şi ceva înainte să moară. Tina încercase zadarnic să-l dezveţe de năravul acela neplăcut.

Privind copilul, asemănarea cu Danny i se păru mai mult decât o simplă coincidenţă. Brusc, îşi simţi gura amară şi uscată, iar inima începu să îi bubuie în piept. Încă nu se obişnuise cu pierderea singurului ei copil, pentru că niciodată nu dorise – şi nici nu încercase – să o facă. Agăţându-se de asemănarea băiatului cu Danny al ei, era foarte uşor să-şi imagineze că pierderea nici nu avusese loc.

Poate... poate că acest copil chiar *era* Danny. De ce nu? Cu cât se gândea mai mult la asta, cu atât mai puţin smintit îi părea gândul. La urma urmei, nu-i văzuse cadavrul. Poliţia şi cei de la pompele funebre îi comunicaseră că trupul lui Danny fusese

complet desfigurat, atât de mutilat încât era mai bine dacă nu-l vedea. Îngrozită, copleşită de durere, le ascultase sfatul, şi înmormântarea lui Danny se desfăşurase cu sicriul închis. Dar poate că se înşelaseră când identificaseră cadavrul. Poate că Danny nu pierise în acel accident. Poate că suferise doar o lovitură la cap, una uşoară, dar suficient de puternică încât să-i provoace... amnezie. Exact! Amnezie. Poate că se îndepărtase apoi de autobuzul făcut praf, fiind găsit la kilometri depărtare de locul accidentului, fără acte de identitate asupra lui, incapabil să spună cuiva cine era şi de unde venea. Aşa ceva se putea întâmpla, nu? Văzuse în filme astfel de poveşti. Sigur. Amnezie. Şi dacă aşa stătuseră lucrurile, atunci poate că Danny ajunsese la vreo casă de copii, începuse o nouă viaţă. Iar acum, era acolo, în berlina Chevrolet de culoare crem, adus înapoi la ea de soartă şi de...

Copilul îşi dădu seama că era privit şi se întoarse către ea. Tina îşi ţinu respiraţia, în timp ce chipul băiatului i se dezvăluia treptat. Fixându-se unul pe altul prin două rânduri de geamuri şi prin lumina stranie, sulfuroasă, ea avea senzaţia că se priveau peste un abis nesfârşit, dincolo de spaţiu, de timp şi de soartă. Apoi însă, în mod fatal, fantezia se destrămă, întrucât băiatul nu era Danny.

Luându-şi ochii de la el, Tina îşi îndreptă privirea spre mâinile încleştate pe volan, atât de strâns că o dureau.

— La naiba!

Era furioasă pe ea însăşi. Se considera o femeie competentă, puternică, echilibrată, o femeie capabilă să facă faţă oricărei încercări pe care viaţa i-o scotea în cale, iar această imposibilitate necontenită a ei de a accepta moartea lui Danny o tulbura peste măsură.

După şocul iniţial şi după înmormântare, începuse, într-adevăr, să facă faţă traumei. Treptat, zi după zi, săptămână după săptămână, îl lăsase pe Danny în urmă, cu tristeţe, cu vină, cu lacrimi şi cu foarte multă amărăciune, dar cu hotărâre şi cu perseverenţă totodată. Pe parcursul ultimului an, urmase câţiva paşi importanţi de dezvoltare în carieră, recurgând la munca susţinută ca la un fel de morfină, folosindu-se de ea ca să amorţească durerea, până când rana avea să se vindece complet.

Apoi însă, cu câteva săptămâni în urmă, începuse să alunece iar în starea aceea teribilă în care căzuse imediat după ce primise vestea accidentului. Refuzul ei de-a accepta situaţia era pe cât de ferm, pe atât de iraţional. Era din nou stăpânită de sentimentul tulburător că fiul ei trăia. Timpul ar fi trebuit să mărească distanţa dintre ea şi suferinţă, dar, în schimb, fiecare zi care trecea o aducea mai aproape de durere. Băiatul din berlină nu era primul despre care crezuse că era Danny; în ultimele săptămâni, îşi văzuse fiul dispărut în alte maşini, în curţile şcolilor pe lângă care trecuse, pe străzi, într-o sală de cinematograf.

În plus, în ultima vreme, era bântuită de vise în care fiul ei trăia. De fiecare dată, timp de câteva ore bune după ce se trezea, era incapabilă să gestioneze realitatea. Se convinsese pe jumătate că visele erau o premoniţie a unei eventuale regăsiri, că Danny supravieţuise cumva şi că într-o zi, curând, avea să revină în braţele ei.

Era o fantezie plăcută şi frumoasă, dar pe care nu o putea susţine pe termen lung. Deşi refuzase întotdeauna să accepte cruntul adevăr, în cele din urmă acesta se impunea de fiecare dată, iar ea se prăbuşea sub povara lui, nevoită fiind să accepte că visul nu era o premoniţie. Şi totuşi, ştia că, atunci când visul se va repeta, va găsi în el o speranţă reînnoită, aşa cum făcuse de nenumărate ori înainte.

Şi asta nu era bine.

„Eşti bolnavă”, se mustră singură.

Aruncă o privire către berlină şi observă că băiatul continua să o fixeze cu privirea. Apoi se uită la mâinile ce strângeau în continuare volanul şi găsi puterea să le desprindă.

Durerea te poate face să-ţi pierzi minţile. Auzise oameni spunând asta şi o credea. Dar nu avea să lase să i se întâmple ei. Va fi suficient de severă cu sine însăşi încât să nu piardă simţul realităţii – oricât de dureroasă era aceasta. Nu-şi putea permite să spere.

Îl iubise pe Danny din tot sufletul, dar el nu mai era. Fusese strivit şi sfârtecat într-un accident de autobuz, împreună cu alţi paisprezece băieţei, o victimă în cadrul unei tragedii mai mari. Desfigurat încât nu mai putuse fi recunoscut. *Mort.*

Rece.

În descompunere.

Într-un sicriu.

Sub pământ.

Pentru totdeauna.

Buza de jos începu să-i tremure. Voia să plângă, îi venea să plângă, dar n-o făcu.

Băiatul din Chevrolet îşi pierduse interesul şi acum privea din nou către magazin, aşteptând, ca mai înainte.

Tina coborî din Honda ei. Era o noapte răcoroasă, plăcută şi foarte uscată. Inspiră adânc şi intră în magazin, unde aerul era atât de rece, încât o pătrunse până în oase, iar lumina fluorescentă era mult prea puternică şi prea deprimantă pentru a încuraja vreo fantezie.

Cumpără o cutie cu lapte degresat şi o pâine de grâu integral, feliată subţire, pentru cei preocupaţi de dietă, astfel că o felie avea doar jumătate din caloriile unei felii obişnuite. Nu mai era dansatoare. Acum lucra în spatele scenei, era implicată în producţia spectacolelor, dar se simţea cel mai bine, atât fizic, cât şi psihic, dacă îşi menţinea greutatea pe care o avusese când urca pe scenă.

Cinci minute mai târziu era acasă. Deţinea o fermă modestă, într-o zonă liniştită. Măslinii şi arborii de ceai cu frunzişul lor dantelat foşneau lent în adierea blândă a deşertului Mojave.

În bucătărie, prăji două felii de pâine, le acoperi cu un strat subţire de unt de arahide, îşi turnă un pahar cu lapte degresat şi se aşeză la masă.

Pâinea prăjită cu unt de arahide fusese una dintre preferatele lui Danny încă de când era mic şi foarte mofturos. Când abia învăţa să vorbească, îi spunea „*unt de alahide*”.

Închizând ochii, în timp ce mesteca o bucăţică de pâine, Tina îl revăzu – la trei ani, cu obrajii şi buzele murdare de unt de arahide – cum zâmbea cerând: „*Mai vleau unt de alahide, te log*”.

Deschise ochii tresărind, pentru că imaginea fusese atât de intensă, încât păruse mai mult o *viziune* decât o amintire. Iar acum nu voia să-şi amintească atât de clar.

Dar era prea târziu. Inima i se strânse în piept şi buza inferioară începu să-i tremure din nou. Îşi lăsă capul pe masă.

Plânse.

•

În noaptea aceea, Tina visă din nou că Danny trăia. Cumva. Undeva. Trăia. Şi avea nevoie de ea.

În vis, Danny stătea pe marginea unui abis fără fund, iar ea era de cealaltă parte, în faţa lui, privindu-l peste prăpastia imensă. Danny o striga. Era singur şi speriat. Ea se simţea îngrozitor, pentru că nu vedea nicio cale să ajungă la el. Între timp, cerul se întuneca; nori grei de furtună, precum pumnii strânşi ai unor uriaşi celeşti, striveau şi ultima picătură de lumină a zilei. Strigătele lui Danny şi răspunsurile ei deveneau din ce în ce mai ascuţite şi mai disperate, pentru că ştiau că, dacă nu se reuneau înainte de lăsarea nopţii, rămâneau pierduţi pentru totdeauna; în noaptea care stătea să vină, ceva pândea aşteptându-l pe Danny, ceva teribil care avea să-l înhaţe dacă-l găsea singur. Dintr-odată, cerul fusese spintecat de un fulger, urmat de bubuitul unui tunet, apoi noaptea făcuse implozie, devenind şi mai neagră, un întuneric deplin şi fără sfârşit.

Tina Evans se ridică în capul oaselor, convinsă că auzise un zgomot în casă. Nu putea fi tunetul din vis. Zgomotul pe care-l auzise răsunase când ea se deştepta şi fusese cât se poate de real, nu imaginar.

Ascultă cu auzul încordat, pregătită să se dezvelească şi să coboare din pat. Împrejur domnea tăcerea.

Încet-încet, o cuprinse îndoiala. Fusese cam sperioasă în ultimul timp. Nu era acum prima noapte în care era convinsă – şi se înşela – că un intrus dădea târcoale în casă. De patru sau cinci ori în ultimele două săptămâni scosese pistolul din sertarul noptierei şi căutase cameră cu cameră, fără să fi găsit pe cineva. Fusese foarte stresată în ultima vreme, atât în plan personal, cât şi profesional. Poate că zgomotul pe care-l auzise în noaptea asta fusese totuşi tunetul din vis.

Mai aşteptă câteva minute, dar noaptea era atât de liniştită, încât fu nevoită să accepte că era singură. Pe măsură ce bătăile inimii îi reveneau la normal, se lăsă înapoi pe pernă.

În momente ca acesta, îşi dorea ca ea şi Michael să fi fost încă împreună. Închise ochii şi îşi imagină că stătea pe pat lângă el, că întinde mâna să-l cuprindă, în întuneric, îl atinge, se apropie de el, se cuibăreşte în siguranţa oferită de braţele lui. El o alintă şi o liniştеşte şi, astfel, ajunge să poată dormi din nou.

Desigur, dacă ea şi Michael ar fi împreună în pat, lucrurile nu s-ar petrece deloc aşa cum îşi imagina ea. N-ar face dragoste. S-

ar certa. El ar rezista gesturilor ei drăgăstoase, ar respinge-o căutând motiv de ceartă. S-ar lega de ceva neînsemnat şi ar întârâta-o până când gâlceava ar ajunge un război în toată regula. Aşa fuseseră ultimele luni petrecute împreună. El clocotea de furie, căutând mereu un motiv să-şi verse nervii asupra ei.

Dar pentru că Tina îl iubise tot timpul, destrămarea relaţiei fusese dureroasă şi foarte tristă pentru ea. Dar când totul luase sfârşit, se simţise deopotrivă şi uşurată.

Îşi pierduse şi soţul, şi copilul în acelaşi an. Bărbatul mai întâi, apoi copilul – fiul, luat de moarte, iar soţul, de vânturile schimbării. Pe parcursul celor doisprezece ani de căsnicie, personalitatea Tinei se schimbase faţă de cea care fusese în ziua nunţii lor, devenise mai complexă, dar Michael nu se schimbase deloc – şi nici nu-i plăcea femeia care devenise ea. Începuseră ca iubiţi, împărtăşind fiecare detaliu al vieţii lor – realizări şi eşecuri, bucurii şi neîmpliniri –, dar la momentul în care se pronunţase divorţul, erau doi străini. Deşi Michael locuia în acelaşi oraş, la mai puţin de un kilometru distanţă, era, în multe feluri, tot atât de departe şi de inaccesibil precum Danny.

Oftă resemnată şi deschise ochii.

Acum nu-i era somn, dar ştia că trebuia să se odihnească mai mult. De dimineaţă, era necesar să fie în formă şi plină de energie.

Ziua care venea era una dintre cele mai importante din viaţa ei: 30 decembrie. În ceilalţi ani, data aceea nu avusese nimic special. Dar acum, cu bune şi cu rele, 30 decembrie avea să devină temelia pe care se va ridica întreg viitorul ei.

Timp de cincisprezece ani, după ce împlinise optsprezece ani şi cu doi ani înainte să se mărite cu Michael, Tina Evans locuise şi lucrase în Las Vegas. Îşi începuse cariera ca dansatoare – nu animatoare, ci dansatoare veritabilă – în *Lido de Paris,* un spectacol impresionant, în cadrul hotelului Stardust. *Lido* era genul acela de producţie somptuoasă pe care nu o poţi vedea nicăieri altundeva în lume, decât în Vegas, pentru că numai în Vegas se putea monta un spectacol de milioane de dolari, ani la rând, fără cea mai mică preocupare privind profiturile; sume colosale erau cheltuite pentru decorurile şi costumele sofisticate, pentru distribuţie şi echipa de producţie, iar reprezentanţii hotelului erau, de obicei, fericiţi dacă aceste

cheltuieli erau acoperite de costul biletelor şi al băuturilor. La urma urmei, oricât de incredibil ar fi fost, spectacolul era doar de reclamă, o atracţie menită să aducă mii de clienţi în hotel, noapte de noapte. În drumul spre şi dinspre scenă, mulţimea trecea pe lângă mesele de joc, pe lângă ruletă şi pe lângă şirurile lungi, strălucitoare, de aparate de jocuri mecanice, şi *acolo* se făcea adevăratul profit. Tinei îi plăcuse să danseze în *Lido* şi rămăsese acolo doi ani şi jumătate, până când aflase că era însărcinată. Îşi luase concediu cât ţinuse sarcina şi apoi după naşterea lui Danny, petrecându-şi tot timpul cu el, în primele lui luni de viaţă. Când Danny împlinea şase luni, Tina începea antrenamentele ca să-şi reintre în formă şi, după trei luni de efort intens, obţinea un loc în trupa unui nou spectacol în Vegas. Reuşea să fie atât o excelentă dansatoare, cât şi o mamă bună, deşi nu era întotdeauna uşor. Îl iubea pe Danny, îi plăcea meseria ei şi îi pria activitatea pe ambele fronturi.

Dar cu cinci ani în urmă, când împlinea douăzeci şi opt de ani, începuse să-şi dea seama că mai avea, cu puţin noroc, zece ani ca dansatoare şi luase hotărârea să-şi croiască şi un alt drum în lumea spectacolului, pentru a evita să fie eliminată la treizeci şi opt. Obţinuse un post de coregrafă la un spectacol de revistă de doi bani, o imitaţie ieftină, atroce, a producţiei de multe milioane care era *Lido,* şi, în cele din urmă, pusese mâna şi pe postul de costumieră. De-acolo crescuse încet, ocupând diverse posturi similare prin saloane mai mari, apoi prin săli de spectacol mai mici, cu o capacitate de patru-cinci sute de locuri, în hoteluri de mâna a doua cu bugete limitate. Cu timpul, ajunsese să regizeze un spectacol de revistă, apoi regizase şi produsese încă unul. Devenise uşor-uşor un nume respectat în lumea restrânsă a divertismentului din Vegas şi credea că mai avea puţin până să dea lovitura.

Cu aproape un an în urmă, la scurtă vreme după moartea lui Danny, i se oferise ocazia să regizeze şi să coproducă un spectacol uriaş, de zece milioane de dolari, care avea să fie pus în scenă în sala principală, de două mii de locuri, a Golden Pyramid, unul dintre cele mai mari şi mai luxoase hoteluri de pe bulevardul Strip. La început, i se păruse complet nepotrivit ca o asemenea ocazie să apară în calea ei când nici nu avusese destul timp să-şi plângă copilul, ca şi cum destinul ar fi fost atât de superficial şi de insensibil, încât să creadă că putea echilibra

balanţa şi compensa moartea lui Danny, oferindu-i o şansă nemaipomenită la un loc de muncă de vis. Deşi era înverşunată şi deprimată, deşi – sau poate tocmai pentru că – se simţea complet lipsită de direcţie şi de rost, acceptase oferta.

Numele noului spectacol era *Magyck*!, pentru că momentele artistice dintre numerele spectacolului de dans erau executate de magicieni şi pentru că numerele de dans includeau, la rândul lor, efecte speciale elaborate şi erau construite în jurul unor teme supranaturale. Ortografia deosebită a numelui spectacolului nu fusese ideea Tinei, dar, în rest, programul era aproape în totalitate creaţia ei şi era foarte mulţumită de rezultat. Era, totodată, epuizată. Anul trecuse pe nesimţite, într-o goană ameţitoare, cu zile de lucru a câte douăsprezece – paisprezece ore, niciun concediu şi, foarte rar, câte un weekend liber.

Chiar şi aşa, deşi fusese extrem de ocupată cu spectacolul, se adaptase foarte greu la dispariţia lui Danny. Cu o lună în urmă, crezuse pentru prima dată că începuse, cel puţin, să depăşească durerea. Putea acum să se gândească la el fără să plângă şi să-i viziteze mormântul fără să mai fie copleşită de tristeţe. Ţinând cont de circumstanţe, se simţea destul de bine, aproape veselă într-o anumită măsură. Nu-l va uita niciodată pe acel copil adorabil, care fusese o parte atât de importantă din ea, dar nici nu mai trebuia să trăiască mereu cu atenţia îndreptată asupra acelui gol imens pe care el îl lăsase în viaţa ei. Rana era încă dureros de sensibilă, dar era vindecată.

Aşa crezuse cu o lună în urmă. Timp de o săptămână sau două făcuse progrese în direcţia acceptării. Apoi începuse să aibă visele acelea, mult mai rele decât cele pe care le avusese imediat după moartea lui Danny.

Poate că temerile ei legate de reacţia publicului faţă de reprezentaţiile cu *Magyck*! îi readuceau în minte angoasa pe care o trăise în legătură cu Danny. În mai puţin de şaptesprezece ore – la ora opt seara pe 30 decembrie –, hotelul Golden Pyramid avea să prezinte premiera specială VIP, pe bază de invitaţie, a spectacolului *Magyck*!, pentru ca în noaptea următoare, în ajunul Anului Nou, să înceapă reprezentaţiile pentru publicul larg. Dacă reacţia publicului avea să fie pe cât de puternică şi de pozitivă se aştepta Tina să fie, viitorul ei financiar era asigurat, întrucât, prin contract, îi revenea un

procent de 2,5% din încasările brute, fără veniturile din vânzarea băuturilor alcoolice, după încasarea primelor cinci milioane. Dacă *Magyck*! avea succes şi reuşea să facă săli pline timp de patru-cinci ani, cum se întâmpla uneori în Vegas cu spectacolele reuşite, atunci Tina avea să fie multimilionară. Dacă, în schimb, producţia era un eşec, avea să ajungă să lucreze iar pentru sălile mici, pe drumul decăderii profesionale. Industria divertismentului, oricum ai fi privit-o, era un domeniu necruţător.

Atacurile ei de panică erau pe deplin justificate. Teama ei obsedantă de intruşi, visele tulburătoare cu Danny, durerea reînnoită – toate acestea îşi puteau avea rădăcinile în îngrijorările ei legate de *Magyck*! Dacă aşa stăteau lucrurile, atunci ele aveau să dispară odată ce soarta spectacolului va deveni clară. Tot ce trebuia să facă era să mai reziste câteva zile şi, în calmul relativ ce se va aşterne după aceea, s-ar putea ocupa şi de procesul de autovindecare.

Între timp, era absolut necesar să reuşească să doarmă puţin. La ora zece dimineaţa avea programată o întâlnire cu reprezentanţii a două agenţii de impresariat, care preconizau să rezerve opt mii de bilete la spectacol, pentru primele trei luni de reprezentaţii. Apoi, la ora unu, întreaga distribuţie şi echipa de producţie aveau să se reunească pentru repetiţia finală.

Îşi înfoie perna, aranjă păturile şi trase de cămaşa de noapte scurtă în care dormea. Încercă să se relaxeze, închizând ochii şi imaginându-şi valuri domoale mângâind o plajă argintie.

Buf!

Se ridică imediat în capul oaselor.

Ceva căzuse, într-o altă parte a casei. Trebuie să fi fost un obiect destul de mare, pentru că zgomotul, deşi atenuat de pereţii despărţitori, fusese destul de puternic încât să o trezească.

Indiferent despre ce era vorba... nu căzuse, pur şi simplu. Fusese răsturnat. Obiectele nu cădeau de capul lor în încăperile nelocuite.

Tina îşi înălţă capul, ascultând cu atenţie. Auzi un alt zgomot, mai slab. Nu durase atât de mult încât să poată identifica sursa, dar era clar că se petrecea ceva dubios. De data asta nu mai era imaginaţia ei. Cineva intrase în casă.

Încă în pat, aprinse lampa. Deschise sertarul noptierei. Pistolul era încărcat. Ridică ambele piedici.

Apoi continuă să asculte.

În tăcerea fragilă a nopţii deşertice, i se păru că intrusul asculta la rândul lui, o asculta pe ea.

Se dădu jos din pat şi-şi puse papucii de casă. Cu pistolul în mâna dreaptă, se îndreptă în linişte spre uşa dormitorului.

Se gândise să cheme poliţia, dar se temea să nu se facă de râs. Dacă veneau, cu sirenele sunând şi luminile semnalizând, şi nu găseau pe nimeni? Dacă ar fi anunţat poliţia de fiecare dată când i se păruse că aude ceva, în ultimele două săptămâni, oamenii legii ar fi considerat-o de mult scrântită. Avea mândria ei, nu suporta gândul că ar fi putut apărea drept isterică în faţa a doi poliţişti macho, care ar rânji la ea şi, mai târziu, lângă cafeaua cu gogoşi, s-ar fi amuzat pe seama ei. Avea să verifice casa de una singură.

Îndreptând pistolul către tavan, încărcă un glonţ.

Trase adânc aer în piept, deschise uşa şi se strecură în hol.

2.

Tina căută peste tot, exceptând camera lui Danny, dar nu găsi niciun intrus. Aproape că-şi dorea să fi dat peste cineva pândind în bucătărie sau pitit într-un dulap decât să fie nevoită să cerceteze, în cele din urmă, şi acea ultimă încăpere unde tristeţea părea să fi devenit un chiriaş permanent. Acum, nu mai avea de ales.

Cu puţin peste un an înainte să moară, Danny începuse să doarmă în camera aceea, aflată în partea opusă a casei faţă de dormitorul principal; cu ceva timp în urmă, fusese folosită ca o cameră de zi. La scurtă vreme după ce împlinise zece ani, copilul spusese că avea nevoie de mai mult spaţiu şi intimitate decât avusese până atunci, în camerele micuţe pe care le ocupase. Michael şi Tina îl ajutaseră să-şi aducă lucrurile în fosta cameră de zi, scoţând de acolo canapeaua, fotoliul, măsuţa de cafea şi televizorul şi ducându-le în încăperile eliberate de Danny.

La momentul respectiv, Tina fusese sigură că Danny auzise certurile nocturne pe care ea şi Michael le purtau în dormitorul lor, învecinat cu camera lui Danny, şi că el voise să se mute tocmai pentru a nu-i mai auzi. Ea şi Michael nu începuseră încă să ridice vocea; neînţelegerile dintre ei se desfăşurau pe un ton normal, uneori chiar în şoaptă, şi, cu toate acestea, Danny probabil auzise suficient încât să ştie că aveau probleme.

Deşi îi părea rău că aflase, Tina nu-i spusese o vorbă; nu-i dăduse nicio explicaţie şi nicio asigurare. Pe de o parte, nu ştia ce iar fi *putut* spune. În niciun caz nu-i putea împărtăşi propria ei părere despre situaţie: „Danny, dragul meu, nu îţi face griji în legătură cu ceea ce e posibil să fi auzit, prin pereţi. Tatăl tău trece doar printr-o criză de identitate. S-a purtat ca un bou, în ultima vreme, dar o să-i treacă”. Şi mai exista un motiv pentru care nu încercase să-i explice lui Danny problemele pe care ea şi Michael le aveau – credea că distanţa ce intervenise între ei era temporară. Îşi iubea soţul şi era convinsă că forţa iubirii ei era suficientă pentru a readuce gloria relaţiei lor. Şase luni mai târziu însă, deja se separau şi la nici cinci luni de la separare erau divorţaţi.

Acum, nerăbdătoare să încheie căutarea intrusului – care începea să fie la fel de imaginar ca toţi ceilalţi, dinaintea lui deschise uşa dormitorului lui Danny.

Aprinse lumina şi intră în încăpere.

Nimeni.

Cu pistolul îndreptat înainte, se apropie de dulapul de haine, ezită, apoi trase uşa glisantă într-o parte. Nici acolo nu se ascundea nimeni. În ciuda zgomotelor pe care le auzise, era singură în casă.

Cum stătea cu privirea fixată asupra conţinutului dulapului stătut – pantofii copilului, blugii lui, nădragii, cămăşile, puloverele, şapca lui albastră cu logoul Dodgers, costumul albastru pe care-l purta la ocazii speciale simţi cum i se ridică un nod în gât. Trase uşa la loc, închizând dulapul, şi se sprijini cu spatele de ea.

Deşi trecuse mai bine de un an de la înmormântare, nu fusese în stare să se ocupe de lucrurile lui. Într-un fel, să renunţe la hainele lui ar fi fost pentru ea mai trist şi mai definitiv decât să-i vadă sicriul coborând în groapă.

Nu-i păstrase doar hainele; camera lui era în întregime aşa cum o lăsase el. Patul era făcut şi câteva figurine reprezentând actori din filmele ştiinţifico-fantastice erau aşezate pe căpătâi. Pe cele cinci rafturi ale bibliotecii, în ordine alfabetică, erau aliniate peste o sută de volume broşate. Biroul era într-un colţ. Tuburi de lipici, sticluţe cu vopsea în toate culorile, o gamă variată de instrumente de modelaj stăteau aşezate pe rânduri, ca nişte soldaţi, pe jumătate din suprafaţa biroului, cealaltă jumătate, curată, aşteptându-l să se apuce de lucru. Nouă machete de avioane umpleau spaţiul unei vitrine, alte trei atârnând suspendate de tavan. Pereţii erau decoraţi cu postere, distribuite uniform – trei vedete de baseball, cinci monştri hidoşi din filme de groază –, pe care Danny însuşi le aranjase cu grijă.

Spre deosebire de cei mai mulţi băieţi de vârsta lui, Danny fusese preocupat de ordine şi curăţenie. Din respect pentru această înclinaţie a lui, Tina o instruise pe doamna Neddler, care făcea curăţenie de două ori pe săptămână, să dea cu aspiratorul şi să şteargă praful în dormitorul nefolosit al copilului, ca şi cum nimic nu se schimbase. Camera lui era imaculată, ca întotdeauna.

Trecând cu privirea peste lucrurile şi micile comori ale copilului ei mort, Tina îşi dădea seama că nu era deloc sănătos să-i păstreze camera ca pe un muzeu. Sau ca pe un altar. Atât timp cât îi păstra lucrurile neatinse, întreţinea speranţa că el nu era mort, că era plecat undeva pentru un timp şi că se va întoarce să-şi reia viaţa de unde o lăsase. Neputinţa ei de a-i elibera camera o sperie; i se păru, pentru prima dată, că era mai mult decât o slăbiciune a voinţei şi mai mult un semn de instabilitate mintală. *Trebuia* să-i lase pe cei morţi să se odihnească în pace. Dacă voia să înceteze să-l mai viseze, dacă voia să aibă control asupra suferinţei, aici trebuia să înceapă recuperarea, în această încăpere, învingându-şi nevoia iraţională de a păstra bunurile lui încremenite în timp şi spaţiu.

Luă hotărârea să elibereze camera joi, în ziua de Anul Nou. Până atunci, se vor fi încheiat atât premiera pentru VIP-uri, cât şi cea pentru publicul larg. Va putea să se relaxeze şi să-şi ia câteva zile libere. Va începe prin a-şi petrece ziua de joi în camera copilului, împachetându-i hainele, jucăriile, posterele.

Imediat ce luă această hotărâre, simţi cum toată tensiunea acumulată dispare. Se înmuie, slăbită şi obosită, gata să se întoarcă în pat.

În timp ce se îndrepta spre uşă, văzu şevaletul, se opri şi se întoarse. Lui Danny îi plăcea să deseneze, iar şevaletul, cu un set complet de creioane şi culori, îl primise cadou când împlinise nouă ani. Era şevalet pe o parte, tablă de scris pe partea cealaltă. Danny îl lăsase în celălalt capăt al camerei, dincolo de pat, sprijinit de perete, şi acolo fusese ultima oară când intrase Tina în cameră. Dar acum era înclinat, cu partea de jos lângă perete, cu faţa care era tablă de scris în jos, peste o masă de jocuri. Electronic Battleship fusese aşezat pe masă, pregătit de joc, aşa cum îl lăsase Danny, dar şevaletul în cădere îl răsturnase pe podea.

După toate aparenţele, acesta fusese zgomotul pe care-l auzise. Dar nu-şi dădea seama cum se răsturnase şevaletul. N-avea cum să se fi prăbuşit pur şi simplu.

Lăsă pistolul şi ocoli patul, apoi ridică şevaletul şi-l aşeză la loc, în picioare. Se aplecă, adună piesele jocului Electronic Battleship şi le puse din nou pe masă.

După ce culese şi bucăţile de cretă ce se împrăştiaseră, împreună cu buretele de fetru, întorcându-se către tabla de scris, văzu pe suprafaţa neagră a acesteia două cuvinte, scrise neîngrijit:

ÎN VIAŢĂ

Se încruntă, privindu-le.

Era sigură că nu fusese nimic scris pe tablă în ziua în care Danny plecase în excursia aceea de cercetaşi. Şi nu scria nimic nici data trecută când fusese ea în cameră.

Cu întârziere, în timp ce-şi aşeza degetele pe tablă, peste cele două cuvinte, posibila lor semnificaţie o izbi cu intensitate. Ca un burete scufundat în apă, fu străbătută de un fior rece, venind dinspre suprafaţa tablei*. În viaţă.* Era o negare a morţii lui Danny. Un refuz îndârjit de a accepta crudul adevăr. O provocare a realităţii.

Intrase ea oare, într-un moment de criză, de neagră disperare, în camera lui şi scrisese, fără să-şi dea seama, cuvintele acelea pe tablă?

Nu-şi amintea s-o fi făcut. Dar dacă ea fusese cea care lăsase mesajul, însemna că avea momente de inconştienţă, de amnezie temporară, de care nu avea habar. Sau umbla în somn. Amândouă posibilităţile erau cu totul inacceptabile.

Sfinte Dumnezeule, de neimaginat!

Aşadar, cuvintele trebuie să fi fost acolo. Danny trebuie să le fi scris, înainte să moară. Scrisul lui Danny era foarte ordonat, ca tot ce făcea, nu neglijent ca mesajul scrijelit pe tablă. Cu toate acestea, el trebuia să fi fost. *Trebuia.*

Şi trimiterea clară pe care cele două cuvinte o făceau la accidentul de autobuz în care pierise?

Coincidenţă. Cu siguranţă, Danny scrisese despre altceva şi sensul macabru pe care aceste două cuvinte îl căpătau acum, după moartea lui, nu era nimic altceva decât o coincidenţă.

Tina refuză să ia în calcul alte posibilităţi, pentru că ar fi fost mult prea înfricoşătoare.

Se cuprinse cu braţele. Avea mâinile îngheţate; atingerea lor o cutremură, chiar şi prin cămaşa de noapte.

Tremurând, şterse cu grijă cuvintele de pe tablă, îşi luă pistolul şi părăsi camera, trântind uşa în urma ei.

Era cât se poate de trează, dar trebuia să doarmă puţin. Avea foarte multe de făcut. O aştepta o zi importantă.

În bucătărie, scoase o sticlă de Wild Turkey din dulapul de lângă chiuvetă. Era whisky-ul preferat al lui Michael. Îşi turnă două degete într-un pahar pentru apă. Deşi nu era cine ştie ce băutoare, delectându-se doar ocazional cu câte un pahar de vin şi nefăcând faţă, în niciun fel, băuturilor tari, goli paharul din două înghiţituri. Strâmbându-se din cauza gustului amar al băuturii şi întrebându-se de ce oare Michael îi preamărise fineţea, ezită, apoi îşi mai turnă un deget. Îl bău repede, ca un copil care dă pe gât un sirop amar, apoi puse sticla la loc.

Întoarsă înapoi în pat, se cuibări sub pături şi închise ochii încercând să nu se mai gândească la tabla de scris. Dar în spatele pleoapelor, continua să o vadă. Când înţelese că nu putea alunga imaginea aceea, încercă să o schimbe, imaginându-se pe sine ştergând cuvintele. Dar în mintea ei, cele şapte litere reapăreau pe tablă: ÎN VIAŢĂ. Deşi le ştergea iar şi iar, ele reapăreau cu încăpăţânare. Începu să se simtă ameţită de băutură şi, în cele din urmă, alunecă în uitarea mult dorită.

3.

Marţi după-amiaza, Tina urmări repetiţia finală a spectacolului *Magyck*! de pe un scaun din mijlocul sălii de spectacole a hotelului Golden Pyramid.

Sala avea forma unui evantai imens, desfăcut sub un tavan înalt, boltit. Încăperea largă cobora către scenă, alternând tribunele largi cu unele înguste. Pe nivelurile mai ample, mese lungi, acoperite cu pânză albă de in erau aşezate în poziţie ideală, cu vedere spre scenă. Tribunele înguste erau alcătuite dintr-un culoar de aproape un metru, mărginit pe o parte de o balustradă joasă şi pe cealaltă de un rând ondulat de separeuri elegante, capitonate. Toate priveau către scena imensă, o minune pentru dimensiunile necesare unui spectacol de excepţie în Las Vegas, depăşind cu mai mult de jumătate cea mai mare scenă de pe Broadway. Era atât de mare, încât un avion comercial DC-9 putea fi adus pe suprafaţa ei şi n-ar fi ocupat nici jumătate din spaţiu – performanţă care făcuse parte dintr-o producţie, pe o scenă similară, în Reno, cu câţiva ani în urmă. Folosirea inspirată de catifea albastră, piele neagră, candelabre din cristal şi covoare groase, albastre, plus manipularea expertă a iluminării dramatice dădeau sălii monumentale un aer intim de cabaret, în ciuda dimensiunilor ei.

Tina se aşezase într-un separeu la nivelul al treilea, sorbind agitată dintr-un pahar cu apă cu gheaţă, în timp ce-şi urmărea spectacolul.

Repetiţia finală s-a desfăşurat fără probleme. Alcătuit din şapte numere principale, cinci spectacole de varietăţi, patruzeci şi două de dansatoare, patruzeci şi doi de dansatori, cincisprezece animatoare, doi solişti, două soliste (dintre care una foarte temperamentală), patruzeci şi şapte de membri în echipa de producţie şi tehnicieni, o orchestră din douăzeci de instrumente, un elefant, un leu, două pantere negre, şase golden retrieveri şi douăsprezece porumbiţe albe, spectacolul presupunea o logistică extrem de complicată, dar întregul an de muncă asiduă era reflectat în execuţia elegantă şi fără cusur a programului.

La final, distribuţia şi echipa se adunară pe scenă, aplaudându-se unii pe alţii, îmbrăţişându-se şi sărutându-se.

Aerul era încărcat de electricitate, de sentimentul victoriei şi de anticiparea tensionată a succesului.

Joel Bandiri, coproducător alături de Tina, urmărise spectacolul de la primul nivel, din rândul VIP, acolo unde jucătorii importanţi şi alţi prieteni ai hotelului aveau să fie aşezaţi, seară de seară. Cum s-a încheiat repetiţia, Joel a ţâşnit de la locul lui, a alergat pe culoar, pe treptele celui de-al treilea nivel, grăbindu-se să ajungă lângă Tina.

— Am reuşit! strigă el, apropiindu-se. Am scos-o la capăt!

Tina se strecură afară din separeul ei, ca să-l întâmpine.

— Avem un spectacol de succes, puştoaico! spuse Joel, îmbrăţişând-o cu ardoare şi depunând un sărut umed pe obrazul ei.

Tina îl îmbrăţişă la rândul ei, cu entuziasm.

— Aşa crezi? Serios?

— Cred? Ştiu sigur! Un spectacol monumental. Asta avem. Un uriaş. Un gargantua!

— Mulţumesc, Joel. Mulţumesc, mulţumesc, mulţumesc.

— Mie? Pentru ce-mi mulţumeşti mie?

— Pentru că mi-ai dat ocazia să-ţi demonstrez ce pot face.

— Hei, nu ţi-am făcut nicio favoare, puştoaico. Ai muncit pe rupte. Ţi-ai câştigat până la ultimul bănuţ pe care-o să-l scoatem de pe urma puişorului ăstuia, aşa cum am ştiut că vei face! Suntem o echipă pe cinste. Oricine altcineva ar fi încercat să facă ce-am făcut noi aici şi-ar fi dat foc la valiză. Dar tu şi cu mine, noi doi am dat lovitura.

Joel era un omuleţ ciudat: un metru şaizeci şi doi, rotofei fără să fie gras, cu păr castaniu ondulat, zburlit şi sălbăticit ca răspuns la un şoc electric. Chipul lui, lătăreţ şi hazliu ca al unui clovn, părea să dispună de posibilităţi de exprimare inepuizabile. Purta blugi, o cămaşă albastră ieftină şi inele în valoare totală de aproape două sute de mii de dolari. Câte şase inele îi împodobeau fiecare mână, câteva cu diamante, altele cu smaralde, unul cu un rubin imens şi altul cu un opal şi mai mare. Ca de obicei, părea să fi luat ceva, căci dădea pe dinafară de energie. Când, în sfârşit, o eliberă pe Tina din îmbrăţişare, nu putea sta locului. Se legăna de pe un picior pe altul, vorbind despre *Magyck*!, se răsucea în toate părţile, gesticulând amplu cu mâinile sale nervoase, sclipind de nestemate, ca într-un dans.

La cei patruzeci şi şase de ani ai săi, era cel mai de succes producător din Las Vegas, cu douăzeci de ani de spectacole remarcabile la activ. Cuvintele „Joel Bandiri Prezintă”, pe un afiş, erau garanţia divertismentului de calitate. Reinvestise parte din câştigurile sale substanţiale în domeniul imobiliar din Las Vegas, în două hoteluri, o reprezentanţă auto şi o sală de jocuri în centrul oraşului. Era atât de bogat, încât s-ar fi putut pensiona şi trăi pentru restul vieţii în lux şi bogăţie, către care avea aplecare. Dar Joel nu s-ar fi oprit niciodată de bunăvoie. Iubea ceea ce făcea. Cel mai probabil, avea să-şi dea duhul pe scenă, în toiul rezolvării unei situaţii complicate de producţie.

Văzuse rezultatele muncii Tinei în alte săli din oraş şi o surprinsese cu propunerea de a lucra împreună la producţia *Magyck*! La început, Tina nu ştiuse dacă să accepte sau nu. Îi cunoştea reputaţia de perfecţionist, care cerea eforturi supraomeneşti din partea celor cu care lucra. O îngrijora, totodată, responsabilitatea unui buget de zece milioane de dolari. Să lucreze cu o asemenea sumă, pentru ea nu era doar un pas înainte, era un salt uriaş.

Joel o convinsese că nu va avea probleme în a ţine pasul cu ritmul lui de lucru sau în a se ridica la nivelul aşteptărilor lui şi că abilităţile ei erau pe măsura provocării. A ajutat-o să-şi descopere noi rezerve de energie şi noi domenii de competenţă. A devenit, pentru ea, nu doar un partener de afaceri apreciat, ci şi un bun prieten, un frate mai mare.

Iar acum se părea că dăduseră naştere împreună unui spectacol de succes. Stând acolo, în sala aceea minunată, urmărind mulţimea colorată ce mişuna pe scenă, apoi privind chipul expresiv al lui Joel, ascultându-l cum vorbea cu admiraţie nestăvilită despre opera lor desăvârşită, era mai fericită decât fusese în multă vreme. Dacă publicul exclusivist din seara aceea avea să fie la fel de entuziast, probabil că va fi nevoită să-şi lege greutăţi de picioare, pentru a o împiedica să plutească.

Douăzeci de minute mai târziu, la 15:45, păşi pe strada elegant pietruită din faţa intrării principale a hotelului şi-i întinse valetului tichetul de parcare. În timp ce acesta plecă să-i aducă Honda, ea rămase pe loc, scăldată în lumina caldă a soarelui după-amiezii, incapabilă să-şi alunge zâmbetul de pe chip.

Se întoarse şi privi către hotelul-cazinou Golden Pyramid. Viitorul ei era strâns legat de grămada aceea impresionantă de

ciment şi oţel. Uşile grele, turnante, din sticlă şi aramă, străluceau în mişcare, acţionate de fluxul constant de oameni. Metereze din piatră roz pal se întindeau pe câteva zeci de metri, de o parte şi de alta a intrării; zidurile acelea erau lipsite de ferestre şi strident decorate cu monede uriaşe din piatră, un torent de alte monede din piatră revărsându-se dintr-un corn al abundenţei supradimensionat. Deasupra, acoperişul porticului imens era tapetat cu sute de lumini; acum nu era aprins niciun bec, dar odată cu lăsarea întunericului, acestea aveau să scalde pietrele şlefuite ale pavajului într-o lumină strălucitoare, ameţitoare. Construcţia hotelului Golden Pyramid costase undeva la peste patru sute de milioane de dolari, iar proprietarii se asiguraseră că fiecare bănuţ îşi arăta valoarea. Tina ştia că mulţi considerau această construcţie monumentală ca fiind ostentativă, de prost gust, urâtă – dar ea o iubea, pentru că acolo i se oferise şansa vieţii ei.

Până aici, 30 decembrie se dovedise o zi aglomerată, gălăgioasă, interesantă la Pyramid. După săptămâna destul de liniştită a Crăciunului, un şir neîntrerupt de oaspeţi se revărsa pe uşile hotelului. Rezervările făcute în avans indicau o prezenţă-record pentru petrecerea Anului Nou în Las Vegas. Hotelul Pyramid, cu o capacitate de aproape trei mii de camere, era complet ocupat, la fel ca toate celelalte hoteluri din oraş. La ora unsprezece şi câteva minute, o secretară din San Diego introdusese cinci dolari într-un aparat de joc şi dăduse o lovitură în valoare de 495 000 de dolari; i se duse vorba până în spatele scenei. Cu puţin înainte de prânz, doi jucători importanţi se aşezaseră la o masă de blackjack şi, în trei ore, pierduseră un sfert de milion; părăsind masa de joc pentru o alta, râdeau şi glumeau. Carol Hirson, o chelneriţă, prietenă cu Tina, îi povestise despre cei doi texani ghinionişti, cu doar câteva minute în urmă. Lui Carol îi străluceau ochii şi abia mai putea respira, pentru că aceştia îi lăsaseră, drept bacşiş, câteva jetoane verzi, ca şi cum câştigaseră, nu pierduseră; pentru cele şase băuturi pe care le servise acestora, adunase o mie două sute de dolari.

Sinatra era în oraş, la Caesar’s Palace, probabil pentru ultima oară şi, chiar şi la vârsta de optzeci de ani, stârnea mai multă vâlvă în Vegas decât oricare alt artist renumit. De-a lungul

întregului bulevard Strip, dar şi în cazinourile mai puţin luxoase, dar la fel de ticsite, activitatea era efervescentă, electrizantă.

Şi peste numai patru ore avea să aibă loc premiera spectacolului *Magyck*!

Valetul îi aduse maşina şi Tina îi lăsă un bacşiş.

— Mult succes, diseară, Tina!

— O, Doamne, aşa să fie!

La 16:15 era acasă. Avea două ore şi jumătate până când trebuia să plece iar spre hotel.

Nu avea nevoie de atât de mult timp ca să facă duş, să se îmbrace şi să se machieze, aşa că se hotărî să împacheteze din lucrurile lui Danny. Era un moment potrivit să înceapă neplăcuta sarcină. Era într-o dispoziţie atât de bună, încât credea că nici măcar vederea camerei copilului nu ar putea-o demoraliza, cum se întâmpla de obicei. Nu avea sens să mai amâne până joi, aşa cum plănuise. Avea timp destul să înceapă, să pună deoparte într-o cutie măcar hainele, dacă nu mai mult.

Când intră în cameră, văzu că şevaletul-tablă de scris fusese din nou răsturnat. Îl ridică.

Pe tablă erau scrise două cuvinte:

ÎN VIAŢĂ

O trecu un fior rece pe şira spinării.

Noaptea trecută, după ce băuse whisky-ul, venise cumva înapoi în cameră, într-un soi de episod psihotic şi...?

Nu.

Nu-şi pierduse cunoştinţa. Nu scrisese ea cuvintele acelea. Nu-şi pierdea minţile. Nu era genul de persoană care să cedeze atât de uşor. Nici măcar într-o situaţie ca *aceea.* Era puternică. Se mândrise dintotdeauna cu duritatea şi rezistenţa de care era capabilă.

Apucă buretele de fetru şi şterse cu o mişcare hotărâtă cuvintele.

Cineva îi juca o festă urâtă, mârşavă. Cineva intrase în casă, când ea era plecată, şi scrisese din nou cuvintele acelea pe tablă. Indiferent cine fusese, voia să-i facă în ciudă, reamintindu-i de tragedia pe care încerca din toate puterile să o lase în urmă.

O singură persoană mai avea acces în casă, şi aceea era Vivienne Neddler, menajera. Vivienne ar fi trebuit să vină la lucru în după-amiaza aceea, dar anulase. Avea să vină, în schimb, pentru câteva ore în cursul serii, când Tina era la premieră.

Chiar dacă Vivienne ar fi venit conform programului iniţial, ea n-ar fi scris niciodată cuvintele acelea pe tablă. Era o doamnă simpatică, în vârstă, cu personalitate şi voinţă proprie, dar nu era genul care să facă astfel de farse crude.

Tina continuă să-şi muncească creierii preţ de încă un minut, căutând pe cine să dea vina, şi un nume îi răsări în minte. Singurul posibil suspect. Michael. Fostul ei soţ. Nu exista niciun semn că cineva fusese în casă, niciun indiciu de intrare forţată, iar Michael era singurul care avea, la rândul lui, o cheie. Tina nu schimbase încuietorile după divorţ.

Distrus de pierderea fiului său, Michael se purtase extrem de urât cu Tina, luni întregi după înmormântare, făcând-o responsabilă de moartea lui Danny. Ea-i dăduse voie să meargă în excursia aceea şi, pentru Michael, asta era ca şi cum ea fusese la volan şi răsturnase autobuzul în prăpastie. Dar Danny îşi dorise să meargă la munte mai mult decât orice pe lume. Pe lângă asta, domnul Jaborski, instructorul cercetaşilor, avea şaisprezece ani de când mergea în excursii de supravieţuire montană pe timp de iarnă, cu grupuri de cercetaşi, şi nimeni nu fusese vreodată rănit, nici măcar uşor. Nu se aventurau niciodată în adevărata sălbăticie, doar se abăteau puţin de la drumurile bătătorite şi aveau întotdeauna un plan pentru situaţii de urgenţă. Experienţa ar fi trebuit să fie una necesară unui băiat. Sigură. Organizată cu grijă. Primise toate asigurările că nu aveau să fie probleme. Cum era să ştie că cea de-a şaptesprezecea excursie a lui Jaborski avea să sfârşească tragic? Cu toate acestea, Michael o învinovăţise pe ea. Tina crezuse că, în ultimele luni, poate Michael îşi schimbase părerea, dar se părea că nu o făcuse.

Privea fix tabla, se gândea la cele două cuvinte care fuseseră scrise acolo şi simţi cum furia pune stăpânire pe ea. Michael se purta ca un copil răutăcios. El chiar nu-şi dădea seama că şi durerea ei era la fel de insuportabilă ca a lui? Ce încerca să demonstreze?

Furioasă, merse în bucătărie, ridică telefonul şi formă numărul lui Michael. Îl lăsă să sune de cinci ori, apoi îşi dădu seama că el era la serviciu şi închise.

Cele două cuvinte, alb pe negru, îi ardeau creierii: ÎN VIAŢĂ.

Avea să-l sune pe Michael din nou la noapte, când se întorcea de la premieră şi de la petrecerea de după eveniment. Era sigură că avea să fie destul de târziu, dar nu avea de gând să-şi facă griji că-l trezea din somn.

Rămase nehotărâtă în mijlocul bucătăriei, căutând să-şi adune puterile ca să se întoarcă în camera lui Danny şi să-i împacheteze hainele, aşa cum îşi propusese. Dar îşi pierduse curajul. Nu putea intra din nou acolo. Nu azi. Probabil, nici în următoarele câteva zile.

Naiba să-l ia pe Michael!

În frigider mai avea o jumătate de sticlă de vin alb. Îşi turnă un pahar pe care îl luă cu ea în sala principală de baie.

Începuse să bea cam mult. Whisky, noaptea trecută. Acum, vin. Până de curând, foarte rar apela la băutură ca să-şi liniştească nervii – dar acum devenise prima soluţie la care recurgea. Imediat ce trecea de premiera spectacolului, trebuia să înceapă să reducă din băutură. Acum însă, avea nevoie disperată de un pahar.

Stătu mult în duş. Lăsă apa fierbinte să-i curgă pe ceafă, timp de câteva minute bune, până când tensiunea din muşchii ei se disipă şi dispăru.

După duş, vinul rece îi relaxă şi mai mult trupul, deşi nu făcu mare lucru ca să-i liniştească mintea sau să-i alunge neliniştea. Nu putea înceta să se gândească la tabla de scris.

ÎN VIAŢĂ.

4.

La 18:50, Tina era înapoi în culise. Locul era destul de liniştit, cu excepţia freamătului înfundat, ca de ocean, al invitaţilor care aşteptau în sală, dincolo de cortinele de catifea.

Fuseseră invitate o mie opt sute de persoane – personalităţile oraşului Las Vegas, plus marii jucători din afara oraşului. Mai mult de o mie cinci sute confirmaseră participarea.

Un pluton de ospătari în ţinute albe, ospătăriţe în uniforme albastre apretate şi nenumăraţi chelneri începuseră să servească cina. Meniul propunea filet mignon cu sos bearnaise sau homar în sos de unt, pentru că Las Vegas era singurul loc din Statele Unite unde oamenii lăsau deoparte, cel puţin temporar, grijile privind colesterolul. În ultimul deceniu al secolului, obsedat de sănătate, consumul alimentelor grase era considerat un păcat mai delicios – şi mai reprobabil – decât invidia, lenea, hoţia şi adulterul.

În jurul orei 19:30, zona de culise clocotea. Tehnicienii verificau încă o dată echipamentele motorizate, conexiunile electrice şi mecanismele hidraulice care controlau platformele mobile ale scenei. Asistenţii numărau şi aranjau recuzita. Costumierele cârpeau rupturile şi tiveau marginile desfăcute ale costumelor, descoperiri de ultim moment. Coafezele şi tehnicienii de lumini se grăbeau să pună la punct diverse detalii urgente. Dansatori îmbrăcaţi în fracuri elegante, pentru numărul din deschiderea spectacolului, aşteptau încordaţi – un ansamblu de bărbaţi supli, arătoşi, plăcut vederii.

Zeci de dansatoare şi animatoare frumoase aşteptau, de asemenea, în culise. Unele purtau dantelă şi satin. Altele, catifea şi strasuri – sau pene, paiete, blănuri, iar unele erau cu bustul gol. Multe erau încă în cabinele comune, în vreme ce altele, gata costumate, aşteptau pe holuri sau la marginea scenei, vorbind între ele despre copii, soţi, reţete, ca şi cum ar fi fost nişte secretare în pauza de cafea, nu unele dintre cele mai frumoase femei din lume.

Tina ar fi vrut să rămână în spatele scenei pe întreaga durată a spectacolului, dar nu mai avea nimic de făcut în culise. *Magyck*! era de acum în mâinile artiştilor şi ale tehnicienilor.

Cu douăzeci şi cinci de minute înainte de începerea spectacolului, Tina părăsi scena, venind în sala gălăgioasă. Se îndreptă către separeul central, de la nivelul VIP, unde o aştepta Charles Mainway, director general şi acţionar majoritar al hotelului Golden Pyramid.

Se opri întâi lângă separeul vecin cu al lui Mainway. Joel Bandiri era acolo împreună cu soţia lui, Eva, cu care era

căsătorit de opt ani, şi cu alţi doi prieteni. Eva avea douăzeci şi nouă de ani, fiind cu şaptesprezece ani mai tânără decât Joel, şi, la cei un metru şaptezeci şi doi ai ei, era cu zece centimetri mai înaltă decât el. Era o fostă animatoare, suplă, de o frumuseţe delicată. Îi strânse uşor mâna Tinei.

— Nu îţi face griji. Eşti prea bună ca să nu iasă bine.

— Avem un spectacol de succes, puştoaico, o asigură Joel din nou.

În următorul separeu semicircular, Charles Mainway o întâmpină cu un zâmbet călduros. Mainway avea o ţinută şi maniere aristocrate, iar coama argintie de păr bogat, alături de privirea limpede a ochilor albaştri, contribuia cu succes la imaginea pe care voia s-o transmită. Cu toate acestea, avea trăsături masive, aspre, lipsite de orice rafinament nobiliar, şi în ciuda influenţelor evidente, imprimate de lucrul cu profesori de dicţie, vocea lui naturală joasă, guturală, îi trăda originile – o zonă rău famată din Brooklyn.

În timp ce Tina se strecura în separeu, lângă Mainway, un şef de sală în smoching îşi făcu apariţia şi-i umplu un pahar cu şampanie Dom Perignon.

Helen Mainway, soţia lui Charles, era aşezată în stânga lui. Helen era în mod natural aşa cum bietul ei soţ făcea eforturi să pară: impecabil manierată, sofisticată, graţioasă, relaxată şi încrezătoare în orice situaţie. Era înaltă, suplă, izbitor de frumoasă, avea cincizeci şi cinci de ani, dar trecea cu uşurinţă drept o femeie bine întreţinută, de patruzeci.

— Tina, draga mea, vreau să cunoşti un prieten, spuse Helen, prezentând cea de-a patra persoană aflată în separeu. Elliot Stryker. Elliot, această tânără minunată este Christina Evans, mâna călăuzitoare din spatele *Magyck*!

— Una din cele *două* mâini călăuzitoare, spuse Tina. Joel Bandiri poartă răspunderea cea mai mare – mai ales dacă se va dovedi un eşec.

Stryker râse.

— Încântat de cunoştinţă, doamnă Evans.

— Tina, te rog, spuse ea.

— Iar eu sunt Elliot.

Era un bărbat cu o înfăţişare dură, prezentabil, nici mare, nici mic, cam la patruzeci de ani. Avea ochi aproape negri, jucăuşi, caracterizaţi de inteligenţă şi amuzament.

— Elliot este avocatul meu, spuse Charlie Mainway.

— Oh, exclamă Tina. Am crezut că Harry Simpson...

— Harry este avocatul hotelului. Elliot se ocupă de afacerile mele personale.

— Şi se ocupă foarte bine, spuse Helen. Tina, dacă ai vreodată nevoie de un avocat, el este cel mai bun din Las Vegas.

Stryker vorbi, adresându-i-se Tinei:

— Şi dacă ai nevoie de complimente – deşi sunt convins că primeşti din belşug, fiind atât de frumoasă –, nimeni în Las Vegas nu flatează cu mai mult farmec şi stil decât Helen.

— Ai văzut ce-a făcut? exclamă Helen, lovindu-şi palmele una de alta cu încântare. Într-o singură frază a reuşit să te flateze pe tine, să mă flateze pe mine şi să ne impresioneze pe toţi cu modestia de care a dat dovadă. Vezi ce avocat minunat este?

— Imaginează-ţi-l pledând în tribunal, spuse Charlie.

— Fără îndoială, foarte abil, declară Helen.

Stryker îi făcu Tinei cu ochiul.

— Oricât aş fi de abil, nu mă pot pune cu niciunul din ei.

În următoarele cincisprezece minute, au făcut conversaţie plăcută, fără nicio legătură cu *Magyck*! Tina îşi dădu seama că încercau s-o facă să nu se gândească la spectacol şi le fu recunoscătoare pentru efort.

Desigur, nicio discuţie, oricât de amuzantă, şi nicio cantitate de Dom Perignon nu puteau să-i distragă atenţia de la rumoarea crescândă din jurul ei, pe măsură ce se apropia ora ridicării cortinei. Cu fiecare minut, norul de fum de ţigară de deasupra devenea tot mai gros. Personalul de servire se grăbea să ajungă la fiecare invitat, asigurându-se că paharele tuturor sunt pline, înainte de începerea spectacolului. Zgomotul conversaţiilor creştea cu fiecare secundă, acestea devenind din ce în ce mai înfierbântate, mai vesele, punctate frecvent de câte un hohot de râs.

Într-un fel, deşi atenţia ei era receptivă atât la dispoziţia sălii, cât şi la Helen şi Charlie Mainway, Tina era, în acelaşi timp, cât se poate de conştientă de reacţia lui Elliot Stryker la prezenţa ei. El nu dădu niciun semn de interes, dincolo de nivelul obişnuit, dar atracţia i se citea în ochi. Dincolo de comportamentul cordial, inteligent şi uşor distant, reacţia interioară era cea a unui animal mascul tânăr, iar Tina îşi dădea seama de asta mai

mult din instinct decât în mod raţional; era ca răspunsul unei iepe faţă de primele semne de tulburare erotică ale unui armăsar.

Trecuse mai mult de un an şi jumătate, poate chiar doi, de când fusese privită astfel de vreun bărbat. Sau poate acum era pentru prima dată, în tot acest timp, când *îşi dădea seama* că făcea obiectul unui astfel de interes. Certurile cu Michael, adaptarea la şocul separării şi al divorţului, doliul după Danny şi lucrul cu Joel Bandiri o ţinuseră ocupată zi şi noapte, aşa încât n-avusese ocazia să se gândească la iubire.

Reacţionând la nevoia tăcută din privirea lui Elliot cu propria ei nevoie, Tina simţi un val de căldură.

Gândi: „Dumnezeule, m-am uscat de tot. Cum am putut ignora aşa ceva!?”

Acum, că-şi petrecuse mai bine de un an deplângând căsnicia eşuată şi moartea copilului ei, acum că *Magyck*! era aproape în urma ei, va avea timp să fie din nou femeie. Îşi va face timp.

Timp pentru Elliot Stryker? Nu era sigură. Nu avea rost să se grăbească să recupereze plăceri trecute. Nu era cazul să profite de prima ocazie care-i ieşea în cale. Cu siguranţă, nu aşa ar fi fost înţelept să procedeze. Pe de altă parte, era bărbat bine şi chipul lui exprima o blândeţe seducătoare. Fu nevoită să admită că-i insuflase aceleaşi emoţii pe care şi ea se părea că le stârnise în el.

Seara promitea să fie mult mai interesantă decât se aşteptase.

5.

Vivienne Neddler parcă maşina, un Nash Rambler 1955 vintage, lângă trotuar, în faţa casei Evans, având grijă să nu zgârie marginea albă a anvelopelor. Maşina era imaculată, într-o stare mai bună decât erau multe maşini noi-nouţe în vremurile acelea. Într-o lume a uzurii planificate, Vivienne găsea plăcere în folosinţa temeinică, îndelungată, a tot ceea ce cumpăra, de la prăjitorul de pâine până la automobil. Îi plăcea să aibă grijă de lucruri.

Se întreţinea corespunzător şi pe sine. La şaptezeci de ani, cu o sănătate de fier, era o femeie micuţă şi voinică, cu un chip dulce ca o Madonă de Botticelli şi cu mersul hotărât al unui sergent de armată.

Coborî din maşină şi porni spre casă, cărând o geantă de dimensiunile unei valize mici. Ocoli intrarea principală, apoi trecu pe lângă garaj.

Lumina galbenă, sulfuroasă, a becului stradal nu bătea până în capătul peluzei. Aleea şi laturile casei erau iluminate de lămpi de grădină de joasă tensiune.

Tufele de oleandru foşneau în adierea brizei. Deasupra, frunzele de palmier se atingeau unele de altele.

Când Vivienne ajunse în spatele casei, luna nouă îşi făcu brusc apariţia din spatele unui nor subţire, ca un iatagan scos din teacă, şi umbrele şterse ale palmierilor şi arborilor de ceai tremurară pe pavajul curţii interioare, în lumina ei argintie.

Vivienne intră în casă pe uşa bucătăriei. Făcea curăţenie la Tina Evans de doi ani şi i se încredinţaseră cheile casei aproape de la început.

Casa era cufundată în tăcere, cu excepţia zumzăitului frigiderului. Vivienne îşi începu treaba în bucătărie. Şterse suprafeţele şi aparatele electrocasnice, dădu cu buretele pe lamelele jaluzelelor Levolor şi spălă cu mopul podelele acoperite cu gresie mexicană. Făcu treabă bună. Credea cu tărie în valoarea morală a lucrului bine făcut şi întotdeauna îşi merita banii.

De obicei, lucra în timpul zilei, nu noaptea. În după-amiaza aceasta însă, în faţa unor aparate de joc care-i purtaseră noroc, la hotel Mirage, nu-i venise să plece când lucrurile mergeau aşa de bine. Unii dintre cei pentru care lucra insistau ca ea să respecte programul stabilit şi nu priveau cu ochi buni nici câteva minute de întârziere. Dar Tina Evans înţelegea; ştia cât de importante erau jocurile mecanice pentru Vivienne şi nu se supăra dacă, uneori, schimba ora.

Vivienne era o „regină a păcănelelor”. Aşa se refereau angajaţii sălilor de jocuri la doamnele în vârstă, din oraş, a căror viaţă socială gravita în jurul aparatelor mecanice de joc, deşi acestea erau de mult depăşite. Reginele păcănelelor alegeau mereu cele mai ieftine aparate – cele care funcţionaseră în trecut cu monede de cinci şi de zece cenţi, iar acum, cu cele de

douăzeci şi cinci de cenţi –, niciodată pe cele care funcţionau cu un dolar sau cu cinci. Trăgeau de maneta aparatului ore întregi, reuşind uneori să petreacă o după-amiază întreagă în faţa unui aparat, cu doar douăzeci de dolari. Filosofia lor de joc era simplă: „Nu contează dacă pierzi sau câştigi, contează să rămâi în joc cât mai mult”. Cu această atitudine şi cu ceva abilităţi de administrare financiară, reuşeau să reziste mai mult decât alţi amatori de jocuri mecanice, care se orientau către aparatele ce funcţionau cu bancnote, după ce-şi pierduseră răbdarea la cele pe bază de monede; datorită răbdării şi perseverenţei, aceste regine ale păcănelelor ajungeau să câştige mai mult decât valurile de turişti care migrau în jurul lor. Chiar şi în prezent, când multe automate funcţionau pe bază de carduri valorice, reginele păcănelelor purtau mănuşi negre, care să le protejeze mâinile de murdărie, în orele lungi de manipulat monede şi tras de manetă; jucau întotdeauna aşezate pe scăunel şi aveau grijă să alterneze braţele, ca să evite solicitarea excesivă a unuia singur – pentru orice eventualitate, aveau mereu la ele o sticluţă cu alifie pentru dureri musculare.

Reginele, care erau, cele mai multe, văduve şi fete bătrâne, luau adesea prânzul şi cina împreună. Se bucurau împreună când una dintre ele dădea lovitura; şi când una dintre ele murea, celelalte erau prezente, în grup, la înmormântare. Împreună, alcătuiau o comunitate ciudată, dar de nădejde, cultivând un sentiment plăcut de apartenenţă. Într-o ţară care venera tineretul, cei mai mulţi vârstnici ai Americii tânjeau după un loc unde să se simtă acceptaţi, dar, spre deosebire de regine, cei mai mulţi nu-l găseau niciodată.

Vivienne avea o fiică, un ginere şi trei nepoţi în Sacramento. În ultimii cinci ani, după ce împlinise şaizeci şi cinci, aceştia o băteau la cap neîncetat să meargă să stea cu ei. Îi iubea ca pe ochii din cap şi ştia că erau sinceri când spuneau că vor ca ea să locuiască împreună cu ei; nu o invitau din obligaţie sau pentru că se simţeau vinovaţi. Şi totuşi, nu voia să locuiască în Sacramento. După câteva vizite acolo, ajunsese la concluzia că era unul dintre cele mai plictisitoare oraşe din lume. Vivienne iubea agitaţia, luminile, zgomotul şi entuziasmul din Las Vegas. În plus, dacă s-ar fi mutat în Sacramento, nu ar mai fi fost o regină a păcănelelor; n-ar mai fi fost nimic special; ar fi fost doar

o bătrână care locuieşte cu familia fiicei ei, făcând pe bunica, înregistrând trecerea timpului, în aşteptarea sfârşitului.

O astfel de viaţă ar fi fost insuportabilă.

Vivienne preţuia independenţa mai presus de orice. Se ruga să rămână sănătoasă, astfel încât să poată lucra şi trăi în continuare pe cont propriu, până când, într-un sfârşit, va veni timpul să plece şi atunci, la aparatul de joc al vieţii, toate ferestruicile aveau să afişeze lămâi.

În timp ce dădea cu mopul în ultimul colţ al bucătăriei, gândindu-se ce plictisitoare ar fi fost viaţa fără prietenele ei şi fără jocurile mecanice, auzi un zgomot. În partea din faţă a casei. În sufragerie.

Încremeni, ascultând.

Motorul frigiderului se opri. Se auzea ticăitul delicat al ceasului. După o pauză lungă, un zdrăngănit scurt, venind dintr-o altă încăpere, o făcu să tresară. Apoi se lăsă din nou linişte.

Merse şi deschise sertarul de lângă chiuvetă şi alese un cuţit din grămadă.

Nici nu se gândi să sune la poliţie. Dacă i-ar fi chemat şi ar fi fugit apoi din casă, era posibil ca aceştia, când ajungeau, să nu mai găsească pe nimeni. Ar fi gândit despre ea că era o biată bătrână nesăbuită. Iar Vivienne Neddler nu voia să dea nimănui ocazia s-o considere nesăbuită.

Pe lângă asta, în ultimii douăzeci şi unu de ani, după ce Harry al ei murise, îşi purtase singură de grijă. Şi se descurcase de minune.

Păşi afară din bucătărie şi căută cu mâna întrerupătorul, în dreapta uşii. Sufrageria era goală.

În camera de zi, aprinse lampa Stiffel. Nici acolo nu era nimeni.

Se pregătea să se-ndrepte spre birou, când observă ceva ciudat la cele patru fotografii de 20x25 cm, înrămate şi agăţate pe perete deasupra canapelei. Aranjamentul fusese întotdeauna alcătuit din şase fotografii, nu patru. Dar nu faptul că două dintre acestea lipseau îi atrase atenţia lui Vivienne. Cele patru aflate încă pe perete se legănau la stânga şi la dreapta, pe cuiele care le susţineau. Nu era nimeni lângă ele şi, cu toate acestea, dintr-odată, două fotografii începură să se scuture violent, apoi zburară, pur şi simplu, de la locul lor, prăbuşindu-se pe podea, în spatele canapelei bej de velur.

Acesta fusese zgomotul pe care-l auzise din bucătărie – zornăitul acela.

— Ce naiba?

Cele două fotografii rămase pe perete se desprinseră şi ele, subit, de la locul lor. Una căzu în spatele canapelei, cealaltă se rostogoli pe canapea.

Vivienne clipi nedumerită, incapabilă să înţeleagă ce se întâmplase. Fusese un cutremur? Nu simţise casa mişcându-se; ferestrele nu se zgâlţâiseră. Orice trepidaţie, atât de slabă încât să nu se facă simţită, ar fi fost prea uşoară pentru a smulge fotografiile de pe perete.

Merse lângă canapea şi ridică fotografia care căzuse pe perne. O ştia bine. O ştersese de praf, de nenumărate ori. Era un portret al lui Danny Evans, aşa cum erau şi celelalte cinci. În fotografia din mâinile ei, Danny avea nouă sau zece ani, era un băiat dulce cu părul castaniu, ochii negri şi un zâmbet adorabil.

Vivienne se întrebă dacă nu cumva fusese un test nuclear; poate că asta provocase zgâlţâiala. Poligonul de Teste Nucleare din Nevada, unde se desfăşurau detonări de câteva ori pe an, era la mai puţin de 160 de kilometri distanţă, la nord de Las Vegas. De fiecare dată când armata încerca o armă de mare performanţă, hotelurile înalte din Las Vegas se legănau şi toate casele se zguduiau un pic.

Dar nu, asta se întâmplase în trecut: Războiul Rece se încheiase şi trecuse multă vreme de când nu mai avuseseră loc teste nucleare în deşert. În plus, cu câteva minute mai devreme, casa nu se scuturase deloc, doar fotografiile fuseseră afectate.

Nedumerită, încruntându-se gânditoare, Vivienne lăsă cuţitul, trase de un colţ al canapelei şi recuperă toate fotografiile din spatele acesteia. Încă cinci, pe lângă cea care căzuse pe canapea; două dintre acestea erau responsabile pentru zgomotul care o atrăsese în sufragerie, celelalte trei se desprinseseră din cuie sub ochii ei. Le aşeză la locul lor, apoi împinse canapeaua înapoi la perete.

Un sunet ascuţit, electronic, traversă casa: *aiii-eee*... *aiii-eee*... *aiii-eee*...

Vivienne icni şi se întoarse. Era tot singură.

Primul ei gând fu: *alarma.*

Însă casa familiei Evans nu avea instalat un sistem de alarmă.

Vivienne se strâmbă, în vreme ce sunetul creştea în intensitate, ţiuind pătrunzător. Ferestrele de lângă ea şi tăblia groasă, de sticlă, a măsuţei de cafea vibrau. Rezonanţa i se transmise în dinţi şi în oase.

Nu reuşea să identifice sursa sunetului. Părea să vină de peste tot.

— Pentru numele lui Dumnezeu, ce se petrece aici?

Nu se deranjă să ridice cuţitul, pentru că era convinsă că problema n-avea de-a face cu vreun intrus. Era cu totul altceva, ceva foarte straniu.

Traversă încăperea până în holul dintre dormitoare, băi şi birou. Aprinse lumina. În hol, zgomotul era şi mai intens. Sunetul pătrunzător se izbea de pereţi în spaţiul îngust, generând ecou după ecou.

Vivienne privi la stânga şi la dreapta, apoi se îndreptă spre uşa închisă din capătul holului. Fostul dormitor al lui Danny.

În hol, aerul era mai rece decât în restul casei. La început, Vivienne crezuse că diferenţa de temperatură era doar o părere a ei. Însă cu cât se apropia de capătul holului, cu atât se lucea mai frig. Când ajunse în dreptul uşii închise, avea pielea zburlită şi dinţii îi clănţăneau.

Treptat, curiozitatea făcu loc fricii. Ceva nu era în regulă. O prezenţă ameninţătoare părea să comprime aerul din jurul ei.

Aiii-eee... aiii-eee...

Cel mai inteligent lucru ar fi fost să se întoarcă, să se depărteze de uşă şi să iasă din casă. Dar nu mai era total stăpână pe ea însăşi; parcă mergea în somn. În ciuda temerilor, o forţă pe care o simţea, fără s-o poată însă defini, o atrăgea inexorabil spre camera lui Danny.

Aiii-eee... aiii-eee... aiii-eee...

Întinse mâna să apuce mânerul uşii, dar se opri, nevenindu-i să-şi creadă ochilor. Clipi de câteva ori, cu repeziciune, închise ochii, îi redeschise, dar mânerul era în continuare acoperit de un strat subţire, neregulat, de gheaţă.

În cele din urmă, îl atinse. *Gheaţă.* Aproape că i se lipi pielea de el. Îşi trase mâna şi privi către degetele umede. Umezeala se adunase pe mânerul din metal, apoi îngheţase.

Dar cum era posibil? Cum să se formeze gheaţă într-o casă care era bine încălzită, într-o noapte în care temperatura afară era cu zece grade peste punctul de îngheţ?

Ţipătul electronic începu să ţiuie din ce în ce mai rapid, dar la fel de intens ca până atunci, pătrunzând-o până în oase.

„Stop, îşi spuse Vivienne. Pleacă de aici. Ieşi cât poţi de repede”.

Dar îşi ignoră sfatul. Îşi scoase bluza din pantaloni şi acoperi cu capătul ei mânerul îngheţat, ca să îşi protejeze mâna. Răsuci, dar uşa nu se deschise. Frigul extrem făcuse lemnul să se contracte şi să se deformeze. Puse umărul pe tăblia uşii, împinse uşor, apoi mai tare şi, în cele din urmă, uşa se deschise spre interior.

6.

Magyck! era cel mai plăcut spectacol de divertisment din Vegas pe care Elliot Stryker îl văzuse vreodată.

Începuse cu o interpretare magnifică a cântecului *That Old Black Magic.* Soliştii şi dansatorii, în ţinute splendide, evoluaseră într-un decor ameţitor, alcătuit din panouri şi trepte acoperite cu oglinzi. Din când în când, luminile scenei erau micşorate şi atunci douăzeci de candelabre mobile, din cristal, aruncau o ploaie învolburată de săgeţi colorate, ce păreau să se împreuneze, luând forme supranaturale care se rostogoleau sub bolţile avanscenei. Coregrafia era complexă, iar cei doi solişti aveau voci clare, puternice.

Numărul din deschidere a fost urmat de unul de magie, de primă clasă, executat în faţa cortinei lăsate. La mai puţin de un minut după aceea, când cortina s-a ridicat din nou, oglinzile dispăruseră şi scena devenise un imens patinoar; cel de-al doilea număr al spectacolului se desfăşurase pe patine, într-un decor de iarnă atât de realist, încât pe Elliot îl trecuseră fiorii.

Deşi *Magyck*! înflăcăra imaginaţia şi capta privirile, Elliot nu îi acorda atenţie deplină. Se tot uita la Christina Evans, care era la fel de răpitoare ca spectacolul pe care-l crease.

Ea urmărea activitatea de pe scenă cu atenţie, fără să observe privirea lui. Pe chipul ei, emoţiile se schimbau odată cu reacţia publicului – acum o încruntare nervoasă, acum un zâmbet, când sala aplauda, râdea sau exclama uimită.

Tina era o frumuseţe aparte. Părul ei lung până la umeri – castaniu-închis, aproape negru, lucios pieptănat într-o parte şi filat în părţi, îi încadra chipul ca o cadră. Avea o structură a feţei delicată, bine definită, foarte feminină. Ten închis, măsliniu. Buze pline, senzuale. Iar ochii... Ar fi fost oricum foarte frumoasă chiar dacă ar fi avut ochii închişi la culoare, în ton cu tenul şi cu părul, dar ochii ei erau de un albastru cristalin. Contrastul dintre frumuseţea ei tipic italienească şi ochii specifici nordicilor era devastator.

Elliot presupunea că unii i-ar fi găsit defecte. Pentru gusturile unora, sprâncenele ei erau prea depărtate. Nasul era atât de drept, încât putea fi considerat sobru. Alţii ar fi putut spune că avea gura foarte mare şi bărbia prea ascuţită. Elliot însă găsea chipul ei perfect.

Cu toate acestea, nu aspectul ei fizic îl incita cel mai mult. Voia să descopere mai mult despre mintea din spatele unui spectacol precum *Magyck*! Văzuse doar un sfert din program, dar ştia deja că era un succes – cu mult deasupra altora similare. Nu era deloc greu ca o extravaganţă scenică în Vegas să eşueze spectaculos. Dacă decorurile colosale, costumele opulente şi coregrafia complexă erau exagerate, sau dacă un singur detaliu era executat incorect, întreaga producţie ar fi trecut rapid din zona fascinantă a divertismentului de calitate în vulgaritate. O plăsmuire artistică strălucitoare, în mâinile persoanei nepotrivite, se putea transforma într-o plictiseală ridicolă şi lipsită de gust. Elliot voia să o cunoască mai bine pe Christina Evans – şi, la un nivel mai profund, o *voia* pe ea.

De la moartea soţiei sale, Nancy, cu trei ani în urmă, nicio altă femeie nu mai făcuse o asemenea impresie asupra lui.

Zâmbi în întunericul sălii, nu ca reacţie la glumele magicianului de pe scenă, care juca în faţa cortinei trase, ci la exuberanţa subită, tinerească, pe care o simţea.

7.

Uşa deformată gemu şi scârţâi în timp ce Vivienne Neddler o împingea ca s-o deschidă.

Aiii-eee... aiii-eee...

Un val de aer îngheţat năvăli afară din încăpere, pe hol.

Vivienne pipăi, căutând întrerupătorul, îl găsi şi intră cu teamă. Camera era goală.

Aiii-eee... *aiii-eee*...

Staruri ale baseballului şi monştri din filme de groază se holbau la ea din afişele de pe pereţi. Trei aeromodele alambicate atârnau din tavan. Toate aceste lucruri erau aşa cum fuseseră dintotdeauna, aşa cum le găsise prima oară când venise să lucreze acolo, înainte de moartea lui Danny.

Aiii-eee... *aiii-eee*... *aiii-eee*...

Ţipătul acela exasperant, electronic, venea dintr-o pereche mică de boxe agăţate pe peretele de la capătul patului. Aparatul de radio cu CD-player încorporat era aşezat pe una din noptiere.

Deşi identificase sursa zgomotului, Vivienne nu-şi dădea seama de unde venea frigul acela cumplit. Nu era deschisă nicio fereastră şi, chiar să fi fost, noaptea nu era atât de rece încât să justifice îngheţul acela.

Imediat ce întinse mâna spre aparatul de radio, ţipătul ca de strigoi conteni. Tăcerea neaşteptată era apăsătoare.

Treptat, pe măsură ce ţiuitul din urechi i se estompa, Vivienne recunoscu şuieratul moale, în gol, al boxelor pornite. Apoi îşi auzi propria inimă bubuind în piept.

Carcasa metalică a aparatului de radio sclipea acoperită de un strat casant de gheaţă. Îl atinse, mirată. O frântură se desprinse şi căzu pe noptieră. Nu se topi; încăperea era *rece.*

Fereastra era îngheţată. La fel şi oglinda şifonierului, în care imaginea ei se reflecta neclară şi distorsionată, stranie.

Afară, noaptea era răcoroasă, dar nu geroasă. Zece grade. Poate douăsprezece.

Afişajul electronic al radioului se aprinse şi cifrele portocalii începură să se schimbe, parcurgând cu repeziciune banda de frecvenţă, trecând de la un post la altul. Câteva note muzicale, câteva secunde dintr-o discuţie moderată, câte un cuvânt rostit de vocea gravă a unui prezentator de ştiri sau a altuia şi fragmente din diverse reclame radiofonice se succedau într-o cacofonie sonoră. Odată ajuns la finalul lăţimii de bandă, indicatorul îşi începu drumul înapoi.

Tremurând, Vivienne opri radioul.

Cum ridică degetul de pe buton, aparatul porni din nou, singur.

Vivienne se holbă la el, speriată şi nedumerită.

Afişajul electronic reluă cursa de-a lungul bandei de frecvenţă şi fragmente de cântece răsunau puternic în boxe.

Apăsă încă o dată butonul PORNIT/OPRIT.

După o secundă de tăcere, radioul porni din nou.

— Asta e curată nebunie, spuse Vivienne, tremurând.

Când închise pentru a treia oară radioul, ţinu degetul apăsat pe buton. Timp de câteva secunde, fu convinsă că-l simţea opunând rezistenţă sub vârful degetului ei, încercând să se deschidă.

Deasupra, cele trei aeromodele începură să se mişte. Fiecare dintre ele era agăţat de un fir subţire de gută, legat de câte un cârlig bine fixat în tavan. Avioanele se legănau, se smuceau, se răsuceau şi tremurau.

„E doar un curent de aer”.

Dar nu simţea nicio adiere.

Aeromodelele începură să salte violent, în sus şi în jos, agăţate de firele lor subţiri.

— Dumnezeu să-mi ajute! rosti Vivienne.

Unul dintre avioane începu să se rotească în cercuri strânse, din ce în ce mai repede, apoi în cercuri mai largi, micşorând treptat unghiul dintre firul de care era susţinut şi tavanul dormitorului. După câteva secunde, şi celelalte două aeromodele îşi încetară dansul haotic şi începură să se învârtă precum primul avion; păreau că zboară şi sub nicio formă nu putea pune această mişcare controlată pe seama unui curent de aer întâmplător.

Fantome? Un strigoi?

Dar ea nu credea în fantome. Nu exista aşa ceva. Vivienne credea în moarte şi în taxe, în iminenţa câştigurilor la aparatele de joc, în bufetele de la cazinouri de tip „mănânci-cât-vrei” cu 5,99 dolari de persoană, în Dumnezeu cel Atotputernic, în răpirile extraterestre şi în existenţa lui Bigfoot, dar nu credea în fantome.

Uşile glisante ale şifonierului începură să alunece pe şinele lor şi Vivienne Neddler avu sentimentul că *ceva* îngrozitor avea să iasă din adâncul întunecat al acestuia, o creatură cu ochii roşii ca sângele, scrâşnind din dinţii ascuţiţi. Simţi o *prezenţă,* prezenţa cuiva care voia s-o înhaţe, şi ţipă, în timp ce uşa dulapului se deschise complet.

Dar în şifonier nu era niciun monstru. Erau doar haine. Doar haine.

Şi totuşi, fără să le atingă cineva, uşile alunecară la loc, închizându-se... apoi se deschiseră din nou...

Avioanele continuau să se rotească.

Aerul deveni şi mai rece.

Patul începu să se mişte. Capătul dinspre picioare se ridică în aer, la opt sau zece centimetri de podea, apoi se prăbuşi cu zgomot pe rotilele ce-i fuseseră montate pentru a proteja covorul. Se ridică din nou. Plutea deasupra podelei. Arcurile saltelei începură să cânte, atinse parcă de nişte degete metalice.

Vivienne se retrase cu spatele spre perete, cu ochii măriţi şi cu pumnii strânşi pe lângă corp.

Patul se opri, la fel de spontan cum începuse să salte. Uşile dulapului de haine se închiseră cu un zgomot strident – şi rămaseră închise. Aeromodelele încetiniră, rotindu-se din ce în ce mai lent, în cercuri din ce în ce mai înguste, până când se opriră şi rămaseră nemişcate.

În încăpere era linişte.

Nimic nu mişca.

Aerul începea să se încălzească.

Inima lui Vivienne începu să bată mai liniştit, revenindu-şi din goana nebunească în care o ţinuse în ultimele minute. Se cuprinse cu braţele, scuturată de un fior.

O explicaţie logică. Trebuia să existe o explicaţie logică.

Dar nu-şi putea imagina care ar fi fost aceea.

Pe măsură ce aerul din cameră se încălzea, mânerul uşii, carcasa radioului şi alte obiecte metalice îşi lepădară învelişul de gheaţă, lăsând mici băltoace pe mobile şi urme umede pe covor. Ferestrele brumate se limpeziră şi, pe măsură ce oglinda îngheţată îşi recapătă claritatea, imaginea distorsionată a lui Vivienne reveni la aceea firească.

Acesta era dormitorul unui băieţel, o încăpere ca atâtea altele.

Cu excepţia, desigur, a faptului că băieţelul care o ocupase era mort de un an. Şi poate că revenise, ca să bântuie locul unde trăise.

Vivienne fu nevoită să-şi reamintească singură că nu credea în fantome.

Totuşi, probabil era o idee bună ca Tina Evans să scape de lucrurile lui, o dată pentru totdeauna.

Vivienne nu avea nicio explicaţie logică pentru ceea ce tocmai trăise, dar un lucru ştia cu certitudine: n-avea să spună nimănui ce văzuse acolo, în noaptea aceea. Indiferent cât de convingător şi cu câtă precizie ar fi descris cele întâmplate, nimeni n-ar fi crezut-o. Ar fi dat din cap, zâmbind prefăcut, şi ar fi declarat că trebuie să fi fost, cu adevărat, o experienţă bizară şi terifiantă, dar în tot acest timp şi-ar fi zis că biata Vivienne începea, în sfârşit, să se senilizeze. Mai devreme sau mai târziu, aiurelile astea despre fantome ar fi putut ajunge la urechile fiicei ei, în Sacramento, şi atunci presiunile ca ea să se mute acolo ar fi devenit insuportabile. Vivienne nu avea nici cea mai mică intenţie să-şi pericliteze preţioasa independenţă.

Părăsi dormitorul şi se întoarse în bucătărie, unde-şi turnă două păhărele din cel mai bun whisky al Tinei Evans şi le bău. Apoi, cu stoicismul caracteristic, reveni în dormitor şi şterse urmele de apă lăsate de gheaţa topită, după care îşi continuă treaba.

Refuza să lase un strigoi s-o sperie.

Poate însă era o idee bună să treacă pe la biserică, duminică. Nu mai fusese la biserică de ceva timp. Poate că asta avea să-i facă bine. Nu în fiecare săptămână, fireşte. O slujbă sau două pe lună. Şi o spovedanie, din când în când. Nici nu mai ştia cât trecuse de la ultima spovedanie. Paza bună trece primejdia rea.

8.

Toată lumea din industria divertismentului ştia că cel mai greu de mulţumit era publicul care nu plătea bilete la spectacol. Intrarea gratuită nu garanta o opinie favorabilă, nici măcar una îngăduitoare. Un om care plăteşte un preţ rezonabil pentru un lucru sau un serviciu este mai înclinat să-l preţuiască decât cel care-l primeşte gratis. Acest adevăr era cât se poate de valabil în lumea spectacolelor şi a publicului pe datorie.

Însă nu şi în seara asta. Publicul *acesta* nu putea sta locului şi nu-şi putea reţine entuziasmul.

Cortina finală căzu cu opt minute înainte de ora zece, iar ovaţiile continuară şi după ce ceasul Tinei marcase ora fixă. Distribuţia *Magyck*! se aplecă de câteva ori în faţa sălii, apoi echipa tehnică, apoi orchestra, cu toţii îmbujoraţi de entuziasm că făceau parte dintr-un spectacol de excepţie. La insistenţele publicului încântat şi gălăgios, atât Tina, cât şi Joel Bandiri fură puşi sub lumina reflectoarelor, în scaunele lor, fiind apoi răsplătiţi cu propria lor rundă explozivă de aplauze.

Tina era plină de adrenalină, zâmbea larg, cu respiraţia tăiată, cu greu putând să absoarbă reacţia copleşitoare faţă de rezultatul muncii ei. Helen Mainway vorbea cu înflăcărare despre efectele speciale spectaculoase, iar Elliot Stryker avea o rezervă inepuizabilă de complimente, precum şi câteva observaţii competente cu privire la câteva aspecte tehnice ale producţiei. Charlie Mainway deschise cea de-a treia sticlă de Dom Perignon, apoi luminile se aprinseră în sală şi publicul începu, fără tragere de inimă, să se retragă, iar Tina abia dacă apucă să soarbă din şampanie, pentru că toată lumea se oprea la masa ei ca s-o felicite.

Până la zece şi jumătate, plecase aproape toată lumea şi cei care încă erau acolo se pregăteau s-o facă, aliniaţi la cozile ce avansau spre ieşirile din spatele scenei. Deşi în seara aceasta nu avea să mai fie o reprezentaţie, aşa cum urma să aibă loc în nopţile viitoare, ospătarii şi debarasatorii se agitau să elibereze mesele, acoperindu-le cu feţe de masă şi cu tacâmuri proaspete, să lase totul pregătit pentru reprezentaţia de-a doua zi, la ora opt seara.

Când, în sfârşit, culoarul din faţa separeului ei se eliberă de toţi invitaţii binevoitori, Tina se ridică şi se îndreptă spre Joel, care venea la rândul lui către ea. Îl cuprinse în braţe şi, spre surprinderea ei, începu să plângă de fericire. Îl strânse tare în braţe, iar Joel spuse despre spectacolul lor că era un „gargantua cum nu s-a mai văzut”.

Când au ajuns în culise, petrecerea de după premieră era deja în toi. Decorurile şi recuzita de pe scena principală fuseseră înlăturate şi se întinseseră opt mese pliante. Mesele erau acoperite cu pânză albă şi încărcate până la refuz cu mâncăruri: cinci feluri de apetitive calde, salată de homar, salată de crab, salată de paste, filet mignon, piept de pui în sos de tarhon, cartofi copţi, prăjituri, plăcinte, tarte, fructe proaspete, fructe de

pădure, brânzeturi. Personalul din conducerea hotelului, animatoarele, dansatorii, magicienii, echipa de producţie şi muzicienii se înghesuiau în jurul meselor, în timp ce Philippe Chevalier, bucătarul-şef al hotelului, supraveghea personal buna desfăşurare a evenimentului. Ştiind ce festin avea să fie pregătit la finalul spectacolului, puţini dintre cei prezenţi mâncaseră de cină, iar majoritatea dansatorilor nu mâncaseră nimic de la prânzul uşor din timpul zilei. Îşi exprimau entuziasmul în faţa meselor încărcate şi se adunau ciorchine în jurul barului improvizat. Cu aplauzele răsunând încă în auzul tuturor, curând petrecerea s-a însufleţit.

Tina se amestecă în mulţime, deplasându-se de colo-colo, în sus şi-n jos pe scenă, mulţumind tuturor pentru contribuţia la succesul spectacolului, felicitând fiecare membru al distribuţiei şi al echipei de producţie pentru profesionalism şi dăruire. Îl întâlni de câteva ori pe Elliot Stryker, iar acesta se arătă sincer interesat să afle cum fuseseră realizate efectele acelea speciale de excepţie. De fiecare dată când Tina trebuia să-l lase pe Elliot pentru a interacţiona cu altcineva, o făcea cu tristeţe şi, de fiecare dată când îl regăsea, petrecea cu el mai mult timp decât înainte. După cea de-a patra astfel de întâlnire, pierdu noţiunea timpului. În cele din urmă, uită cu totul să mai circule.

Aşezaţi lângă stâlpul din partea stângă al avanscenei, feriţi de fluxul principal al petrecăreţilor, ciuguleau din câte o felie de tort, vorbind despre *Magyck*! apoi despre legi, despre Helen şi Charlie Mainway, despre domeniul imobiliar din Las Vegas – ajungând, pe o rută ocolitoare, să vorbească şi despre filmele cu supereroi.

— Cum poate Batman să poarte un costum etanş de cauciuc şi să nu sufere în permanenţă de iritaţii severe? întrebă el.

— Da, dar costumul de cauciuc etanş are şi avantaje.

— Cum ar fi?

— Poţi să mergi de la birou direct la scufundări şi nu trebuie să te schimbi.

— Să mănânci din mers, în Batmobile, cu 320 de kilometri la oră şi, indiferent cât de rău te murdăreşti, doar să dai cu furtunul mai târziu.

— Exact. După o zi grea de lupte împotriva criminalilor, te poţi îmbăta criţă şi vomita pe tine, că nu contează. Fără facturi la curăţătorie.

— Îmbrăcat în negru, eşti pregătit pentru orice ocazie...

— ... de la o întâlnire cu papa la o petrecere dansantă cu marchizul de Sade.

Elliot zâmbi. Îşi termină felia de tort.

— Presupun că vei fi aici, noapte de noapte, multă vreme de acum înainte.

— Nu. Nu este necesar să fiu.

— Am crezut că un regizor...

— Cea mai mare parte a muncii regizorului s-a încheiat. Trebuie doar să verific, o dată la două săptămâni, să mă asigur că tonul spectacolului nu se îndepărtează de la mesajul original.

— Dar eşti şi coproducător.

— Ei bine, acum, că spectacolul s-a lansat cu succes, responsabilităţile mele ca producător ţin, în mare parte, de promovare şi de relaţia cu publicul. Şi ceva logistică, să menţinem producţia în desfăşurare fără probleme. Dar aproape toate astea pot să le fac de la birou. Nu va fi necesară prezenţa mea lângă scenă. De fapt, Joel spune că nici nu este recomandat ca producătorul să fie în culise seară de seară... nici măcar frecvent. Spune că i-aş stresa pe artişti şi i-aş face pe tehnicieni să privească peste umăr, preocupaţi că-i urmăreşte şeful, în loc să fie atenţi la ce au ei de făcut.

— Dar vei putea să stai deoparte?

— N-o să fie uşor. Dar ceea ce spune Joel are sens, aşa încât voi face tot posibilul.

— Totuşi, presupun că măcar în prima săptămână vei fi aici noapte de noapte.

— Nu, spuse ea. Dacă Joel are dreptate – şi sunt sigură că are –, atunci e mai bine să mă obişnuiesc cu asta de la bun început.

— Mâine-seară?

— Oh, probabil îmi voi face apariţia, de câteva ori.

— Presupun că mergi la vreo petrecere de Anul Nou.

— Urăsc petrecerile de Anul Nou. Toată lumea e beată şi plictisitoare.

— Ei bine, în cazul ăsta... printre apariţiile la *Magyck*! crezi că ai timp şi de cină?

— Îmi ceri cumva să ieşim împreună?

— O să încerc să nu sorb supa zgomotos.

— Chiar îmi ceri să ieşim împreună, spuse ea, plăcut surprinsă.

— Da, şi a trecut foarte mult timp de când m-am mai simţit atât de stânjenit.

— Cum aşa?

— Din cauza ta, presupun.

— Eu te fac să te simţi stânjenit?

— Mă faci să mă simt tânăr. Şi când eram tânăr, eram foarte stânjenit.

— Ce drăguţ!

— Încerc să te cuceresc.

— Şi reuşeşti, spuse ea.

Elliot avea un zâmbet tare plăcut.

— Dintr-odată, parcă nu mai sunt atât de stânjenit.

— Vrei să mai încerci o dată? sugeră ea.

— Vrei să luăm cina împreună, mâine-seară?

— Sigur. La şapte şi jumătate?

— Da. Preferi locurile elegante sau nu prea?

— Blugi.

El îşi atinse gulerul scrobit al cămăşii şi reverul de satin al sacoului.

— Mă bucur că spui asta.

— Îţi dau adresa mea, adăugă ea şi căuta în geantă, ca să găsească un pix.

— Putem să ne oprim aici, să vedem primele numere din spectacol, apoi mergem la restaurant.

— De ce să nu mergem direct la restaurant?

— Nu vrei să treci pe-aici?

— Am hotărât să nu mai trec.

— Joel o să fie mândru de tine.

— Dacă reuşesc s-o fac, *eu* voi fi mândră de mine.

— Poţi s-o faci. Ai o voinţă puternică.

— Este posibil ca, în mijlocul cinei, să mă cuprindă o nevoie disperată să dau fuga aici şi s-o fac pe producătorul.

— O să parchez în faţa restaurantului şi o să las motorul pornit, pentru orice eventualitate.

Tina îi dădu adresa, apoi ajunseră să vorbească despre jazz şi despre Benny Goodman, despre calitatea slabă a serviciilor companiei de telefonie din Las Vegas, discutând ca nişte vechi prieteni. El avea pasiuni diverse; între altele, era schior şi pilot şi ştia o mulţime de anecdote despre cum să înveţi să schiezi şi să pilotezi avioane. Tina se simţea în largul ei în preajma lui, fiind,

în egală măsură, intrigată. Elliot oferea o imagine interesantă: un amestec de putere şi delicateţe, de sexualitate agresivă şi blândeţe.

Un spectacol de succes... redevenţe pe care le avea de încasat... numeroase noi oportunităţi ce deveneau disponibile datorită acestui prim succes răsunător... şi acum, posibilitatea unui iubit nou şi interesant...

În timp ce-şi număra binecuvântările, Tina constata cu uimire ce diferenţă putea face un an în viaţa unui om. De la amărăciune, durere, tragedie şi tristeţe neîndurătoare, ajunsese în faţa unui orizont încărcat de promisiuni. În sfârşit, viitorul părea să merite trăit. Cu adevărat, nu vedea ce rău s-ar fi putut întâmpla.

9.

Faldurile nopţii învăluiau casa Evans ca o draperie foşnind în adierea vântului uscat al deşertului.

O pisică albă, din vecini, se furişă pe peluză, pe urmele unei bucăţi de hârtie purtate de vânt. Pisica făcu un salt, îşi rată prada, se împiedică, se sperie singură şi se repezi în mare viteză într-o altă curte.

În casă domnea mai mult liniştea. Din când în când, frigiderul pornea, torcând pentru sine. Un geam de la sufragerie, care nu fusese bine închis, zornăia uşor la o rafală mai puternică. Sistemul de încălzire se trezea la viaţă cu un huruit şi, din timp în timp, preţ de câteva minute suflanta şuiera, eliberând aerul cald.

Cu puţin înainte de miezul nopţii, camera lui Danny începuse să se răcească. Pe mânerul uşii, pe carcasa radioului, ca şi pe celelalte obiecte metalice din încăpere începuse să se formeze condens. Temperatura scădea cu rapiditate şi picăturile de apă îngheţară. Pe fereastră se aşeză bruma.

Radioul porni.

Pentru câteva secunde, liniştea fu spintecată de un ţipăt electronic, ascuţit ca o secure. Apoi sunetul strident încetă brusc şi afişajul electronic se aprinse, schimbând cu rapiditate numerele. Fragmente muzicale şi frânturi de voci pârâiră într-o

succesiune sonoră stranie, care se izbea cu ecou de pereţii camerei îngheţate.

În casă nu era nimeni ca să audă.

Uşa dulapului de haine se deschise, se închise, se deschise...

În interiorul dulapului, hainele începură să se legene sălbatic pe umeraşele lor şi câteva căzură pe podea.

Patul se cutremura.

Vitrina în care erau expuse nouă aeromodele se legăna în faţă şi în spate, lovind în mod repetat peretele. Un avion fu azvârlit din raftul său, apoi alte două, apoi încă trei, apoi încă unul, până când toate nouă zăceau grămadă pe duşumea.

Pe perete, la stânga patului, afişul cu monstrul din seria *Alien* se sfâşie pe din două.

Radioul se opri din căutare, pe o frecvenţă liberă care şuiera şi trosnea încărcată de zgomotul distant al paraziţilor audio. Apoi în difuzoare răsună o voce. Era o voce de copil. Vocea unui băiat. Nu rostea cuvinte. Doar un ţipăt sfâşietor, agonizant.

Vocea se stinse după un minut, dar apoi patul începu să salte pe loc.

Uşa dulapului de haine se închidea şi se deschidea mult mai violent decât o făcuse la început.

Începură să se mişte şi alte lucruri. Timp de aproximativ cinci minute, camera părea că prinsese viaţă.

Apoi totul încremeni în nemişcare.

Se aşternu liniştea.

Aerul se încălzi.

Bruma se ridică de pe fereastră şi, afară, pisica albă alerga încă pe urmele hârtiei.

MIERCURI, 31 DECEMRRIE

10.

Tina a ajuns acasă, de la petrecerea cu ocazia premierei, abia spre două dimineaţa, a doua zi. Epuizată, uşor ameţită de băutură, s-a dus direct în pat, unde a căzut într-un somn adânc.

Mai târziu, după doar două ore de somn fără vise, a avut un alt coşmar cu Danny. Copilul se afla pe fundul unei gropi adânci. Tina îi auzea strigătele disperate şi se aplecase peste marginea gropii, dar el era atât de departe, încât chipul abia i se vedea, ca o pată mică, ştearsă. Danny căuta cu disperare să iasă la suprafaţă, iar ea încerca înnebunită să-l salveze, numai că el era prins în lanţuri, incapabil să se caţere, iar pereţii gropii erau netezi şi alunecoşi, aşa încât ea n-avea cum să ajungă la el. Apoi un bărbat îmbrăcat în negru din cap până-n picioare, cu chipul acoperit de umbre, a apărut pe marginea cealaltă a gropii şi a început să arunce pământ înăuntru, cu o lopată. Strigătele lui Danny au devenit un urlet îngrozit; era îngropat de viu. Tina striga la bărbatul în negru, dar acesta nu o lua în seamă şi continua să arunce pământ peste Danny. Tina pornise în jurul gropii spre el, hotărâtă să-l oprească pe nemernic, dar pentru fiecare pas pe care-l făcea ea către el, făcea şi el unul în direcţia opusă, păstrând astfel distanţa dintre ei. Nu putea ajunge la el, nu putea ajunge la Danny, iar acum pământul îi venea copilului până la genunchi, apoi până la nivelul coapselor, apoi îi trecea de umeri. Danny se tânguia şi ţipa, iar acum pământul îi ajunsese la bărbie şi bărbatul în negru continua să arunce pământ în groapă. Tinei îi venea să-l omoare, să-l lovească cu propria lui lopată până-l lăsa fără suflare. Când se gândi cum l-ar omorî în bătaie, bărbatul o privi şi ea îi văzu chipul: un craniu descărnat, cu pielea roasă de putreziciune întinsă peste oase, ochii roşii ca nişte tăciuni aprinşi şi un rânjet îngălbenit. În mijlocul obrazului stâng şi în colţul ochiului îi mişuna un mănunchi dezgustător de viermi, hrănindu-se din trupul lui. Groaza Tinei la gândul iminentei îngropări de viu a lui Danny se

amestecase, dintr-odată, cu teama pentru propria ei viaţă. Deşi strigătele lui Danny erau din ce în ce mai înăbuşite, erau, totodată, şi mai disperate, pentru că pământul începea să-i acopere faţa, intrându-i în gură. Trebuia să ajungă numaidecât la el, să-i înlăture pământul de pe faţă, până nu se sufoca, şi, orbită de panică, Tina se aruncase peste marginea gropii şi-şi începuse căderea în abisul infernal, şi tot cădea, şi cădea...

Tremurând, căutând să tragă aer în piept, Tina se smulse din somn.

Era convinsă că bărbatul în negru era în camera ei, aştepta rânjind tăcut în întuneric. Cu inima bubuind în piept, bâjbâi pe noptieră în căutarea lămpii. Clipi orbită de lumină, apoi văzu că era singură.

— *Iisuse,* murmură cu o voce pierită.

Îşi trecu o mână peste faţă, constatând că e acoperită de un strat subţire de transpiraţie. Îşi şterse mâna pe cearşafuri.

Respiră adânc de câteva ori, ca să se liniştească.

Nu se putea opri din tremurat.

Merse în baie şi se spălă pe faţă. Oglinda îi înfăţişă un chip pe care cu greu îl recunoscu: o arătare trasă la faţă, lividă, cu ochii înfundaţi în cap.

Gura îi era uscată şi amară. Bău un pahar cu apă rece.

Întoarsă în pat, nu voia să stingă lumina. Frica o scoase din sărite şi, în cele din urmă, o stinse.

Întunericul reveni ameninţător.

Nu credea că se va mai putea odihni, dar trebuia să încerce. Nu era nici măcar cinci dimineaţa. Dormise mai puţin de trei ore.

Cum venea dimineaţa, avea să elibereze camera lui Danny. Apoi visele vor înceta. Era cât se poate de convinsă.

Îşi aminti de cele două cuvinte pe care le văzuse pe tabla lui Danny – ÎN VIAŢĂ – şi-şi dădu seama că uitase să-l sune pe Michael. Trebuia să-şi verifice bănuielile în privinţa lui. Trebuia să afle dacă el intrase în casă, în camera lui Danny, fără cunoştinţa şi fără voia ei.

Michael *trebuie* să fi fost.

Ar fi putut aprinde lumina, să-l sune acum. Probabil că el dormea, dar ea nu s-ar simţi vinovată că-l trezeşte, nu după toate nopţile nedormite pe care şi el i le provocase. Totuşi, nu se simţea în stare de o confruntare. Era cu minţile uşor adormite de vin şi de oboseală. Iar dacă Michael se *strecurase* cu

adevărat în casă, ca un copil care face o farsă nemiloasă, dacă el *scrisese* acele cuvinte pe tablă, atunci ura pe care i-o nutrea era mult mai mare decât îşi închipuise ea. Poate că era un om bolnav, fără speranţă. Era mai bine să fie cu mintea limpede, în caz că el devenea violent şi abuziv în limbaj. Îl va suna dimineaţă, după ce se mai întrema.

Căscă, se întoarse într-o parte şi alunecă uşor în somn. Nu mai visă nimic şi când se trezi, la ora zece, era odihnită şi reînsufleţită de succesul serii trecute.

Îl sună pe Michael, dar el nu era acasă. Dacă nu cumva făcuse schimb de tură în ultimele şase luni, nu trebuia să meargă la lucru până după-amiază. Avea să încerce din nou într-o jumătate de oră.

După ce luă ziarul din faţa uşii, citi recenzia favorabilă a spectacolului, scrisă de criticul de artă al publicaţiei *Review Journal.* Nu avea decât vorbe de laudă la adresa *Magyck*! Cuvintele lui elogioase erau atât de înflăcărate, încât chiar şi citindu-le singură, în bucătăria ei, Tina se simţi uşor stânjenită de efuziunea lor.

Luă un mic dejun uşor, constând în suc de grepfrut şi o brioşă englezească, apoi merse spre camera lui Danny să-i împacheteze lucrurile. Când deschise uşa, rămase înmărmurită în prag.

În cameră era dezastru. Aeroplanele nu mai erau în vitrină; erau împrăştiate pe podea şi unele se stricaseră. Cărţile fuseseră scoase din raft şi zăceau grămadă în fiecare colţ. Tuburile de lipici, sticluţele cu vopsea şi instrumentele de modelaj care stătuseră pe birou erau acum pe podea, alături de toate celelalte lucruri. Un afiş cu un monstru dintr-un film fusese rupt; acum atârna în bucăţi. Statuetele de la capul patului fuseseră răsturnate. Uşile şifonierului erau deschise şi, după toate aparenţele, toate hainele fuseseră aruncate pe podea. Masa de jocuri fusese răsturnată. Şevaletul era pe covor, cu tabla de scris în jos.

Tremurând de nervi, Tina traversă cu pas rar încăperea, călcând cu grijă printre resturi. Se opri lângă şevalet, îl aşeză în poziţia corespunzătoare şi apoi, ezitând, întoarse tabla către ea.

ÎN VIAŢĂ

— La naiba! exclamă furioasă.

Vivienne Neddler fusese în casă cu o seară în urmă, făcuse curăţenie, dar Vivienne nu ar fi făcut aşa ceva. Dacă mizeria aceea ar fi fost acolo când venise ea, femeia ar fi aranjat lucrurile şi i-ar fi lăsat un bilet în care i-ar fi spus cum găsise camera. Era clar că oricine intrase în casă o făcuse după plecarea doamnei Neddler.

Furioasă, Tina parcurse întreaga casă, verificând cu grijă fiecare fereastră şi fiecare uşă. Nu găsi niciun semn de intrare forţată.

Ajunsă iar în bucătărie, îl sună pe Michael. Nici de această dată el nu răspunse. Tina trânti receptorul.

Scoase cartea de telefoane dintr-un sertar şi o răsfoi până când ajunse la anunţurile pentru lăcătuşi. Alese compania cu cel mai mare anunţ.

— Încuietori şi sisteme de securitate Anderlingen.

— Anunţul dumneavoastră din *Pagini Aurii* spune că puteţi trimite pe cineva să-mi schimbe încuietorile într-o oră.

— Acela este serviciul pentru intervenţii de urgenţă. Costă mai mult.

— Nu contează cât costă, spuse Tina.

— Dar dacă îmi lăsaţi numele dumneavoastră pentru lista de programări, ar putea veni cineva după-amiază pe la ora patru, cel târziu mâine-dimineaţă. Intervenţiile în regim normal sunt cu patruzeci la sută mai ieftine decât cele de urgenţă.

— Cineva mi-a vandalizat casa azi-noapte, spuse Tina.

— În ce lume trăim! exclamă femeia de la Anderlingen.

— Au distrus o grămadă de lucruri...

— Oh, îmi pare rău să aud asta.

— ... aşa că vreau ca încuietorile să fie schimbate imediat.

— Desigur.

— Şi vreau încuietori rezistente. Cele mai bune pe care le aveţi.

— Daţi-mi numele şi adresa dumneavoastră şi trimit chiar acum pe cineva.

Câteva minute mai târziu, după ce încheiase convorbirea telefonică, Tina se întoarse în camera lui Danny, să mai evalueze o dată pagubele. Contemplând dezastrul, rosti:

— Ce naiba vrei de la mine, Mike?

Se îndoia că el ar fi ştiut ce să-i răspundă, chiar dacă ar fi fost lângă ea. Ce motiv ar fi putut avea? Ce logică sucită ar fi putut justifica un asemenea comportament bolnav? Era nebunie curată, încărcată de ură.

Tina se cutremură.

11.

Tina ajunse la hotel Bally’s la două fără zece minute, miercuri după-amiaza, după ce lăsase maşina pe mâna valetului de parcare.

Bally’s, fostul MGM Grand, era printre cele mai vechi clădiri de pe bulevardul Strip aflat într-un proces constant de revitalizare, dar continua să fie unul dintre cele mai populare hoteluri din oraş, iar acum, în ultima zi a anului, era peste măsură de aglomerat. În cazinoul hotelului, care avea dimensiunile unui stadion de fotbal, erau peste două sau trei mii de oameni. Sute de jucători – femei tinere şi frumoase, bunicuţe simpatice, bărbaţi îmbrăcaţi în blugi şi cămăşi brodate cu modele decorative, pensionari în ţinute lejere scumpe, dar de prost gust, câţiva indivizi la costum, vânzători, doctori, mecanici, secretare, americani de pe întreaga Coastă de Vest, pierde-vară de pe Coasta de Est, turişti japonezi, câţiva arabi – puteau fi văzuţi în jurul meselor semieliptice de blackjack, împingând bani şi jetoane, uneori câştigând, înhăţând nerăbdători cărţile distribuite de dispozitivele automate, fiecare dintre ei reacţionând într-un fel previzibil sau altul: unii strigau cu încântare; alţii bombăneau; alţii zâmbeau trist, clătinând din cap; unii îl şicanau pe crupier, cerând pe jumătate serioşi cărţi mai bune; iar alţii erau tăcuţi, politicoşi, atenţi şi pragmatici, de parcă erau implicaţi într-un demers absolut rezonabil de planificare a investiţiilor. Alte sute de oameni stăteau în jurul jucătorilor, urmărindu-i cu nerăbdare, aşteptând să se elibereze un loc. La mesele de barbut, mulţimea, în majoritate bărbaţi, era mult mai gălăgioasă decât pasionaţii jocului de cărţi; aceştia strigau, urlau, aclamau, gemeau, încurajau jucătorul şi implorau zarurile, în gura mare. În stânga, cât era cazinoul de lung, se întindeau şiruri lângă şiruri de jocuri mecanice zornăitoare, cu

luminiţele lor colorate şi strălucitoare, ocupate de jucători mai gălăgioşi decât cei de la mesele de blackjack, dar nu chiar ca aceia care dădeau cu zarul. Pe partea dreaptă lângă mesele de barbut, pe jumătate din suprafaţa sălii, pe o platformă supra-înălţată, zona din marmură albă şi bronz a meselor de bacara se adresa unui alt segment de jucători, mai înstăriţi şi mai cumpătaţi. La bacara, supervizorul, responsabilii de sală şi crupierul purtau smochinguri. Şi peste tot în cazinoul vast, vedeai ospătăriţe în costume minuscule, expunând picioare lungi şi decolteuri; erau în continuă mişcare, în toate direcţiile, ca firele pe care se ţesea această tapiserie animată.

Tina îşi croi drum prin mulţimea de spectatori care mişuna de-a lungul vastului culoar central şi îl zări pe Michael aproape imediat. Era crupier la una dintre primele mese de blackjack. Miza minimă era de cinci dolari şi toate cele şapte locuri la masă erau ocupate. Michael zâmbea şi făcea conversaţie cu jucătorii. Unii crupieri erau distanţi şi necomunicativi, dar Michael simţea că timpul trecea mai repede dacă interacţiona cu oamenii. Nu era de mirare că primea mai multe bacşişuri decât cei mai mulţi crupieri.

Michael era blond, suplu, cu ochi aproape la fel de albaştri că ai Tinei. Semăna cu Robert Redford, era aproape prea frumos. Nu era deci surprinzător că femeile jucătoare îi lăsau bacşişuri mai generoase şi mai des decât o făceau bărbaţii.

Când Tina, strecurându-se prin spaţiul îngust dintre mese, îi atrase atenţia, reacţia lui fu cu totul diferită de cea pe care o anticipase. Crezuse că vederea ei o să-i şteargă zâmbetul de pe faţă. În schimb, el surâse şi mai larg, privind-o cu o încântare ce părea sinceră.

Făcea cărţile când a zărit-o şi a continuat să le amestece, salutând-o.

— Hei, salutare! Arăţi grozav, Tina, e o plăcere să te vadă omul.

Ea nu se aşteptase la o reacţie amabilă şi fu surprinsă de primirea călduroasă.

— Ce pulover drăguţ, spuse el. Îmi place, întotdeauna ţi-a stat bine în albastru.

Tina zâmbi stânjenită, încercând să nu piardă din vedere că venise acolo ca să-l acuze că o hărţuia cu cruzime.

— Michael, trebuie să vorbim.

El aruncă o privire la ceas.

— Am o pauză peste cinci minute.

— Unde să te aştept?

— De ce nu rămâi unde eşti? Îi poţi urmări pe aceşti oameni drăguţi cum mă usucă de bani.

Toţi jucătorii protestară, făcând diverse comentarii cu privire la posibilitatea, foarte redusă, ca vreunul dintre ei să câştige în faţa acestui crupier.

Michael zâmbi şi-i făcu Tinei cu ochiul.

Ea zâmbi reţinut.

Aşteptă cu nerăbdare să treacă cele cinci minute; nu se simţise niciodată în largul ei în cazinourile aglomerate. Agitaţia şi entuziasmul neobosit, vecin uneori cu isteria, îi iritau nervii.

Era atâta gălăgie în sala vastă, încât sunetele păreau să se amestece, alcătuind o substanţă aproape vizibilă – ca o ceaţă umedă, gălbuie, care plutea în aer. Jocurile mecanice zbârnâiau, fluierau, sunau şi bâzâiau. Bilele se învârteau cu zgomot pe mesele de ruletă. O formaţie alcătuită din cinci muzicanţi sporea vacarmul, cântând nişte piese de muzică pop pe o scenă mică amplasată în mijlocul barului, dincolo de zona aparatelor de joc şi uşor deasupra acesteia. În difuzoare erau strigate diverse nume. Cuburile de gheaţă zornăiau în paharele jucătorilor. Şi toată lumea părea să vorbească în acelaşi timp.

Când veni timpul pauzei lui Michael, un coleg îi luă locul la masa de joc şi el ieşi din zona meselor de blackjack, pe culoarul central.

— Vrei să vorbim?

— Nu aici, spuse ea, aproape strigând. Nu-mi aud nici gândurile.

— Să mergem în galeria comercială.

— OK.

Ca să ajungă la lifturile care-i duceau în galeria comercială, la nivelul inferior, erau nevoiţi să traverseze întreg cazinoul. Michael deschidea drumul, făcându-şi loc prin mulţime, iar Tina îl urma grăbită, înainte ca poteca făcută de el să se închidă.

Pe la jumătatea sălii, fură nevoiţi să oprească; în dreptul unei mese de blackjack, zăcea leşinat un domn între două vârste. Era îmbrăcat într-un costum bej, cu o cămaşă maro-închis şi o cravată bej cu model. Un scaun era răsturnat în apropierea lui şi jetoane în valoare de aproximativ cinci sute de dolari erau

împrăştiate pe covor. Doi agenţi de pază în uniforme executau manevre de resuscitare asupra omului inconştient, slăbindu-i cravata şi gulerul, verificându-i pulsul, în timp ce un al treilea ţinea mulţimea la distanţă.

— Atac de cord, Pete? întrebă Michael.

Cel de-al treilea agent de pază răspunse:

— Bună, Mike. Nu, nu cred să fie inima. Cel mai probabil o combinaţie de leşin de blackjack cu vezică bingo. Juca de opt ore, neîntrerupt.

Pe podea, omul în costum bej gemu. Pleoapele i se zbătură.

Clătinând din cap, vizibil amuzat, Michael ocoli zona, încadrându-se înapoi în mulţime.

Când, în sfârşit, ajunseră la capătul cazinoului şi intrară în lift, coborând spre galeria comercială, Tina întrebă:

— Ce înseamnă leşin de blackjack?

— Înseamnă să fii idiot, asta înseamnă, răspunse Michael, în continuare amuzat. Tipul se aşază să joace cărţi şi se ambalează atât de tare, încât pierde noţiunea timpului, ceea ce, fireşte, este exact intenţia conducerii cazinoului. De aceea nu sunt niciodată ferestre sau ceasuri în sălile de joc. Dar, din când în când, câte unul *chiar* pierde noţiunea timpului, nu se ridică de pe scaun ore la rând, prins în joc, ca un zombi. Şi, în timpul ăsta, bea mai mult decât trebuie. Când, în cele din urmă, se ridică, se mişcă prea repede. Îi fuge sângele din cap şi – *bang*! – se prăbuşeşte. Leşin de blackjack.

— Ah!

— Vedem asta tot timpul.

— Vezica bingo?

— Câteodată, un jucător este atât de prins de joc, încât e practic hipnotizat. Bea, dar e atât de cufundat în transă, încât ignoră chemarea naturii, până când – *bingo*! – un spasm al vezicii urinare. Dacă este unul cu adevărat serios, descoperă că i s-au blocat căile urinare. Nu se mai poate uşura singur şi trebuie dus la spital să i se monteze cateter.

— Sfinte Dumnezeule, vorbeşti serios?

— Da.

Coborâră din lift, în zona magazinelor, şi ea aglomerată. Grupuri de oameni treceau pe lângă magazine de suvenire, galerii de artă, magazine de bijuterii, de haine şi de orice

altceva, dar nu erau atât de mulţi sau de grăbiţi ca gloata de deasupra, din cazinou.

— Tot nu văd unde am putea sta de vorbă liniştiţi, spuse Tina.

— Hai să mergem până la gelaterie, să luăm câte un cornet cu îngheţată de fistic. Ce zici? Întotdeauna ţi-a plăcut aroma de fistic.

— Nu vreau nicio îngheţată, Michael.

Îşi pierduse avântul provocat de furie, iar acum se temea că pierdea şi scopul venirii până aici. El încerca din răsputeri să fie drăguţ, ceea ce nu-i stătea în fire. Cel puţin, nu-i stătuse lui Michael Evans cel din ultimii câţiva ani. Când se căsătoriseră, Michael era fermecător, vesel, degajat, dar nu mai fusese aşa de ani buni.

— Fără îngheţată, repetă ea. Doar să vorbim.

— Ei bine, dacă tu nu vrei o îngheţată cu fistic, eu vreau. Iau un cornet, apoi putem ieşi, ne plimbăm prin parcare. E destul de frumos afară.

— Cât durează pauza ta?

— Douăzeci de minute. Dar mă am bine cu supraveghetorul. Mă acoperă dacă întârzii.

Gelateria era în celălalt capăt al galeriei comerciale. În drum spre ea, Michael continuă să încerce s-o bine dispună, povestindu-i despre alte maladii specifice jucătorilor.

— Mai este ceea ce noi numim „atacul marelui premiu”, îi explică. De ani buni, oamenii se întorc acasă şi se laudă că au câştigat. Mint de-ngheaţă apele. Toţi pretind că sunt câştigători. Şi când, dintr-odată, unul dintre ei câştigă, mai ales la jocurile mecanice, unde câştigul vine într-o secundă, sunt atât de surprinşi, încât leşină. Atacurile de cord sunt mai frecvente în zona jocurilor mecanice decât în oricare altă parte a cazinourilor, şi cele mai multe victime sunt oameni cărora tocmai li s-au aliniat trei simboluri şi au dat lovitura. Apoi mai este şi „sindromul Vegas”, când cineva ajunge să fie atât de prins în vâltoarea jocurilor şi în graba să ajungă de la un spectacol la altul, încât uită să mănânce o zi întreagă sau mai mult. Femeile sunt afectate aproape în aceeaşi măsură ca bărbaţii. În orice caz, când respectivului i se face foame şi îşi dă seama de cât timp n-a mâncat, înfulecă o masă copioasă, sângele îi fuge din cap la stomac şi leşină în restaurant. De obicei, nu e periculos, dacă nu i se face rău în timp ce bea vin,

pentru că atunci există riscul să se înece şi să moară. Însă preferatul meu este „sindromul buclei temporale”. Oamenii vin aici din tot felul de locuri plictisitoare, pentru ei Vegas este ca un Disneyland pentru adulţi. Este un oraş foarte activ, sunt atâtea de văzut şi de făcut, o atmosferă de un entuziasm permanent, iar oamenii ies din ritmul lor obişnuit. Se culcă în zori, se trezesc după-amiaza, uită ce zi este. Când entuziasmul se mai potoleşte şi se pregătesc de plecare, descoperă că weekendul de trei zile s-a transformat într-unul de cinci. Nu le vine să creadă. Se gândesc că sunt încărcaţi la plată şi se ceartă cu recepţionerii. Când li se arată calendarul sau ziarul din ziua respectivă, sunt de-a dreptul şocaţi. Au fost prinşi într-o buclă temporală şi au pierdut câteva zile. Nu-i aşa că e ciudat?

Michael a continuat să vorbească în timp ce şi-a luat îngheţata. Apoi, când ieşiră pe uşa din spate a hotelului şi începură să se plimbe la marginea parcării, în temperatura de douăzeci de grade a soarelui de iarnă, întrebă:

— Aşadar, despre ce vrei să vorbim?

Tina nu ştia cum să înceapă. Intenţia ei fusese să-l facă cu ou şi cu oţet pentru că distrusese camera lui Danny; venise pregătită să intre puternic în el, astfel încât, chiar dacă n-ar fi vrut să recunoască, să-l agaseze suficient încât să-l facă să-şi admită vinovăţia. Dar acum, dacă începea cu astfel de acuzaţii grave după ce el se purtase atât de frumos, ar fi părut o scorpie isterică şi ar fi pierdut şi ultimul avantaj pe care l-ar mai fi avut.

În cele din urmă, spuse:

— Se întâmplă lucruri ciudate acasă.

— Ciudate? În ce fel?

— Cred că a intrat cineva.

— *Crezi*?

— Ei bine... sunt convinsă.

— Când?

Amintindu-şi de cuvintele de pe tablă, spuse:

— De trei ori în ultima săptămână.

El se opri din mers şi o privi.

— De trei ori?

— Da, noaptea trecută a fost a treia oară.

— Poliţia ce-a spus?

— N-am alertat poliţia.

— De ce? se încruntă el.

— Pe de o parte, pentru că n-a dispărut nimic.

— Cineva a intrat în casă de trei ori şi n-a luat nimic?

Dacă se prefăcea, atunci era un actor mai bun decât crezuse Tina, iar ea era de părere că-l cunoştea destul de bine. Doar trăise cu el multă vreme, ani fericiţi şi ani încărcaţi de nefericire, şi ajunsese să-i cunoască limitele talentului, când venea vorba de minciună şi înşelătorie. Întotdeauna îşi dăduse seama când o minţea. Iar acum, nu credea că minte. Era ceva în privirea lui, o expresie gânditoare, dar nu era viclenie. Părea să nu aibă habar de ceea ce se întâmplase în casă. Poate chiar nu avusese nimic de-a face cu asta.

Dar dacă nu fusese Michael cel care răscolise camera lui Danny, dacă nu el scrisese cuvintele acelea pe tablă, atunci cine făcuse toate astea?

— De ce ar intra cineva în casă şi ar pleca fără să fure nimic? întrebă el.

— Cred că au vrut doar să mă sperie, să mă necăjească.

— De ce ar vrea cineva să te sperie?

Părea sincer preocupat.

Tina nu ştiu ce să-i spună.

— N-ai fost niciodată genul care-şi face duşmani. Eşti o femeie greu de detestat.

— Tu ai reuşit, spuse ea, asta fiind singura acuzaţie pe care putea s-o formuleze la adresa lui.

El clipi surprins.

— Oh, nu! Nu, nu, Tina. Nu te-am urât niciodată. Am fost doar dezamăgit de felul în care te-ai schimbat. Am fost supărat pe tine. Supărat şi rănit. Recunosc, m-am purtat destul de urât. Categoric. Dar n-am ajuns niciodată la ură.

Tina oftă.

Nu Michael devastase camera lui Danny. Era convinsă acum.

— Tina?

— Îmi pare rău, nu trebuia să te fi deranjat cu toate astea. Nici nu ştiu de ce am făcut-o. Trebuia să fi anunţat imediat poliţia.

El linse îngheţata, o privi atent, apoi zâmbi.

— Înţeleg. Nu ţi-e uşor să deschizi subiectul. Nu ştiai de unde să începi, aşa că ai venit cu povestea asta.

— Poveste?

— E în regulă.

— Michael, nu este o poveste.

— Nu fi stânjenită.

— Nu sunt stânjenită. De ce aş fi stânjenită?

— Relaxează-te, Tina. E în regulă, spuse el cu blândeţe.

— Cineva îmi tot intră în casă.

— Înţeleg cum te simţi, continuă el şi zâmbetul lui se schimbă, devenind încrezut.

— Michael...

— Crede-mă, chiar înţeleg, Tina. Vocea lui era liniştitoare, dar tonul era superior. N-ai nevoie de niciun pretext ca să vii să-mi ceri ceea ce vrei să-mi ceri. Iubito, nu trebuie să inventezi poveşti despre intruşi. Înţeleg şi sunt de partea ta. Chiar sunt. Aşa că spune. Nu trebuie să te simţi ciudat. Vorbeşte direct. Haide, spune-o!

Tina era nedumerită.

— Ce să spun?

— Am lăsat căsnicia noastră să se ducă de râpă. Dar la început, vreme de câţiva ani, am avut o relaţie foarte frumoasă. Poate fi din nou aşa dacă ne dorim cu adevărat să încercăm.

Tina rămase înmărmurită.

— Vorbeşti serios?

— M-am tot gândit la asta, în ultimele zile. Apoi, când te-am văzut intrând în cazinou, am ştiut că aveam dreptate. Imediat ce te-am văzut, am ştiut că totul se va întâmpla exact aşa cum mi-am imaginat.

— Chiar vorbeşti serios.

— Sigur, replică el luându-i uimirea drept plăcută surprindere. Acum, că ţi-ai făcut mendrele cu ambiţiile de producător, eşti pregătită să te aşezi la casa ta. Este perfect logic, Tina.

„Mendrele!”, gândi Tina, furioasă.

Continua să creadă că era o femeie capricioasă pentru care ideea de a deveni producător de spectacole în Vegas fusese doar o toană. Nemernicul nesuferit!

Clocotea de furie, dar nu rosti o vorbă; nu voia să vorbească, de teamă că ar fi început să zbiere la el de cum deschidea gura.

— Viaţa înseamnă mai mult decât o carieră strălucitoare, continuă Michael cu autoritate. Viaţa de familie este importantă. Casa şi familia. Trebuie să facă parte din viaţă. Asta e, poate, partea cea mai importantă. Familia. În zilele astea din urmă, pe măsură ce se apropia lansarea spectacolului tău, am avut

sentimentul că ai ajuns să înţelegi, în sfârşit, că ai nevoie de mai mult în viaţă, de ceva care-ţi oferă o mai mare împlinire emoţională decât producţia de spectacole.

Ambiţiile Tinei fuseseră, parţial, cele care duseseră la destrămarea mariajului lor. Ei bine, poate nu atât ambiţiile ei, cât reacţia lui copilărească faţă de ele. Michael era fericit să fie crupier de blackjack; salariul şi bacşişurile frumoase erau suficiente pentru el şi era bucuros să treacă aşa prin viaţă. Pentru Tina însă nu era suficient să se lase purtată de val. În timp ce ea se luptase să avanseze de la dansatoare la costumieră, apoi coregrafă, apoi coordonatoare de varieteu, apoi producătoare, Michael îşi exprimase nemulţumirea cu privire la dedicaţia ei profesională. Nu-l neglijase niciodată, şi nici pe Danny. Făcuse tot posibilul ca niciunul din ei să nu se simtă mai puţin important în viaţa ei. Danny fusese grozav; Danny înţelesese. Michael nu putuse sau nu voise să înţeleagă. Treptat, nemulţumirea lui faţă de ambiţiile ei profesionale ajunsese să fie contaminată de un sentiment mult mai neplăcut: începuse să fie invidios pe realizările ei. Ea încercase să-l încurajeze să avanseze în propriul lui domeniu de activitate – de la crupier la responsabil de sală, apoi la supraveghetor, până când ar fi ajuns în rândurile conducerii cazinoului –, dar pe Michael nu-l interesa să avanseze. Devenise irascibil şi certăreţ. În cele din urmă, începuse să se vadă cu alte femei. Tina fusese şocată de comportamentul lui, apoi confuză şi, în cele din urmă, profund mâhnită. Singurul fel în care şi-ar fi putut păstra soţul ar fi fost să renunţe la carieră, iar ea refuzase să facă asta.

În timp, Michael o făcuse să înţeleagă că n-o iubise niciodată pentru ceea ce era ea. Nu i-o spusese direct, dar comportamentul lui o dovedise din plin. El adorase doar animatoarea, dansatoarea, femeia nostimă pe care alţi bărbaţi o doreau, femeia frumoasă a cărei prezenţă lângă el îi măgulea orgoliul. Atât timp cât ar fi rămas dansatoare, atât timp cât şi-ar fi devotat lui întreaga viaţă, atât timp cât ar fi atârnat, delicioasă, la braţul lui, el ar fi fost mulţumit de ea. Dar din clipa în care şi-a dorit să fie mai mult decât o soţie-trofeu, Michael s-a răzvrătit.

Rănită grav de această descoperire, Tina îi redase libertatea dorită.

Iar acum Michael credea, chiar credea, că se-ntorcea în genunchi la el. De aceea zâmbise când o văzuse apropiindu-se de masa de joc. De aceea se purtase atât de frumos. Tina era uluită de dimensiunile orgoliului lui.

Stând în faţa ei, în lumina soarelui, cu cămaşa lui albă strălucind în razele soarelui răsfrânte de maşinile parcate, Michael îi oferea zâmbetul acela superior, mulţumit de sine, care o făcea să se simtă atât de rece pe cât ar fi trebuit să fie ziua aceea de iarnă.

Cândva, demult, îl iubise enorm. Acum, nu-şi putea imagina cum sau de ce-i păsase vreodată.

— Michael, în caz că n-ai aflat, *Magyck*! a avut un succes grozav. Răsunător. Uriaş.

— Sigur, spuse el. Ştiu asta, iubito. Şi mă bucur pentru tine. Mă bucur pentru tine *şi* pentru mine. Acum, că ţi-ai dovedit ce voiai să-ţi dovedeşti, te poţi relaxa.

— Michael, intenţionez să lucrez în continuare ca producătoare. Nu am de gând să...

— Oh, nu mă aştept să renunţi, spuse el cu mărinimie.

— Aşa deci, nu te aştepţi?

— Nu, nu. E bine să ai ceva cu care să-ţi umpli timpul. Înţeleg asta acum. Am priceput mesajul. Dar acum, că *Magyck*! rulează cu succes, nu vei mai avea aşa mult de lucru. Nu ca înainte.

— Michael..., începu ea, încercând să-i spună că avea să monteze un nou spectacol în anul următor, că nu voia să o reprezinte un singur spectacol şi că se gândea chiar ca, în viitor, să ajungă la New York şi pe Broadway, unde revenirea musicalurilor în stil Busby Berkeley ar fi putut fi primită cu ovaţii.

Dar el era atât de pierdut în fantezia lui, încât nu putea înţelege că Tina nu avea nicio dorinţă să facă parte din ea. O întrerupse înainte ca ea să-i termine de rostit numele.

— Putem s-o facem, Tina. Ne-a fost bine atunci, cu ani în urmă. Ne poate fi bine din nou. Suntem încă tineri. Avem timp să întemeiem o nouă familie. Să avem chiar doi băieţi şi două fete. Aşa cum mi-am dorit dintotdeauna.

Când el făcu o pauză ca să-şi lingă îngheţata, Tina spuse:

— Michael, lucrurile nu vor sta aşa.

— Da, poate că ai dreptate. O familie numeroasă, în vremurile acestea tulburi şi cu economia precară, poate nu e cea mai

bună idee. Dar putem avea grijă de doi, cu uşurinţă, şi poate avem noroc de un băiat şi o fată. Bineînţeles, o să mai aşteptăm cam un an. Sunt sigur că mai sunt multe de făcut pentru un spectacol ca *Magyck*! şi după lansare. Aşteptăm până când va merge ca pe roate şi n-o să mai fie aşa mare nevoie de tine. Apoi putem...

— Michael, opreşte-te! se răsti ea.

El tresări de parcă l-ar fi pălmuit.

— Nu mă simt deloc neîmplinită, continuă ea. Nu tânjesc după viaţa de familie. Nu mă înţelegi cu nimic mai mult decât atunci când am divorţat.

Expresia de surpriză de pe chipul lui Michael se fixă, în cele din urmă, într-o încruntare.

Tina continuă:

— Cineva chiar a intrat în casă, n-a fost o născocire ca să poţi tu juca rolul masculului puternic, de nădejde, care vine în apărarea mea, femeie slabă şi speriată. Cineva a intrat în casă. Iar eu am venit la tine fiindcă m-am gândit că... am crezut... ei bine, nu mai contează.

Se răsuci şi porni spre uşa din spate a hotelului, pe unde ieşiseră cu câteva minute în urmă.

— Aşteaptă! strigă Michael. Tina, aşteaptă!

Tina se opri şi-l privi cu dispreţ şi tristeţe.

El se grăbi s-o ajungă.

— Iartă-mă, Tina, e vina mea. Am stricat totul. Iisuse, am bălmăjit ca un idiot, nu-i aşa? Nu te-am lăsat să procedezi cum voiai tu. Ştiam ce vrei să spui şi trebuia să te las să o spui în ritmul tău. Am greşit. Doar că eram entuziasmat, Tina. Atâta tot. Trebuia să tac şi să te las *pe tine* să o spui. Îmi pare rău, iubito. Îi revenise zâmbetul mieros, copilăros. Nu te supăra pe mine, te rog. Amândoi vrem acelaşi lucru – o viaţă de familie, o viaţă frumoasă de familie. Hai să nu dăm cu piciorul şansei.

Tina îl privi încruntată.

— Da, ai dreptate. Vreau o viaţă de familie, o viaţă de familie satisfăcătoare. În privinţa asta ai dreptate. Dar în toate celelalte privinţe te înşeli. Nu vreau să fiu producătoare doar pentru că am nevoie de ceva cu care să-mi umplu timpul. *Să-mi umplu timpul*! Michael, asta e o prostie. Un spectacol de o asemenea anvergură, precum *Magyck*!, nu-l faci în timpul liber. Nu-mi vine să cred că ai spus aşa ceva! Nu a fost un moft. A fost o

experienţă epuizantă, fizic şi psihic – a fost *greu* – şi m-am bucurat de fiecare minut. Cu ajutorul lui Dumnezeu, o voi face din nou. Şi din nou, şi din nou. Voi produce spectacole pe lângă care *Magyck*! va părea mic copil. Într-o bună zi, poate voi fi din nou mamă. Şi voi fi o mamă de toată isprava. O mamă grozavă şi o producătoare grozavă. Am inteligenţa şi talentul necesare să fiu mai mult de un singur lucru. Şi cu siguranţă pot să fiu mai mult decât jucăria şi menajera ta.

— Hei, ia stai aşa, spuse el, începând să-şi piardă răbdarea. Aşteaptă naibii un minut. Doar nu...

Tina nu-l lăsă să vorbească. Ani la rând se umpluse de amărăciune şi durere. Nu-şi vărsase niciodată nervii asupra lui, la început pentru că nu dorise ca Danny să ştie; nu dorise să-l întoarcă pe copil împotriva tatălui său. Apoi, după moartea lui Danny, îşi reprimase sentimentele pentru că ştia că Michael suferise cumplit la moartea copilului şi nu voise să-l necăjească şi mai mult. Acum însă, lăsă o parte din nefericirea care-o măcinase atât timp să răbufnească, întrerupându-l la jumătatea frazei.

— Te-ai înşelat închipuindu-ţi că m-aş întoarce, în genunchi, la tine. De ce aş face aşa ceva? Ce ai tu să-mi oferi şi nu găsesc în altă parte? N-ai fost niciodată cine ştie ce generos, Michael. Tu oferi doar atunci când ştii sigur că primeşti înapoi îndoit. Ceea ce te face, de fapt, un profitor. Şi înainte să-mi mai torni poveşti siropoase despre cât de familist eşti, dă-mi voie să-ţi amintesc că nu *eu* am distrus familia noastră. Nu eu am sărit din pat în pat.

— Hei, stai...

— Tu ai fost cel care a început să umble în stânga şi-n dreapta, apoi te afişai cu fiecare nouă cucerire, să-mi faci în ciudă. Tu ai fost cel care lipsea nopţile de-acasă. Tu, cel care pleca peste weekend cu prietenele lui. Şi să ştii că toate acele weekenduri destrăbălate ale tale mi-au rupt inima, Michael, mi-au rupt inima – după cum ţi-a şi fost intenţia, aşa că nu te-a deranjat câtuşi de puţin. Dar te-ai gândit vreo clipă ce au însemnat absenţele tale pentru Danny? Dacă iubeai viaţa de familie atât de mult, de ce nu ţi-ai petrecut weekendurile acelea cu fiul tău?

Michael se făcuse roşu la faţă şi privirea lui avea acum sclipiri de răutate.

— Aşadar, nu sunt generos? Dar cine ţi-a dat casa în care stai? Ia spune? Cine s-a mutat într-un apartament, când ne-am despărţit, şi cine a rămas în casă?

Făcea încercări disperate s-o distragă, să schimbe direcţia discuţiei. Ea-şi dădu seama ce voia să facă şi nu avea de gând să-i permită s-o abată de la intenţia ei. Îi spuse:

— Nu fi penibil, Michael. Ştii foarte bine că avansul pentru casă a fost achitat din banii mei. Tu ţi-ai cheltuit mereu banii pe haine scumpe şi pe maşini de viteză. Eu am plătit fiecare rată la casă. Şi nu ţi-am cerut nici pensie alimentară. În orice caz, asta n-are nicio legătură. Vorbeam despre viaţa de familie, despre Danny.

— Ascultă-mă...

— Nu, acum e rândul tău să asculţi. După toţi aceşti ani, acum a venit, în sfârşit, rândul tău să asculţi. Dacă eşti în stare. Ai fi putut să-l iei pe Danny şi să vă petreceţi weekendurile împreună dacă nu voiai să mai fi în preajma mea. Aţi fi putut merge în excursii. L-ai fi putut duce, câteva zile, la Disneyland. Sau la pescuit, în Colorado. Dar tu erai ocupat să te foloseşti de toate femeile acelea ca să mă răneşti pe mine şi să-ţi demonstrezi ţie ce armăsar erai. Ai fi putut să te bucuri de timpul acela împreună cu fiul tău. I-ai lipsit. Ai fi putut profita de timpul acela preţios ca să-l petreci împreună cu el. Dar nu te-a interesat. Şi după cum s-a dovedit, n-a mai avut mult timp de trăit.

Michael era alb ca varul şi tremura. Ochii îi erau negri de furie.

— Eşti aceeaşi căţea afurisită care-ai fost dintotdeauna!

Tina oftă şi-i căzură umerii. Era epuizată. Acum, că terminase de spus ce-i stătuse pe suflet, se simţi stoarsă de puteri într-un mod plăcut, ca şi cum toată energia negativă se scursese din ea.

— Ai rămas aceeaşi căţea nemiloasă, repetă el.

— Nu vreau să mă cert cu tine, Michael. Îmi pare rău dacă unele dintre lucrurile pe care ţi le-am spus despre Danny te fac să suferi, deşi, Dumnezeu ştie, meritai să le auzi. Nu vreau să te fac să suferi. Deşi poate sună ciudat, nu te mai urăsc. Nu mai simt nimic pentru tine. Absolut nimic.

Se întoarse şi plecă, lăsându-l în soare, cu îngheţata topită scurgându-se pe cornet şi pe mâna lui.

Traversă galeria comercială, luă liftul înapoi şi străbătu din nou cazinoul, prin mulţimea gălăgioasă, până la uşile de la intrare. Unul dintre valeţii de parcare îi aduse maşina şi părăsi hotelul, conducând pe aleea abruptă din faţa acestuia.

Se îndreptă spre Golden Pyramid, unde avea biroul şi unde avea de lucru.

Nu merse mult şi fu nevoită să tragă pe dreapta. Nu vedea nimic în faţă, pentru că ochii îi erau plini de lacrimi fierbinţi. Opri motorul. Spre surprinderea ei, începu să plângă în hohote.

La început, nici nu înţelese de ce plângea. Dar se lăsă pradă durerii insuportabile care pusese stăpânire pe ea, fără să încerce să înţeleagă.

După o vreme, ajunse la concluzia că-l plângea pe Danny. Bietul, dragul de Danny. Nici nu apucase să trăiască. Nu era corect. Plângea şi pentru ea, şi pentru Michael. Plângea pentru tot ce-ar fi putut să fie şi pentru ce nu avea să mai fie vreodată.

După câteva minute, îşi recăpătă controlul. Îşi şterse ochii şi-şi suflă nasul.

Trebuia să înceteze să mai fie aşa de mohorâtă. Avusese parte de destulă tristeţe pentru o viaţă de om. Mult prea multă.

— Gândeşte pozitiv, îşi spuse cu voce tare. Poate că trecutul n-a fost prea grozav, dar viitorul arată al naibii de bine.

Se privi în oglinda retrovizoare, să vadă ce pagube făcuse plânsul pe chipul ei. Arăta mai bine decât se aşteptase. Ochii îi erau roşii, dar n-avea s-o confunde nimeni cu Dracula. Deschise geanta, îşi scoase fardul şi acoperi cât putu de bine urmele lăsate de lacrimi.

Încadră maşina înapoi în trafic şi-şi reluă drumul către Golden Pyramid.

O stradă mai departe, în timp ce aştepta la semafor, îşi dădu seama că misterul rămăsese în continuare neelucidat. Era convinsă că nu Michael devastase camera lui Danny. Dar cine o făcuse, totuşi? Nu mai avea nimeni cheia. Doar un tâlhar de primă clasă ar fi putut intra fără să lase urme. Dar de ce ar fi plecat un tâlhar de primă clasă fără să fure nimic? De ce ar fi intrat în casă doar ca să scrie acele cuvinte pe tablă şi să strice lucrurile unui copil mort?

Ciudat.

Când îl bănuise pe Michael de o asemenea nelegiuire, fusese tulburată şi necăjită, dar nu speriată. Dacă însă un *străin* voia ca

ea să sufere încă şi mai mult în urma morţii copilului ei, ei bine, asta era cu adevărat cutremurător. O îngrozea, pentru că nu avea niciun sens. Un străin? Asta trebuia să fie. Michael fusese singurul care o învinovăţise de moartea lui Danny. Nimeni altcineva, nici rude, nici prieteni, nu insinuase că ea ar fi fost responsabilă în vreun fel de moartea copilului. Cu toate acestea, cuvintele tulburătoare de pe tablă şi dezastrul din dormitor păreau să fie lucrătura cuiva care era de părere că ea trebuia să dea socoteală pentru acel accident. Ceea ce însemna că trebuie să fi fost o persoană pe care n-o cunoştea. De ce ar nutri un străin sentimente atât de intense în legătură cu moartea lui Danny?

Lumina semaforului se schimbă.

O maşină din spate claxonă.

Traversând intersecţia, apoi intrând pe aleea care ducea la hotelul Golden Pyramid, Tina nu putea scăpa de sentimentul terifiant că era pândită de cineva care îi dorea răul. Se uită în oglinda retrovizoare, să vadă dacă o urmărea cineva. După cât reuşi să vadă, nu era nimeni în spatele ei.

12.

Etajul al treilea al hotelului Golden Pyramid era ocupat de conducerea acestuia şi de personalul administrativ. Aici nu regăseai nimic din strălucirea, din extravaganţa oraşului Las Vegas. Aici era locul unde se muncea. Etajul al treilea era locul unde se construia iluzia dincolo de care fremătau turiştii.

Biroul Tinei era încăpător, decorat cu lambriuri de pin vopsite în alb şi tapiţerii moderne, confortabile. Un perete era acoperit de draperii grele, care ţineau la distanţă arşiţa soarelui deşertului. Ferestrele de după draperii dădeau spre bulevardul Strip.

Pe timp de noapte, renumitul bulevard oferea o privelişte ameţitoare, ca un râu învolburat de culori: roşu, albastru, verde, galben, purpuriu, roz, turcoaz – toate culorile pe care ochiul uman le putea percepe; culori incandescente şi culori neon, jocuri de lumini, intermitente şi în valuri. Panouri de zeci de metri – de o sută cincizeci de metri! – se ridicau la cinci, ba chiar

la zece etaje deasupra străzii, strălucind, clipind, zeci de mii de kilometri de tuburi de sticlă umplute cu gaz strălucitor, licărind, rotindu-se, sute de mii de becuri alcătuind numele hotelurilor sau imagini luminoase. Modelele controlate de calculator se schimbau constant, cu un consum de energie electrică în exces, extravagant şi smintit – dar surprinzător de frumos.

În timpul zilei însă, soarele aprig era neîndurător cu bulevardul. Sub lumina lui necruţătoare, structurile arhitectonice monumentale nu erau întotdeauna atractive; uneori, în ciuda valorii sale de ordinul miliardelor de dolari, bulevardul Strip arăta abject.

Priveliştea legendarului bulevard trecea neapreciată de Tina; rareori se bucura de ea. Pentru că foarte rar îşi petrecea nopţile la birou, draperiile erau mai tot timpul trase. După-amiaza aceasta nu era o excepţie. Încăperea era umbrită, iar ea se aşează la birou, într-un cerc de lumină difuză.

În timp ce studia factura finală din partea tâmplarului, pentru nişte lucrări la unul dintre decorurile *Magyck*!, Angela, secretara ei, veni din biroul alăturat.

— Mai ai nevoie de ceva, înainte să plec?

Tina se uită la ceas.

— E abia patru fără un sfert.

— Da, dar azi programul se încheie la patru – e Ajunul Anului Nou.

— Oh, aşa e! Am uitat cu totul.

— Dacă ai nevoie, pot să mai rămân.

— Nu, nu, nu. Mergi acasă, ca toată lumea.

— Aşadar, mai ai nevoie de ceva?

Lăsându-se pe spătarul scaunului, Tina spuse:

— Da, ar fi ceva. Mulţi dintre marii jucători şi oaspeţii noştri obişnuiţi n-au reuşit să ajungă la premiera spectacolului *Magyck*! Te rog să îmi printezi o listă cu ei, plus o altă listă cu aniversările căsătoriilor lor, pentru cei care sunt căsătoriţi.

— Sigur, spuse Angela. La ce te gândeşti?

— Pe parcursul anului, le voi trimite invitaţii speciale celor căsătoriţi, să-şi petreacă aniversarea aici, în regim gratuit, trei zile. Vom spune aşa, „Petreceţi noaptea magică a aniversării dumneavoastră în lumea magică a spectacolului *Magyck*!”. Ceva în genul ăsta. Vom face să sune romantic. Le vom oferi şampanie în timpul spectacolului. Va fi o reclamă grozavă, nu

crezi? Îşi ridică mâinile ca pentru a înrăma sloganul: „Golden Pyramid – un loc *Magyck*! pentru cei îndrăgostiţi!”

— Reprezentanţii hotelului ar trebui să se bucure, spuse Angela. Vom avea parte de multă mediatizare favorabilă.

— Şi patronii de cazinouri se vor bucura, pentru că majoritatea jucătorilor importanţi ne vor face astfel o vizită suplimentară, în noul an. Jucătorii obişnuiţi nu vor anula o călătorie deja programată în Vegas. Vor mai adăuga una, cu prilejul aniversării căsătoriei. Iar eu voi fi fericită, pentru că întreaga schemă va face să se vorbească şi mai mult despre spectacol.

— E o idee grozavă, spuse Angela. Merg să pregătesc lista.

Tina se întoarse la factura tâmplarului, iar Angela reveni la patru şi cinci minute cu treizeci de pagini printate.

— Mulţumesc, spuse Tina.

— Pentru puţin.

— Tremuri?

— Da, spuse Angela, cuprinzându-se cu braţele. Cred că e o problemă cu aerul condiţionat. Biroul meu s-a răcit de câteva minute.

— Aici e destul de cald.

— Atunci, poate că am eu ceva. Poate am luat vreun virus. Sper să nu fie asta. Am planuri mari la noapte.

— Petrecere?

— Oh, da. Una mare, la Rancho Circle.

— Pe Millionaire’s Row?

— Şeful prietenului meu locuieşte acolo. În orice caz... Un An Nou fericit, Tina!

— An Nou fericit!

— Ne vedem luni.

— Oh? A, da, ai dreptate. Este un weekend prelungit. Ei bine, ai grijă cu mahmureala!

Angela zâmbi larg.

— O să am parte cel puţin de una.

Tina termină de verificat factura tâmplarului şi o aprobă la plată.

Singură pe tot etajul, rămase la birou, înconjurată de lumina galbenă şi de umbre, şi căscă. Avea să mai lucreze o oră, până la cinci, apoi va pleca acasă. Îi trebuiau două ore să se pregătească pentru întâlnirea cu Elliot Stryker.

Zâmbi gândindu-se la el, apoi ridică teancul de foi aduse de Angela, nerăbdătoare să termine lucrul.

Hotelul dispunea de informaţii detaliate despre clienţii săi preferaţi. Dacă Tina ar fi avut nevoie să ştie câţi bani făceau oamenii aceştia într-un an, calculatorul i-ar fi spus. În acelaşi fel ar fi aflat marca preferată de băuturi spirtoase a fiecăruia, parfumul şi florile preferate ale soţiilor, ce maşină conduceau, numele şi vârstele copiilor, bolile sau afecţiunile de care sufereau, mâncărurile preferate, culoarea preferată, gusturile muzicale, afinităţile politice şi nenumărate alte informaţii, atât esenţiale, cât şi neînsemnate. Aceştia erau clienţi de care hotelul era nerăbdător să se ocupe şi, cu cât Pyramid ştia mai multe despre ei, cu atât îi putea servi mai bine. Deşi hotelul adunase aceste informaţii, în general, cu cele mai bune intenţii la adresa clienţilor săi, Tina nu se putea împiedica să nu se întrebe ce părere ar fi avut aceştia dacă ar fi ştiut că Golden Pyramid avea dosare consistente despre ei.

Parcurse lista cu numele celor care nu ajunseseră la premieră. Folosind un creion roşu, încercui numele celor care erau căsătoriţi, încercând să evalueze anvergura publicităţii pe care o avea în vedere. Abia numărase douăzeci de nume, când dădu peste un mesaj surprinzător pe care calculatorul îl inserase în lista ei.

I se puse o gheară în piept. Nu putea respira.

Se uita la pagina din faţa ei, în timp ce o cuprindea frica – o frică întunecată, rece, alunecoasă.

Între numele a doi mari jucători erau cinci rânduri de text care nu aveau nicio legătură cu informaţia pe care o solicitase:

ÎN VIAŢĂ
ÎN VIAŢĂ
ÎN VIAŢĂ
ÎN VIAŢĂ
ÎN VIAŢĂ

Începură să-i tremure mâinile şi, odată cu ele, foile pe care le ţinea.

Mai întâi acasă. În dormitorul lui Danny. Apoi aici. Cine-i făcea asta?

Angela?

Nu, era absurd.

Angela era o copilă. Nu era în stare de ceva atât de atroce. Angela nici nu observase textul inserat, pentru că nu avusese timp să verifice printurile.

În plus, Angela nu avea cum să fi intrat în casa ei. Nu era un tâlhar versat, pentru numele lui Dumnezeu!

Răsfoi paginile, căutând şi alte mesaje ale farsorului bolnav. Le găsi după alte douăzeci şi şase de nume.

DANNY TRĂIEŞTE
DANNY TRĂIEŞTE
AJUTOR
AJUTOR
AJUTĂ-MĂ

Simţea că inima îi pompează gheaţă în loc de sânge, învăluind-o într-un strat de aer rece.

Brusc, îşi dădu seama cât era de singură. Cel mai probabil, era complet singură pe întreg etajul.

Îşi aminti de bărbatul din vis, bărbatul în negru, cu faţa acoperită de viermi, şi umbrele din colţurile biroului i se părură, dintr-odată, mai întunecate şi mai adânci decât cu un minut în urmă.

Mai citi patruzeci de nume şi se înfioră când văzu ce altceva mai printase calculatorul.

MI-E FRICĂ
MI-E FRICĂ
SCOATE-MĂ
SCOATE-MĂ DE-AICI
TE ROG... TE ROG
AJUTORAJUTORAJUTORAJUTOR

Aceasta era ultima inserare tulburătoare. Restul listei era ceea ce trebuia să fie.

Tina aruncă paginile pe podea şi trecu în biroul de alături. Angela stinsese lumina. Ea o aprinse.

Se aşeză la biroul Angelei şi porni calculatorul. Ecranul se aprinse cu o lumină slabă, albastră. În sertarul din mijloc al biroului, sub cheie, se afla un registru care conţinea codurile

necesare pentru a accesa informaţiile confidenţiale, salvate în memoria centrală a calculatorului, nu pe dischetă. Tina răsfoi registrul până când găsi codul care-i permitea să acceseze lista clienţilor de top ai hotelului. Codul era 1001012, reprezentând „clienţi speciali”, abreviat „Clisp”, eufemism pentru „marii pierzători”, cei care erau cazaţi gratuit şi nu plăteau niciodată la restaurant, pentru că lăsau, sistematic, mici averi în cazinou.

Tina tastă apoi codul ei personal de acces – EO13331555. Dat fiind că aceste informaţii despre marii jucători erau confidenţiale şi pentru că această listă a hotelului Pyramid era extrem de valoroasă pentru competitori, doar o mână de oameni o puteau consulta şi exista o evidenţă strictă a fiecărei accesări. După o secundă, calculatorul îi ceru numele; Tina îl introduse, calculatorul făcu verificarea de rutină, apoi pe ecran apăru:

ACCES APROBAT

Tina tastă apoi codul pentru lista clienţilor speciali şi calculatorul răspunse imediat.

CONTINUAŢI

Avea degetele transpirate. Le şterse pe pantaloni şi tastă solicitarea. Ceru calculatorului să-i afişeze lista cu numele şi adresele clienţilor VIP care rataseră premiera *Magyck*!, împreună cu datele de aniversare a căsătoriei, pentru cei căsătoriţi, aşa cum făcuse şi Angela mai devreme. Lista apăru pe ecran şi, în acelaşi timp, imprimanta începu să scoată foile.

Tina ridică fiecare foaie pe măsură ce era printată. Susurul imprimantei însoţi apariţia a douăzeci de nume, apoi patruzeci, şaizeci, şaptezeci, fără rândurile referitoare la Danny, care apăruseră în primul set. Aşteptă să fie listate cel puţin o sută de nume, până când înţelese că sistemul fusese programat astfel încât să printeze acele rânduri despre Danny o singură dată, la prima solicitare, lucru care se întâmplase mai devreme.

Anulă solicitarea şi închise fişierul. Imprimanta se opri.

Cu numai două ore în urmă, ajunsese la concluzia că acela care o hărţuia trebuia să fi fost un străin. Dar cum ar fi putut un străin să intre cu atâta uşurinţă atât în casa ei, cât şi în

calculatorul hotelului? N-ar fi trebuit să fie, în acest caz, cineva cunoscut?

Dar cine?

Şi *de ce*?

Ce străin o ura cu o asemenea înverşunare?

Teama, ca un şarpe descolăcindu-se, se strecură în sufletul ei făcând-o să tremure.

Apoi îşi dădu seama că nu doar frica îi dădea frisoane. Aerul din încăpere era rece.

Îşi aminti că Angela se plânsese de asta, mai devreme. Atunci nu i se păruse important.

Dar camera era încălzită când venise să acceseze calculatorul Angelei, iar acum era rece. Cum era posibil ca temperatura să fi scăzut atât de mult, într-un timp atât de scurt? Ascultă să audă murmurul aparatului de aer condiţionat, dar dinspre gurile de ventilaţie nu venea niciun sunet. În orice caz, încăperea era acum chiar mai rece decât fusese cu doar câteva minute înainte.

Cu un sunet puternic, ascuţit, care o făcu să tresară, calculatorul începu să afişeze informaţii, deşi Tina nu introdusese nicio solicitare. Aruncă o privire spre imprimantă, apoi la cuvintele care licăreau pe ecran.

ÎN VIAŢĂ ÎN VIAŢĂ
ÎN VIAŢĂ ÎN VIAŢĂ
NU ÎN PĂMÂNT
ÎN VIAŢĂ
SCOATE-MĂ DE AICI
SCOATE-MĂ SCOATE-MĂ

Mesajul mai clipi o dată pe ecran, apoi dispăru. Imprimanta se opri.

În încăpere era din ce în ce mai frig.

Sau îşi închipuia toate astea?

Avea din nou senzaţia terifiantă că nu era singură. Omul în negru. Deşi el era doar o creatură imaginară dintr-un coşmar şi cu toate că era imposibil să existe cu adevărat, nu putea scăpa de sentimentul abominabil că era acolo, cu ea. Omul în negru. Cu ochii lui roşii, ca tăciunii aprinşi. Cu dinţii galbeni, rânjiţi. Era în spatele ei. Întindea braţul s-o apuce cu o mână care sigur era

jilavă şi rece. Se răsuci cu scaunul, să privească, dar nu intrase nimeni în cameră.

Fireşte, era doar un monstru din vis. Ce prostie din partea ei!

Cu toate acestea, simţea că nu era singură.

Nu voia să privească din nou spre ecran, dar o făcu. N-avea de ales.

Cuvintele străluceau pe ecran.

Apoi dispărură.

Reuşi să se smulgă din ghearele fricii care o paralizase şi îşi aşeză degetele pe tastatură. Voia să afle dacă acele cuvinte, cuvintele despre Danny, fuseseră programate anterior să fie printate la imprimanta ei sau fuseseră transmise cu doar câteva secunde mai înainte, de cineva aflat la un alt calculator, într-un alt birou, din cuprinsul elaboratei reţele de calculatoare a hotelului.

Avea aproape o percepţie extrasenzorială că autorul acestor farse teribile se afla în clădire *în acel moment*, poate chiar la etajul trei, cu ea. Îşi imagină că părăseşte biroul, merge pe holul lung, deschide uşile, priveşte în birourile tăcute, pustii, până când, într-un sfârşit, găseşte un bărbat în faţa unui calculator. Acesta se întoarce către ea, surprins că a fost descoperit.

Şi apoi?

Îi face rău? O omoară?

Acesta era un gând nou: şi anume că, poate, obiectivul final al insului era ceva mult mai rău decât s-o sperie sau s-o hărţuiască.

Ezită cu degetele deasupra tastaturii, nehotărâtă dacă să meargă sau nu mai departe. Nu era convinsă că ar fi aflat răspunsurile de care avea nevoie şi, probabil, n-ar fi făcut altceva decât să îşi dezvăluie prezenţa oricărei alte persoane care mai era la birou, în faţa unui calculator. Apoi îşi dădu seama că, oricine ar fi fost în apropiere, trebuia să fi realizat deja că ea era acolo, singură. Nu avea nimic de pierdut dacă urmărea firul informaţiei. Dar când dădu să tasteze comanda, constată că tastatura era blocată; tastele nu puteau fi apăsate.

Imprimanta zumzăi.

În cameră, temperatura era de-a dreptul polară.

Pe ecran începu să apară:

MI-E FRIG ŞI SUNT RĂNIT

MAMA? MĂ AUZI?
MI-E FOARTE FRIG
MĂ DOARE RĂU
SCOATE-MĂ DE AICI
TE ROG TE ROG TE ROG
ÎN VIAŢĂ ÎN VIAŢĂ

Cuvintele străluciră pe ecran, apoi dispărură.

Încercă din nou să introducă solicitarea. Dar tastatura rămase blocată.

Avea în continuare senzaţia că mai era cineva în cameră. Sentimentul acelei prezenţe nevăzute şi periculoase creştea pe măsură ce temperatura scădea.

Dar cum putea face camera să se răcească, fără să umble la aerul condiţionat? Îşi dădea seama că, oricine ar fi fost, putea să acceseze calculatorul ei de la distanţă. Asta înţelegea. Dar cum putea face camera să se răcească atât de rapid?

Pe neaşteptate, când pe ecran începură să curgă iar cuvintele de mai devreme, Tina îşi pierdu răbdarea. Închise calculatorul şi lumina albastră a ecranului dispăru.

Dădu să se ridice de pe scaun, când calculatorul se aprinse singur.

MI-E FRIG ŞI SUNT RĂNIT
SCOATE-MĂ DE AICI
TE ROG TE ROG TE ROG

— De unde să te scot? întrebă ea. Din *mormânt*?

SCOATE-MĂ SCOATE-MĂ SCOATE-MĂ

Trebuia să-şi revină. Tocmai i se adresase calculatorului, ca şi cum ar fi vorbit cu Danny. Dar nu Danny scria cuvintele acelea. Pentru numele lui Dumnezeu, *Danny era mort*!

Apăsă iar butonul calculatorului, să-l închidă.

Acesta porni din nou.

Un şuvoi de lacrimi fierbinţi îi tulbură vederea şi încercă din răsputeri să le oprească. Pesemne că-şi pierdea minţile. Afurisitul de calculator, *nu avea cum* să pornească singur!

Dădu să ocolească grăbită biroul şi se lovi cu şoldul într-un colţ. Se îndreptă spre priza din perete, când imprimanta îşi reluă zumzăitul, producând noi cuvinte odioase:

SCOATE-MĂ DE AICI
SCOATE-MĂ
SCOATE-MĂ
SCOATE-MĂ

Tina se aplecă lângă priza la care era conectat calculatorul. Prinse cu mâna cele două cabluri – unul mai gros şi unul obişnuit, subţire –, iar acestea părură să prindă viaţă în mâinile ei, zbătându-se ca nişte şerpi, să se elibereze din strânsoare. Tina trase şi le smulse din priză.

Monitorul se întunecă.

Rămase stins.

Imediat, cu repeziciune, temperatura în cameră începu să crească.

— Slavă Domnului! spuse ea, tremurând.

Dădu să ocolească iar biroul, încercând să ajungă la scaun pentru că nu-şi dorea nimic mai mult decât să se aşeze, şi uşa dinspre hol se deschise brusc; Tina ţipă alarmată.

„Omul în negru?”

Elliot Stryker rămase în prag surprins de ţipătul ei şi, pentru o clipă, Tina răsuflă uşurată, văzându-l.

— Tina? Ce s-a întâmplat? Eşti bine?

Făcu un pas spre el, apoi se gândi că poate Elliot venea direct din faţa unui calculator, dintr-un birou de la etajul al treilea. El să fie cel care o hărţuia?

— Tina? Dumnezeule, eşti albă ca o stafie!

Se apropie de ea.

— Stai! Aşteaptă! exclamă ea.

El se opri, descumpănit.

Cu vocea tremurând, Tina îl întrebă:

— Ce cauţi aici?

El clipi nedumerit.

— Eram în hotel, cu treabă. M-am întrebat dacă eşti cumva la birou şi am trecut să văd. Voiam doar să te salut.

— Te jucai la vreun calculator?

— Poftim? întrebă el, în mod evident surprins de întrebare.

— Ce făceai la etajul trei? Cu cine te-ai văzut? Toată lumea a plecat acasă. Doar eu am mai rămas.

Încă derutat şi începând să-şi piardă răbdarea, Elliot răspunse:

— N-am avut treabă la etajul trei. M-am întâlnit cu Charlie Mainway în restaurant, la o cafea. Când am terminat, cu câteva minute în urmă, am urcat să văd dacă eşti aici. Ce e cu tine?

Ea îl privea fix.

— Tina? Ce se întâmplă?

Îl scrută cu privirea, încercând să-şi dea seama dacă minţea, dar uimirea lui părea sinceră. Iar dacă ar fi fost să mintă, nu s-ar fi folosit de Charlie şi de întâlnirea la cafea, pentru că acestea erau informaţii uşor verificabile; ar fi venit cu un alibi mai bun, dacă ar fi avut nevoie de unul. Deci spunea adevărul.

— Îmi pare rău, replică ea. Am... tocmai... am avut parte de o experienţă... ciudată... aici...

El se apropie.

— Ce s-a întâmplat?

Venind lângă ea, îşi desfăcu braţele ca şi cum ar fi fost cel mai firesc lucru din lume s-o alinte, ca şi cum făcuse asta de nenumărate ori, iar ea se sprijini de pieptul lui cu aceeaşi familiaritate. Nu mai era singură.

13.

Într-un colţ al biroului, Tina avea un bar bine aprovizionat, pentru acele situaţii, rare, în care un partener de afaceri simţea nevoia să bea un pahar după o zi lungă. Acum era prima dată când apela la acele rezerve pentru ea însăşi.

La cererea ei, Elliot turnă două pahare de Rémy Martin şi-i întinse unul. Ea n-ar fi putut, pentru că mâinile îi tremurau îngrozitor.

Se aşezară pe canapeaua bej, mai mult în umbră decât în lumina lămpilor aprinse. Tina trebuia să-şi ţină paharul cu ambele mâini, ca să nu-l verse.

— Nici nu ştiu de unde să încep. Presupun că ar trebui să încep cu Danny. Ştii despre Danny?

— Fiul tău? întrebă el.

— Da.

— Helen Mainway mi-a spus că a murit cu mai bine de un an în urmă.

— Ţi-a spus şi cum s-a întâmplat?

— A fost unul dintre copiii din grupul lui Jaborski. S-a scris în presă.

Bill Jaborski fusese un expert în tehnici de supravieţuire în natură şi instructor de cercetaşi. În fiecare iarnă, de şaisprezece ani, mergea cu un grup de cercetaşi într-o excursie de supravieţuire în sălbăticie timp de şapte zile, în nordul statului Nevada, în munţii High Sierra.

— Se spunea că ajuta la formarea caracterului, explică Tina. Iar băieţii concurau din greu, tot anul, pentru a fi selectaţi să meargă în această excursie. Era considerată complet lipsită de riscuri. Bill Jaborski era unul dintre cei mai buni experţi în tehnici de supravieţuire în sălbăticie din ţară, printre primii zece. Asta spunea toată lumea. Celălalt adult care-l însoţea pe Jaborski, Tom Lincoln, era aproape la fel de bun ca el. Aşa s-a presupus, adăugă ea şi vocea îi deveni tremurată şi tristă. I-am crezut, am crezut că erau în siguranţă.

— Nu te poţi învinovăţi pentru asta. În toţi ceilalţi ani, de când mergeau în acele excursii, nimeni n-a fost rănit, niciodată.

Tina luă o gură de coniac. Îi simţi arsura pe gât, dar nu încălzi gheaţa din sufletul ei.

Cu un an în urmă, în excursia lui Jaborski merseseră paisprezece copii cu vârste cuprinse între doisprezece şi optsprezece ani. Toţi fuseseră cercetaşi de frunte şi toţi pieriseră, alături de Jaborski şi de Tom Lincoln.

— Autorităţile au reuşit să stabilească ce anume a provocat accidentul? întrebă Elliot.

— Nu. Şi n-o vor face niciodată. Tot ce au putut stabili a fost *cum* s-a întâmplat. Grupul călătorea cu un microbuz cu tracţiune integrală, special conceput pentru drumuri de munte pe timp de iarnă. Avea roţi uriaşe. Lanţuri. Chiar şi un plug în faţă. Şi nu urmau să pătrundă în ţinuturile cu adevărat sălbatice. Doar la margine. Nimeni întreg la minte nu s-ar fi aventurat cu copii de doisprezece ani în creierii munţilor, indiferent cât de bine pregătiţi, echipaţi şi antrenaţi erau, indiferent cât de puternici erau sau câţi colegi mai mari aveau cu ei, ca să-i supravegheze.

Jaborski intenţionase să conducă microbuzul pe un drum forestier derivat din drumul principal, dacă erau condiţii favorabile. De acolo, aveau să pornească pe jos, timp de trei zile, încălţaţi cu rachete de zăpadă şi cu rucsacurile în spate, să facă un circuit larg în jurul microbuzului, urmând să revină la acesta la sfârşitul săptămânii.

— Aveau cele mai bune echipamente pentru iarnă şi cei mai buni saci de dormit, cele mai bune corturi, destul cărbune şi suficiente surse de căldură, mâncare cât cuprinde şi doi experţi ai traiului în sălbăticie, gata să-i îndrume. Niciun risc, aşa spunea toată lumea. Absolut niciun risc, siguranţă totală. Aşa că ce mama naibii a mers prost?

Tina nu mai avea stare. Se ridică şi începu să măsoare biroul cu pasul, sorbind din pahar.

Elliot nu spuse nimic. Părea să-şi fi dat seama că ea avea nevoie să depene toată povestea, ca să se elibereze.

— Ceva e clar că a mers prost, continuă ea. Cumva, din cine ştie ce motiv, s-au abătut cu mai mult de *şase* kilometri de la drumul principal, şase kilometri, şi la o altitudine mult mai mare, până în afurisiţii de nori! Au urcat pe un drum forestier abrupt, abandonat, un drum dezafectat, noroios, înşelător, acoperit cu gheaţă şi cu zăpadă, un drum pe care numai un neghiob s-ar fi încumetat să-l abordeze altfel decât pe jos.

Autobuzul a ieşit de pe drum. În sălbăticie nu sunt parapete, nu sunt contraforţi cu povârnişuri line în spatele lor. Vehiculul a derapat şi s-a prăbuşit treizeci de metri, drept pe stânci. Rezervorul de combustibil a explodat. Autobuzul s-a dezmembrat ca o cutie de conservă şi s-a mai rostogolit alţi treizeci de metri printre copaci.

— Copiii... până la ultimul... au murit, continuă ea şi înverşunarea din propria-i voce o îngrozi, pentru că-i arăta cât de puţin se vindecase. De ce? De ce a făcut un om ca Bill Jaborski un lucru atât de stupid?

Aşezat în continuare pe canapea, Elliot clătină din cap, privindu-şi paharul.

Tina nu aştepta un răspuns. Nu lui îi adresase întrebarea; dacă o adresase cuiva, acela era Dumnezeu.

— De ce? Jaborski era cel mai bun. Cel mai bun dintre cei buni. Atât de bun, încât ducea de şaisprezece ani copii în munţii Sierra, în siguranţă – o încercare la care mulţi alţi experţi în

supravieţuirea în sălbăticie nu s-ar fi încumetat. Bill Jaborski era inteligent, dur, isteţ şi cu respect pentru pericolul la care se expunea. Nu era nechibzuit. De ce ar fi făcut ceva atât de stupid, atât de periculos, încât să avanseze aşa de mult pe un asemenea drum, în condiţiile acelea?

Elliot ridică ochii spre ea. Privirea lui era plină de bunătate, de înţelegere.

— Probabil nu vei afla niciodată. Îmi dau seama cât de greu trebuie să-ţi fie să nu ştii de ce.

— Greu, spuse ea. Foarte greu.

Se aşeză pe canapea.

El îi luă paharul din mână. Era gol. Nu-şi amintea când îl golise. Elliot se ridică şi se duse la bar.

— Mie nu-mi mai pune, spuse ea. Nu vreau să mă îmbăt.

— Prostii, replică el. În starea în care eşti, cu toată energia asta negativă pe care o eliberezi, două pahare mici de coniac nu vor avea niciun efect.

Se întoarse cu paharele pline. De data asta, Tina izbuti să ţină paharul cu o singură mână.

— Mulţumesc, Elliot.

— Numai să nu-mi ceri să-ţi pregătesc un cocktail. Sunt cel mai nevolnic barman din lume. Pot să torn orice într-un pahar gol sau cu gheaţă, dar nu sunt în stare să amestec nici măcar o votcă cu suc de portocale.

— Nu-ţi mulţumeam pentru băutură. Îţi mulţumeam pentru că... ştii să asculţi.

— Majoritatea avocaţilor vorbesc prea mult.

Stătură un timp în linişte, sorbind din coniac.

Tina era tot încordată, dar măcar nu-i mai era frig.

Elliot spuse:

— Să-ţi pierzi copilul în felul ăsta... e cumplit. Dar nu gândul la copilul tău te tulburase atât de rău când am venit.

— Ba da, într-un fel.

— Dar a fost ceva mai mult de-atât.

Tina îi povesti despre lucrurile ciudate care i se întâmplaseră în ultima vreme: mesajele de pe tabla lui Danny; dezastrul pe care-l găsise în camera băiatului; cuvintele grele, dureroase, care apăruseră pe calculator şi pe imprimantă.

Elliot studie paginile printate şi, împreună, se uitară la calculatorul din biroul Angelei. Îl băgară înapoi în priză şi

încercară să-l facă să repete isprava de mai devreme, dar fără succes; dispozitivul se comportă exact aşa cum era de aşteptat.

— Cineva l-ar fi putut programa să printeze cuvintele acelea despre Danny, spuse Elliot. Dar nu văd cum l-ar fi putut face să pornească singur.

— Dar aşa a făcut.

— Nu mă îndoiesc. Doar că nu-mi dau seama cum e posibil.

— Şi aerul... atât de rece...

— E posibil ca schimbarea de temperatură să fi fost subiectivă?

Tina se încruntă.

— Mă întrebi dacă mi s-a părut?

— Erai îngrozită...

— Dar ştiu sigur că nu mi s-a părut. Angela a observat mai întâi, când mi-a adus primul set de pagini cu acele cuvinte despre Danny. E greu de crezut că ne-am imaginat *amândouă,* şi eu, şi Angela.

— Adevărat. Privi gânditor către calculator. Vino!

— Unde?

— Înapoi în biroul tău. Mi-am lăsat paharul acolo. Trebuie să-mi ung rotiţele minţii.

Tina îl urmă în sanctuarul lambrisat.

El îşi ridică paharul cu coniac de pe măsuţa joasă, din faţa canapelei, şi se sprijini de marginea biroului ei.

— Cine? Cine ar putea să-ţi facă aşa ceva?

— N-am nici cea mai vagă idee.

— Trebuie să ai pe cineva în vedere.

— Aş vrea să am.

— Este, în mod evident, cineva care nu te are la inimă, dacă nu cumva te urăşte de-a dreptul. Cineva care vrea să te vadă suferind. Te învinovăţeşte de moartea lui Danny... şi pare să fie pentru el o pierdere personală, aşa că nu poate fi un străin.

Pe Tina analiza lui o tulbură, fiindcă se potrivea cu a ei şi ducea pe acelaşi drum înfundat pe care fusese deja. Începu să se plimbe cu paşi mari între birou şi ferestrele acoperite de draperii.

— În după-amiaza asta, am ajuns la concluzia că *trebuie* să fie vorba de un străin. Nu îmi vine în minte nimeni cunoscut care să fie în stare de aşa ceva, chiar dacă m-ar urî destul încât să se gândească la o asemenea idee. Şi nu ştiu pe nimeni, în afară de

Michael, care m-ar putea învinovăţi în vreun fel de moartea lui Danny.

Elliot ridică din sprâncene.

— Michael este fostul tău soţ?

— Da.

— Şi te învinovăţeşte de moartea lui Danny?

— Spune că n-ar fi trebuit să-l las să meargă în excursie cu Jaborski. Dar nu el îmi face toate astea.

— Totuşi, îmi pare un candidat perfect.

— Nu.

— Eşti sigură?

— Categoric. Este altcineva.

Elliot sorbi din coniac.

— Vei avea nevoie de ajutor de specialitate dacă vrei să-l prinzi în fapt.

— La poliţie te referi?

— Nu cred că poliţia te-ar putea ajuta prea mult. Probabil nu vor considera chestiunea suficient de serioasă ca să-şi piardă timpul cu ea. La urma urmei, n-ai fost în pericol.

— Există un pericol implicit.

— Oh, da, sunt de acord. Este înspăimântător. Dar poliţiştii privesc lucrurile la propriu, nu sunt impresionaţi de ameninţările implicite. În plus, pentru o supraveghere adecvată a casei... numai asta necesită mai mulţi oameni decât poate mobiliza poliţia pentru o situaţie care nu este o crimă, o răpire sau, cel puţin, o investigaţie antidrog.

Tina se opri din cursele ei înainte şi înapoi.

— Atunci, la ce te referi când spui că aş avea nevoie de servicii de specialitate?

— Detectivi particulari.

— Nu e prea melodramatic?

Elliot zâmbi amar.

— Ei bine, cel care te hărţuieşte pare să o facă într-un stil destul de melodramatic.

Tina oftă, sorbi din pahar, apoi se aşeză pe marginea canapelei.

— Nu ştiu ce să zic... poate angajez nişte detectivi, iar ei mă vor prinde doar pe mine.

— Mai spune asta o dată.

Tina trebui să mai ia o înghiţitură, înainte să-şi facă curaj să-i spună la ce se gândea, şi-şi dădu seama că el avusese dreptate, mai devreme, cu ce-i spusese despre băutură, că nu o va afecta. Se simţea mai relaxată decât cu zece minute în urmă, dar nu era deloc ameţită.

— Mi-a trecut prin cap... poate că eu am scris cuvintele acelea pe tablă. Poate că eu am devastat camera lui Danny.

— M-ai pierdut.

— Poate am făcut asta în somn.

— E ridicol ce spui, Tina.

— Oare? Credeam că am reuşit să depăşesc moartea lui Danny cu ceva timp în urmă, în septembrie. Începusem deja să dorm mai bine. Nu mă mai gândeam doar la asta când rămâneam singură, aşa cum făcusem timp îndelungat. Credeam că am lăsat în urmă ce fusese mai rău. Dar acum o lună am început să-l visez din nou. În prima săptămână, de două ori. Patru nopţi, în cea de-a doua. Iar în ultimele două săptămâni, în fiecare noapte, fără excepţie. Iar visele au devenit din ce în ce mai rele. Acum, sunt coşmaruri în toată regula.

Elliot reveni pe canapea şi se aşeză lângă ea.

— Cum sunt?

— Visez că Danny trăieşte şi e prins undeva, de obicei într-o groapă adâncă, sau o prăpastie, ori vreun puţ, undeva sub pământ. Mă strigă, mă imploră să-l salvez. Dar nu pot. Nu reuşesc niciodată să ajung la el. Apoi pământul începe să-l acopere şi eu mă trezesc ţipând, transpirată toată. Şi... şi am mereu sentimentul ăsta, foarte puternic, că Danny nu e mort de fapt. Nu persistă mult, dar imediat ce mă trezesc, sunt convinsă că e viu, undeva. Vezi tu, mi-am convins mintea conştientă că fiul meu a murit, dar în somn, mintea mea subconştientă preia controlul; iar mintea mea subconştientă nu este convinsă că Danny e mort.

— Aşadar crezi că eşti... cum, somnambulă? Scrii pe tablă, în somn, că respingi moartea lui Danny?

— Nu crezi că e posibil?

— Nu. Ei bine... poate că da. Mă gândesc că e posibil, spuse Elliot. Nu sunt psiholog. Dar îmi vine greu să cred. Adevărat, nu te ştiu prea bine, dar cred că te cunosc suficient încât să cred că nu te-ai purta aşa. Eşti genul de om care se confruntă direct cu problemele. Dacă imposibilitatea de-a accepta că Danny e mort

ar fi o problemă serioasă, nu ai fi îngropat-o în subconştient. Ai fi învăţat s-o gestionezi.

Tina zâmbi.

— Ai o părere prea bună despre mine.

— Da, spuse el. Am. În plus, dacă tu ai fost cea care a scris cuvintele pe tablă şi a distrus lucrurile din camera lui Danny, atunci tot tu ai venit aici, în toiul nopţii, şi ai programat calculatorul să printeze cuvintele acelea. Chiar crezi că eşti atât de dusă încât să fi făcut toate acestea şi să nu-ţi aminteşti? Crezi că ai personalităţi multiple şi nu ştie una ce fac celelalte?

Tina se lăsă pe spătarul canapelei, ostenită.

— Nu.

— Bun.

— Aşadar, care e concluzia?

— Nu dispera. Facem progrese.

— Facem?

— Sigur, spuse el. Eliminăm posibilităţi. Tocmai te-am tăiat de pe lista suspecţilor. Şi pe Michael. Şi sunt sigur că vinovatul nu e un străin, ceea ce elimină aproape întreaga lume.

— Iar eu sunt la fel de sigură că nu este un prieten sau un membru al familiei. Aşa că ştii unde mă conduce asta?

— Unde?

Tina se aplecă înainte, lăsă paharul pe măsuţă, apoi rămase o clipă cu faţa în palme.

— Tina?

Ea-şi înălţă capul.

— Încerc să-mi găsesc cuvintele potrivite. Este o idee de-a dreptul extravagantă. Ridicolă. Poate chiar uşor bolnavă.

— N-o să cred că eşti nebună, o asigură Elliot. Ce este? Spune-mi.

Tina ezită, încercând să-şi dea seama cum avea să sune înainte s-o spună, întrebându-se dacă ea însăşi o credea suficient încât să-i dea glas. Posibilitatea ca lucrul pe care avea să-l spună să fie adevărat era extrem de mică.

În cele din urmă, îşi luă inima-n dinţi:

— Mă gândesc că, poate... Danny trăieşte.

Elliot înclină capul, privind-o cu ochii lui negri, iscoditori.

— Trăieşte?

— Nu i-am văzut trupul.

— Nu l-ai văzut? Cum aşa?

— Cei de la pompe funebre au spus că era într-o stare îngrozitoare, cumplit de desfigurat. S-au gândit că nu era o idee bună să-l vedem. Adevărul este că nu ardeam de dorinţă să-i vedem trupul, nici dacă ar fi fost perfect, aşa că am acceptat recomandarea lor. A fost o înmormântare cu sicriul închis.

— Autorităţile cum au procedat ca să identifice cadavrul?

— Ne-au cerut fotografii, dar cred că l-au identificat după fişele dentare.

— Fişele dentare sunt aproape la fel de sigure ca amprentele.

— Aproape. Dar poate că Danny n-a pierit în accident. Poate că a supravieţuit. Poate că cineva ştie unde se află. Poate că acel cineva încearcă să-mi spună că Danny trăieşte. Poate că nu este nicio ameninţare în spatele acestor lucruri care mi se întâmplă. Poate că cineva îmi lasă tot felul de indicii, ca să înţeleg că Danny trăieşte.

— Prea mulţi de *poate,* spuse el.

— Poate că nu.

Elliot îşi aşează mâna pe umărul ei şi strânse uşor.

— Tina, ştii că teoria asta n-are niciun sens, Danny a murit.

— Vezi? Mă crezi nebună.

— Nu. Cred că eşti răvăşită de durere. Ceea ce este de înţeles.

— Nu vrei să iei deloc în calcul posibilitatea că s-ar putea să trăiască?

— Cum ar fi posibil?

— Nu ştiu.

— Cum ar fi putut supravieţui unui accident ca acela pe care l-ai descris?

— Nu ştiu.

— Şi unde să fi fost atât timp... dacă nu în mormânt?

— Nici asta nu ştiu.

— Dacă ar trăi, continuă Elliot cu blândeţe, cineva ar fi venit la tine şi ţi-ar fi spus. N-ar fi fost aşa misterios, nu crezi?

— Poate.

Dându-şi seama că răspunsul ei l-a dezamăgit, Tina îşi privi mâinile pe care le ţinea împreunate atât de strâns, că i se albiseră încheieturile.

Elliot îi atinse obrazul, întorcând-o încet cu faţa spre el.

Ochii lui frumoşi, expresivi, păreau încărcaţi de preocupare.

— Tina, ştii că nu e nicio îndoială. Ştii bine. Dacă Danny ar trăi şi dacă cineva ar vrea să-ţi transmită că el trăieşte, nu ar face-o în felul ăsta, plantând indicii dramatice. Am dreptate?

— Probabil.

— Danny nu mai este.

Ea nu spuse nimic.

— Dacă te convingi că el trăieşte, te pregăteşti singură pentru un nou dezastru.

Tina îl privi adânc în ochi. În cele din urmă oftă şi încuviinţă.

— Ai dreptate.

— Danny nu mai este.

— Da, spuse ea cu glasul pierit.

— Eşti sigură de asta?

— Da.

— Bun.

Tina se ridică de pe canapea, merse la fereastră şi trase draperiile într-o parte. Simţise nevoia stringentă să privească bulevardul. După atâtea discuţii despre moarte, simţise nevoia să vadă mişcare, activitate, viaţă; şi chiar dacă, uneori, în lumina neîndurătoare a soarelui bulevardul era urât, adevărul e că fremăta de viaţă zi şi noapte.

Înserarea timpurie a zilei de iarnă se lăsase deja peste oraş. Milioane de lumini multicolore străluceau în valuri, revărsându-se din casete uriaşe. Sute de maşini avansau cu încetineală pe strada aglomerată, cu taxiurile strecurându-se în viteză printre ele, în mod nesăbuit, căutând să exploateze orice avantaj. Pe trotuare, în acelaşi ritm, se deplasau râurile de oameni, de la un cazinou la altul, de la un bar la altul, de la un spectacol la altul.

Tina se întoarse din nou spre Elliot.

— Ştii ce vreau să fac?

— Ce?

— Să-i deschid mormântul.

— Vrei să-i exhumezi trupul?

— Da. Nu l-am văzut. De aceea mi-e greu să accept că el nu mai este. De aceea am coşmaruri. Dacă i-aş fi văzut trupul, aş fi ştiut cu certitudine. N-aş mai fi întreţinut iluzia că trăieşte.

— Dar starea cadavrului...

— Nu-mi pasă, spuse ea.

Elliot se încruntă, departe de a fi convins că ideea exhumării era una bună.

— Deşi a fost îngropat într-un sicriu etanş, cu siguranţă trupul este într-o stare mult mai avansată de degradare decât era anul trecut, când ţi-au recomandat să nu-l priveşti.

— *Trebuie* să-l văd.

— Vei avea parte de un...

— Asta e ideea, spuse ea repede. Şoc. Un şoc puternic, care-mi va alunga toate îndoielile. Dacă văd... rămăşiţele lui Danny, nu voi mai avea îndoieli. Coşmarurile vor înceta.

— Poate. Sau poate vei ajunge să ai unele şi mai teribile.

Ea clătină din cap.

— Nimic nu poate fi mai îngrozitor decât cele pe care le am acum.

— Desigur, continuă el, exhumarea cadavrului nu va răspunde însă întrebării principale. Nu te va ajuta să descoperi cine te hărţuieşte acum.

— Ba ar putea, spuse Tina. Indiferent cine este ticălosul care face asta, indiferent de motivele lui, e clar că este dezechilibrat. E anormal, într-un fel sau altul. Corect? Cine ştie ce l-ar face pe un om ca ăsta să se dea de gol? Poate că, auzind că va fi o exhumare, va reacţiona violent, se va trăda cumva. Orice e posibil.

— Presupun că da.

— În orice caz, continuă ea, chiar dacă redeschiderea mormântului nu mă ajută să aflu cine este în spatele acestor farse sinistre – sau ce naiba sunt –, cel puţin mă voi linişti în privinţa lui Danny. Cu siguranţă, mă va ajuta să mă echilibrez psihic şi voi putea să gestionez mai uşor ceea ce se-ntâmplă. În felul ăsta, am numai de câştigat. Reveni de lângă fereastră şi se aşeză iar pe canapea, lângă Elliot. O să am nevoie de un avocat pentru treaba asta, nu-i aşa?

— Pentru exhumare? Da.

— Vrei să mă reprezinţi?

El răspunse fără ezitare.

— Sigur.

— O să fie foarte dificil?

— Ei bine, nu există temei legal pentru o exhumare de urgenţă. Vreau să spun, nu există suspiciuni cu privire la cauza morţii, nici vreun proces în desfăşurare, care să necesite un nou raport al medicului legist. În oricare dintre aceste situaţii, am fi obţinut aprobarea foarte repede. Chiar şi aşa însă, nu poate fi

foarte dificil. Voi miza pe suferinţa mamei îndurerate, pentru a obţine îngăduinţa instanţei.

— Ai mai făcut aşa ceva până acum?

— De fapt, da, spuse Elliot. Cu cinci ani în urmă. O fetiţă de opt ani a murit subit, din cauza unei boli congenitale de rinichi. Ambii rinichi i-au cedat, practic, peste noapte. Acum era un copil normal, fericit, a doua zi s-a simţit rău, ca şi cum ar fi avut o răceală uşoară şi a treia zi era moartă. Mama fetei a fost devastată, n-a suportat să vadă trupul copilei, deşi nu suferise traume fizice, cum a fost cazul lui Danny. De fapt, nici n-a fost capabilă să asiste la funeralii. La vreo două săptămâni după înmormântare, a început să se simtă vinovată că nu şi-a luat rămas-bun.

Amintindu-şi propriul calvar, Tina spuse:

— Ştiu. Oh, ştiu prea bine cum este.

— În cele din urmă, sentimentul de vină a degenerat în probleme emoţionale severe. Pentru că nu-i văzuse trupul la capelă, îi era greu să accepte că fiica ei nu mai era. Imposibilitatea de-a accepta realitatea s-a manifestat mult mai rău decât în cazul tău. Ajunsese să fie deprimată mai tot timpul, supusă unei lente degradări nervoase. M-am ocupat să obţin exhumarea. Pe parcursul procedurilor, am descoperit că reacţia clientei mele era una tipică. După câte se pare, când moare un copil, una dintre cele mai mari greşeli pe care o poate face un părinte este să refuze să-i vadă cadavrul în sicriu. Este foarte important să petreacă destul timp lângă cel plecat, până când reuşeşte să accepte că trupul mort nu va mai fi însufleţit niciodată.

— I-a folosit clientei tale exhumarea?

— Oh, da. Foarte mult.

— Vezi?

— Da, dar nu uita, spuse Elliot. Trupul fiicei ei nu fusese mutilat.

Tina dădu din cap cu tristeţe.

— Şi mormântul a fost deschis la două luni de la înmormântare, nu la mai bine de un an. Cadavrul era încă într-o stare destul de bună. Cu Danny... nu va fi deloc aşa.

— Îmi dau seama. Dumnezeu ştie că nu mă bucur să fac asta, dar sunt sigură că trebuie s-o fac.

— În regulă. Mă voi ocupa.

— De cât timp crezi că ai nevoie? întrebă ea.

— Soţul tău va contesta cererea?

Tina îşi aminti expresia de ură de pe chipul lui Michael, cu câteva ore în urmă, când plecase de lângă el.

— Da. Probabil că o va face.

Elliot duse paharele goale pe barul din colţul camerei şi aprinse lumina de deasupra chiuvetei.

— Dacă există posibilitatea ca soţul tău să ne facă probleme, atunci trebuie să ne mişcăm repede şi cât mai discret. Dacă suntem isteţi, o să afle abia după ce totul e un fapt împlinit. Mâine e sărbătoare, aşa că oficial nu putem întreprinde nimic până vineri.

— Poate nici atunci, din cauza weekendului prelungit.

Elliot găsi detergentul de vase şi buretele, depozitaţi sub chiuvetă.

— În mod normal, aş spune că trebuie să aşteptăm până luni. Însă întâmplarea face să cunosc un judecător rezonabil. Harold Kennebeck. Am fost împreună în Serviciile Secrete ale Armatei. El era superiorul meu. Dacă îi...

— Serviciile Secrete ale Armatei? Ai fost spion?

— Nimic de genul ăsta. Fără parpalac. Fără furişat prin alei întunecate.

— Karate, pastile cu cianură, genul ăsta? întrebă ea.

— Ei bine, am avut parte de multe antrenamente în artele marţiale. Mai practic şi acum, de vreo două ori pe săptămână, pentru că este o modalitate bună de a te menţine în formă. Serios însă, nu este aşa cum vezi în filme. Nu sunt maşini ca ale lui James Bond, cu arme ascunse în spatele farurilor. În cea mai mare parte, a fost vorba despre plictisitoarea activitate de strângere de informaţii.

— Cumva, spuse ea, am sentimentul că a fost mult mai... interesant decât faci să pară.

— Nici vorbă. Analiză de documente, muncă anostă de interpretare a imaginilor din satelit, genul ăsta de lucruri. Extrem de plictisitoare, în cea mai mare parte a timpului. În orice caz, eu şi judecătorul Kennebeck ne ştim de mult. Ne respectăm unul pe celălalt şi sunt convins că va dori să m-ajute, dacă poate. Îl întâlnesc mâine după-amiază, la o petrecere de Anul Nou. Voi discuta situaţia cu el. Poate va fi de acord să dea o fugă la tribunal, vineri, cât să-mi studieze cererea de

exhumare şi să ia o decizie. Nu-i ia mai mult de câteva minute. În felul ăsta, sâmbătă dimineaţa ar putea avea loc exhumarea.

Tina merse lângă bar şi se aşeză pe unul dintre cele trei scaune, în faţa lui Elliot.

— Cu cât mai repede, cu atât mai bine. Acum, că m-am hotărât să fac asta, sunt nerăbdătoare să se termine odată.

— Este de înţeles. Şi mai avem un avantaj, dacă o facem weekendul ăsta. Dacă ne mişcăm repede, este foarte posibil ca Michael să nu aibă timp să afle. Şi dacă aude ceva, va trebui să găsească un alt judecător dispus să blocheze sau să anuleze ordinul de exhumare.

— Crezi că ar reuşi?

— Nu. Asta e şi ideea. Majoritatea judecătorilor sunt plecaţi în perioada asta. Cei rămaşi la datorie vor fi îngropaţi sub o avalanşă de audieri pentru punere sub acuzare sau stabiliri de cauţiuni pentru şoferi în stare de ebrietate sau pentru cetăţeni turmentaţi implicaţi în diverse altercaţii. Cel mai probabil, Michael nu va găsi un judecător disponibil până luni dimineaţa, iar atunci va fi prea târziu.

— Foarte abil.

— Aşa mă cheamă.

Termină de spălat un pahar, îl limpezi sub apa fierbinte şi-l aşeză în scurgătorul de vase.

— Elliot Foarte Abil Stryker, rosti ea.

— La dispoziţia dumneavoastră, zâmbi el.

— Mă bucur că eşti avocatul meu.

— Ei bine, să vedem dacă reuşesc s-o scot la capăt.

— Poţi s-o faci. Eşti genul de persoană care se confruntă direct cu problemele.

— Ai o părere foarte bună despre mine, spuse el, repetând cuvintele ei de mai devreme.

— Adevărat, zâmbi ea.

Toată discuţia despre moarte, şi frică, şi nebunie, şi durere părea să fi avut loc cu mult timp în urmă, nu doar acum câteva secunde. Îşi doreau să aibă parte de puţină distracţie pentru restul serii şi începeau să creeze atmosfera necesară pentru asta.

În timp ce Elliot termina de spălat cel de-al doilea pahar, aşezându-l şi pe acesta în scurgătorul de vase, Tina îi spuse:

— Te pricepi.

— Dar să ştii că nu spăl şi ferestre.
— Îmi place să văd un bărbat de casă.
— Atunci, trebuie să mă vezi cum gătesc.
— Găteşti?
— Ceva de vis.
— Ce găteşti cel mai bine?
— Tot ce fac.
— E clar că plăcinta modestiei nu se numără printre ele.
— Toţi marii bucătari sunt orgolioşi când vine vorba de talentul lor. Trebuie să fie foarte siguri pe ei, ca să meargă totul bine în bucătărie.
— Şi dacă găteşti ceva pentru mine, iar mie nu-mi place?
— Atunci mănânc eu şi porţia ta.
— Şi eu ce mănânc?
— Îţi mănânci mândria.

După atâtea luni de supărare, era foarte plăcut să-şi petreacă timpul în compania unui bărbat atrăgător şi amuzant.

Elliot puse la loc detergentul de vase şi buretele. În timp ce-şi ştergea mâinile pe prosop, spuse:

— Ce-ar fi să renunţăm la cina în oraş? Lasă-mă să-ţi gătesc eu ceva.
— Aşa, din scurt?
— Nu-mi trebuie mult ca să planific o masă. Sunt un geniu în bucătărie. În plus, mă poţi ajuta cu treburile ingrate, cum ar fi să cureţi legumele şi să toci ceapa.
— Ar trebui să trec pe-acasă, să mă schimb, spuse ea.
— Eşti foarte bine pentru mine aşa cum eşti.
— Maşina mea...
— Vii cu ea. Te ţii după mine.

Stinseră luminile şi ieşiră din birou, închizând uşa în urma lor.

Traversând recepţia, în drum spre hol, Tina aruncă o privire neliniştită spre calculatorul Angelei. Se temea că va porni din nou singur.

Dar acesta rămase întunecat şi nemişcat, în timp ce ea şi Elliot plecau, stingând luminile pe unde treceau.

14.

Elliot Stryker locuia într-o casă mare, frumoasă, modernă, cu vedere asupra terenului de golf al Clubului Country al oraşului. Camerele erau plăcute şi primitoare, decorate în tonuri naturale, cu mobilă J. Robert Scott, completată de câteva piese antice şi covoare Edward Fields, bogat texturate. Deţinea, totodată, o colecţie frumoasă de picturi aparţinând lui Eyvind Earle, Jason Williamson, Larry W. Dyke, Charlotte Armstrong, Carl J. Smith şi altor artişti stabiliţi în vestul Statelor Unite, care se inspirau, de obicei, atât din temele vechiului Vest Sălbatic, cât şi din cel actual.

În timp ce-i arăta casă, Elliot era nerăbdător să-i afle părerea, iar Tina nu-l lăsă să aştepte prea mult.

— Foarte frumos, spuse ea. Superb. Cine s-a ocupat de decor?

— Stă în faţa ta.

— Serios?

— Când n-aveam bani, abia aşteptam să vină ziua în care voi avea o casă frumoasă, amenajată de cei mai buni designeri de interior. Apoi, când am avut bani, n-am mai vrut să-mi aranjeze casa un străin. Am vrut să am eu bucuria asta. Eu şi Nancy, răposata mea soţie, am amenajat prima noastră casă. Pentru ea, proiectul acela s-a transformat în vocaţie, iar eu i-am dedicat tot atât timp cât dedicam şi carierei mele de avocat. Amândoi am bântuit magazinele de mobilă din Vegas, Los Angeles, San Francisco, magazinele de antichităţi, galeriile de artă, târgurile de vechituri şi magazinele de lux. Ne-am distrat pe cinste. Iar când a murit... am descoperit că nu puteam face faţă pierderii rămânând într-un loc încărcat de amintirea ei. Timp de cinci sau şase luni am fost o epavă din punct de vedere emoţional, pentru că totul în casă îmi amintea de Nancy. În cele din urmă, am păstrat câteva lucruri, câteva piese care-mi vor aminti mereu de ea, şi am plecat, am vândut casa, am cumpărat-o pe asta şi am amenajat-o singur.

— Nu ştiam că ţi-a murit soţia, spuse Tina. Vreau să zic, am crezut că v-aţi despărţit sau aşa ceva.

— A murit acum trei ani.

— Ce s-a întâmplat?

— Cancer.

— Îmi pare rău, Elliot.

— Cel puţin, a fost rapid. Cancer pancreatic, deosebit de agresiv. A murit în două luni de la diagnostic.

— Eraţi căsătoriţi de mult?

— Doisprezece ani.

Tina îşi aşează o mână pe braţul lui.

— Doisprezece ani lasă urme adânci în suflet.

El îşi dădu seama că aveau chiar mai multe în comun decât crezuse.

— Aşa este. Tu l-ai avut pe Danny pentru aproape doisprezece ani.

— Eu sunt singură de un an şi ceva. Tu, de trei. Spune-mi, te rog...

— Ce vrei să ştii?

— Încetează vreodată? întrebă ea.

— Durerea?

— Da.

— Până acum, nu. Poate după patru ani. Sau cinci. Sau zece. Nu mai doare la fel ca la început. Şi suferinţa nu mai e constantă. Dar sunt încă momente în care...

Îi arătă şi restul casei. Talentul Tinei de a crea spectacole de excepţie nu era pur întâmplător; avea gust şi ochi format şi vedea cu uşurinţă diferenţa dintre un lucru drăguţ şi unul cu adevărat frumos, dintre dexteritate şi artă. Lui Elliot îi făcea plăcere să discute cu ea despre antichităţi şi tablouri şi, aşa, o oră trecu pe nesimţite.

Turul casei se încheie în bucătăria încăpătoare, care se mândrea cu tavanul acoperit cu foi de cupru, podeaua cu plăci de gresie Santa Fe şi echipamente pentru gătit de înaltă calitate. Tina admiră cămara frigorifică, inspectă grătarul de grădină, grătarul de fontă, cele două aparate de gătit Wolf, cuptorul cu microunde şi gama vastă de echipamente electrocasnice practice.

— Ai cheltuit o mică avere aici. Înţeleg că biroul tău de avocatură nu se ocupă doar de divorţuri.

Elliot zâmbi larg.

— Sunt unul dintre partenerii fondatori ai firmei Stryker, West, Dwyer, Coffey şi Nichols. Suntem una dintre cele mai mari firme de avocatură din oraş. Dar nu pot să-mi arog merite prea mari pentru asta. Am fost norocoşi. Ne-am aflat la locul potrivit, la

momentul potrivit. Eu şi Owen West am deschis primul birou modest cu doisprezece ani în urmă, la începutul celei mai mari dezvoltări pe care a cunoscut-o oraşul Las Vegas. Am reprezentat câţiva oameni pe care nimeni altcineva nu-i voia, nişte antreprenori cu multe idei bune, dar cu bani puţini, care nu-şi permiteau taxele de înfiinţare. Unii dintre clienţii noştri au făcut mişcări inteligente, care i-au dus în vârful industriei jocurilor, aflate într-o creştere explozivă, şi în domeniul afacerilor imobiliare, şi ne-au tras practic după ei.

— Interesant, spuse Tina.

— Este?

— Tu eşti.

— Serios?

— Eşti foarte modest când vine vorba de succesul în carieră, în schimb eşti egocentric cu privire la talentele culinare.

El râse.

— Asta, pentru că sunt un bucătar mult mai bun decât sunt ca avocat. Ascultă, ce-ar fi să pregăteşti ceva de băut, până mă schimb eu? Revin în cinci minute şi vei vedea un geniu culinar în acţiune.

— Dacă nu merge, putem oricând să dăm o fugă la McDonald’s.

— Eşti limitată!

— Hamburgerii lor sunt greu de depăşit.

— O să-ţi dau să mănânci o cioară.

— Cum o găteşti?

— Foarte amuzant.

— Păi, dacă o găteşti foarte amuzant, nu cred că vreau s-o mănânc.

— Dacă ar fi să gătesc *eu* o cioară, spuse el, ar fi delicioasă. Ai mânca până la ultima firimitură, ţi-ai linge degetele şi m-ai ruga să-ţi mai dau.

Zâmbetul ei era atât de adorabil, că ar fi rămas acolo întreaga seară, contemplând linia dulce a buzelor ei.

•

Elliot era amuzat de efectul pe care-l avea Tina asupra lui. Nu-şi amintea să fi fost vreodată nici măcar pe jumătate atât de stângaci în bucătărie cum era acum. Îi scăpă lingura din mână. Răsturnă cutiile de conserve şi recipientele cu condimente. Uită să supravegheze o oală şi-i dădu în foc. Greşi sosul pentru

salată, aşa că fu nevoit să-l facă din nou. Tina îl intimida, iar el era încântat.

— Elliot, eşti sigur că nu te-a ameţit coniacul pe care l-am băut la birou?

— Absolut deloc.

— Atunci, paharul pe care l-ai băut aici?

— Nici pe departe, ăsta e stilul meu în bucătărie.

— Să răstorni lucruri e stilul tău?

— Dă bucătăriei un stil familiar, arată că e folosită.

— Eşti sigur că nu vrei să mergem la McDonald’s?

— Ei se deranjează să dea un stil familiar bucătăriei lor, să se vadă că e folosită?

— Nu, numai că au hamburgeri grozavi...

— Hamburgerii lor au un aspect familiar?

— ... dar cartofii lor prăjiţi sunt delicioşi.

— Răstorn lucruri, şi ce-i cu asta? Un bucătar nu trebuie să fie graţios ca să fie bun.

— Dar memorie bună trebuie să aibă?

— Adică?

— Muştarul pe care te pregăteşti să-l adaugi în sosul de salată.

— Ce-i cu el?

— Ai pus deja, acum un minut.

— Serios? Mulţumesc. N-aş vrea să fiu nevoit să pregătesc sosul ăsta de trei ori.

Tina avea un râs gutural, care semăna cu al lui Nancy.

Deşi era diferită de Nancy în multe feluri, timpul petrecut împreună îi amintea de ea. Comunicau cu uşurinţă – era isteaţă, amuzantă, sensibilă.

Poate că era puţin prea devreme pentru o concluzie ca asta, dar începea să creadă că soarta, într-un acces atipic de generozitate, îi acorda o nouă şansă la fericire.

•

Când terminară desertul, Elliot umplu pentru a doua oară ceştile de cafea.

— Tot mai vrei să mergi la McDonald’s, pentru un hamburger?

Salata de ciuperci, pastele Alfredo şi desertul zabaglione fuseseră delicioase.

— Chiar te pricepi la gătit.

— Te-aş minţi eu pe tine?

— Presupun că acum va trebui să mănânc cioara aceea.
— Cred că tocmai ai făcut-o.
— Şi nici n-am băgat de seamă penele.

Încă de când pregătiseră cina, glumind în bucătărie, Tina începuse să creadă că aveau să petreacă noaptea împreună. Acum, era convinsă de asta. Elliot nu era insistent. De aceea, şi ea era reţinută. Se lăsau amândoi conduşi de atracţia naturală. Ca apele unui râu. Ca o furtună, crescând în intensitate, până când ajunge la fulgere şi tunete. Îşi dăduseră amândoi seama că aveau nevoie unul de altul, fizic, mental, emoţional şi că, indiferent ce avea să se întâmple între ei, era bine.

Se întâmpla repede, dar bine şi era inevitabil.

La începutul serii, tensiunea sexuală o făcuse uşor agitată. În ultimii paisprezece ani, de când se căsătorise, la nouăsprezece ani, nu fusese decât cu un bărbat, cu Michael. Nu fusese cu *niciun* bărbat de aproape doi ani. Dintr-odată, i se păru că făcuse o prostie uriaşă, incredibilă, trăind ca o călugăriţă aproape doi ani. Fireşte, primele luni din acei doi ani, când încă era căsătorită cu Michael, simţise nevoia să-i rămână credincioasă pe durata separării şi chiar a divorţului, deşi el nu considerase necesar să se ghideze după aceleaşi valori morale. Ulterior, prinsă de lucrul la spectacol şi cu durerea morţii lui Danny, atât de apăsătoare, nu avusese o dispoziţie înclinată spre romantism. Acum se simţea ca o copilă neexperimentată. Se întreba dacă mai ştia ce să facă. Se temea că o să fie stângace, ridicolă, nechibzuită. Îşi spuse că sexul era ca mersul pe bicicletă, odată ce-ai învăţat, nu mai uiţi cum se face, dar frivolitatea analogiei nu-i spori încrederea.

Treptat însă, pe măsură ce ea şi Elliot parcurgeau etapele fireşti ale flirtului, paşii naturali ai dansului atracţiei sexuale, chiar dacă totul părea să se întâmple într-un ritm accelerat, familiaritatea jocului o linişti. Era uimitor. Poate chiar semăna cu mersul pe bicicletă.

După cină se retraseră în camera de zi, unde Elliot aprinse focul în şemineul de granit negru. Deşi zilele de iarnă în deşert erau, cel mai adesea, calde precum zilele de primăvară în alte părţi, nopţile erau întotdeauna reci, uneori friguroase de-a dreptul. Cu vântul care sufla zgomotos, văitându-se neîncetat pe sub streşini, focul înteţit în cămin făcea o atmosferă deosebit de plăcută.

Tina îşi scoase pantofii.

Stăteau unul lângă altul pe canapea, în faţa şemineului, contemplând flăcările şi scânteile portocalii, sporadice, ascultând muzică şi vorbind, vorbind, vorbind. Tina se simţea ca şi cum vorbiseră fără întrerupere, întreaga seară, ca mânaţi de o grabă nespusă, ca şi cum aveau foarte multe lucruri importante de transmis unul altuia, înainte de a fi despărţiţi. Cu cât vorbeau mai mult, cu atât descopereau că aveau mai multe în comun. Cu fiecare oră care trecea astfel, în faţa focului, şi cu fiecare lucru nou pe care-l afla, Tina descoperea că îl plăcea pe Elliot din ce în ce mai mult.

Nu-şi mai amintea care dintre ei iniţiase primul sărut. Poate că el se aplecase spre ea, ori poate că ea fusese aceea. Dar înainte să apuce să-şi dea seama ce se petrecea, buzele lor se atinseseră scurt, rapid. Apoi iar. Şi pentru a treia oară. Pe urmă, el începu s-o acopere cu sărutări scurte pe frunte, pe ochi, pe obraji, pe nas, pe colţurile gurii, pe bărbie. Îi sărută urechile, din nou ochii, apoi lăsă un şir de sărutări de-a lungul gâtului ei şi când, în cele din urmă, reveni asupra gurii, o sărută mai pătimaş decât înainte, iar ea-i răspunse imediat, deschizând gura să-i primească sărutul.

Mâinile i se plimbară pe trupul ei, testându-i supleţea şi fermitatea. Şi ea-l atinse, strângându-i delicat umerii, apoi braţele, muşchii puternici ai spatelui. Nimic nu-i dăduse vreodată o senzaţie mai plăcută decât îi dădea acum trupul lui.

Ca prin vis, părăsiră camera de zi, retrăgându-se în dormitor. El aprinse o lampă mică, aşezată pe măsuţa de toaletă, şi trase cearşafurile.

În minutul în care nu se afla lângă ea, Tina se temu că vraja s-ar putea rupe. Dar când el reveni, îl sărută şi descoperi că nu se schimbase nimic, aşa că se lipi şi mai strâns de el.

Se simţea ca şi cum mai fuseseră împreună aşa, cuprinşi într-o îmbrăţişare, de nenumărate ori.

— Abia dacă ne cunoaştem, spuse ea.

— Aşa simţi?

— Nu.

— Nici eu.

— Te cunosc foarte bine.

— De o veşnicie.

— Sunt doar două zile.

— Prea repede? întrebă el.
— Tu ce crezi?
— Pentru mine, nu.
— Nu e prea repede, conveni ea.
— Eşti sigură?
— Da.
— Eşti adorabilă.
— Adoră-mă!

Elliot nu era neapărat un bărbat solid, dar o ridică în braţe ca pe un copil.

Se agăţă de el. Văzu în ochii lui întunecaţi o expresie de dor şi de dorinţă, o nevoie care nu era doar sex şi ştiu că aceeaşi nevoie de a fi iubită şi apreciată trebuia s-o vadă şi el în privirea ei.

O duse lângă pat, o aşeză şi-i ceru să se întindă pe spate. Fără grabă, cu chipul aprins şi cu respiraţia întretăiată de nerăbdare, o dezbrăcă.

Apoi îşi scoase rapid hainele şi se aşeză pe pat, lângă ea. O cuprinse în braţe.

Îi exploră trupul încet şi meticulos, mai întâi cu privirea, apoi cu mâinile şi în final cu limba şi cu buzele.

Tina înţelese că greşise crezând că celibatul trebuie să facă parte din perioada de doliu. Contrariul era adevărat. Să se fi lăsat iubită de un bărbat bun, căruia-i păsa de ea, ar fi ajutat-o să-şi revină mult mai repede, pentru că sexul era antiteza morţii, o celebrare vibrantă a vieţii, o negare a mormântului.

Lumina ca de chihlimbar se modela după trupul lui.

Îşi aplecă chipul asupra ei. Se sărutară.

Tina îşi strecură o mână între ei şi-l atinse, îl mângâie, îl strânse.

Se simţi dornică, neruşinată, insaţiabilă.

El o pătrunse, în timp ce ea-şi plimba mâinile de-a lungul trupului lui, peste muşchii supli ai spatelui.

— Eşti atât de dulce, şopti el.

Apoi începură să se legene în ritmul, vechi de când lumea, al iubirii. Pentru o vreme, pentru multă vreme, uitară de moarte, bucurându-se să exploreze suprafeţele delicioase, mătăsoase ale iubirii, simţindu-se, în acele ore strălucitoare, nemuritori.

JOI, 1 IANUARIE

15.

Tina îşi petrecu noaptea cu Elliot, iar el îşi dădu seama că uitase cât era de plăcut să împartă patul cu cineva care-i era drag. Mai avusese femei în patul acela în ultimii doi ani, dintre care unele rămăseseră peste noapte, dar niciuna nu-l făcuse să se simtă mulţumit prin simpla lor prezenţă, aşa cum o făcea Tina. Sexul cu ea era o bucurie suplimentară, o surpriză, dar nu era motivul principal pentru care era fericit să o aibă lângă el. Era o amantă extraordinară – mătăsoasă, delicată şi lipsită de inhibiţii în căutarea propriei plăceri –, dar era, în acelaşi timp, vulnerabilă şi generoasă. Silueta ei vag definită, ascunsă sub cearşafuri, în întuneric, era ca un talisman care ţinea singurătatea la distanţă.

În cele din urmă, Elliot adormi, dar fu trezit la patru dimineaţa de strigătele ei speriate.

Era ridicată în pat, strângând cearşaful în pumni, smulsă dintr-un nou coşmar. Tremura şi vorbea printre suspine despre un om în negru, apariţia înfricoşătoare din visul ei.

Elliot aprinse veioza de pe noptieră, ca să-i arate că erau singuri în cameră.

Îi povestise despre visele ei, dar până acum nu realizase cât erau de cumplite. Exhumarea lui Danny avea să-i fie de ajutor, indiferent de oroarea pe care avea s-o trăiască la deschiderea sicriului. Dacă vederea rămăşiţelor lui avea să pună capăt acestor coşmaruri tulburătoare, atunci experienţa aceea, oricât de sumbră, îi va fi benefică.

Stinse veioza şi o convinse să se întindă înapoi pe perne. O ţinu în braţe până când încetă să mai tremure.

Spre surprinderea lui, frica ei cedă rapid locul dorinţei. Regăsiră cu uşurinţă ritmul care le adusese plăcere mai înainte. Apoi adormiră din nou.

•

După micul dejun, Elliot o rugă să-l însoţească la petrecerea la care îşi propusese să-l abordeze pe judecătorul Kennebeck, în legătură cu exhumarea. Dar Tina voia să se întoarcă acasă, să facă ordine în camera lui Danny. Acum se simţea în stare şi voia să se ocupe de asta până când nu-şi pierdea iar curajul.

— Ne vedem din nou diseară, nu-i aşa? întrebă el.

— Da.

— Gătesc din nou pentru tine.

Ea-i zâmbi senzual.

— În ce sens?

Se ridică de pe scaun, se aplecă spre el, peste masă, şi-l sărută.

Mirosul ei, culoarea intensă a ochilor, pielea ei suplă sub degetele lui, când îi mângâie obrazul – toate acestea stârniră valuri de afecţiune şi dorinţă în el.

O conduse la maşină şi, după ce ea urcă la volan, se aplecă peste geam şi o mai reţinu cincisprezece minute, ca să-i expună, spre marea ei plăcere, fiecare fel de mâncare pentru cina din seara aceea.

Când, în cele din urmă, plecă, el urmări maşina până când dispăru după colţ şi în momentul acela înţelese de ce nu voise s-o lase să plece. Tot încercase să-i amâne plecarea pentru că se temea că n-avea s-o mai vadă niciodată.

Nu avea niciun motiv logic pentru gânduri atât de pesimiste. Cu siguranţă, necunoscutul care o hărţuia pe Tina putea avea intenţii periculoase. Dar Tina însăşi nu credea că se află în vreun pericol real şi Elliot era înclinat să-i dea dreptate. Hărţuitorul voia s-o chinuiască, s-o facă să sufere, dar nu avea de gând s-o ucidă, pentru că asta i-ar fi pus capăt distracţiei.

Teama pe care o trăi Elliot la plecarea Tinei era una pur superstiţioasă. Era convins că, odată cu apariţia ei în viaţa lui, i se acordase o fericire prea mare, prea repede, prea curând, prea uşor. Avea sentimentul îngrozitor că soarta îi pregătea o nouă prăbuşire. Se temea că Tina Evans avea să fie smulsă de lângă el, aşa cum fusese Nancy.

Incapabil să se elibereze de sumbrul presentiment, intră în casă.

Petrecu următoarea oră şi jumătate în bibliotecă, citind liste de precedente, căutând argumente pentru exhumarea unui cadavru care, după cum se exprimase instanţa, „urma să fie

dezgropat în lipsa unei justificări legale urgente, exclusiv din motive umanitare, din consideraţie pentru anumiţi supravieţuitori ai decedatului”. Elliot nu credea că Harold Kennebeck avea să-i facă probleme, nu se aştepta ca judecătorul să-i solicite o listă de precedente pentru o chestiune atât de simplă şi de nevinovată cum era deschiderea mormântului lui Danny, dar voia să fie pregătit. În Serviciile Secrete ale Armatei, Kennebeck fusese întotdeauna un superior corect, dar pretenţios.

La ora unu, Elliot porni cu maşina, un Mercedes S600 sport, argintiu, spre petrecerea de Anul Nou de pe Sunrise Mountain. Cerul era albastru şi limpede şi el îşi dorea să fi avut timp pentru câteva ore în aer, cu avionul lui Cessna. Vremea era perfectă pentru zbor, una dintre zilele acelea cristaline, în care faptul că plutea deasupra pământului îl făcea să se simtă liber şi curat.

Poate duminică, după ce terminau cu exhumarea, o lua pe Tina şi zburau pentru o zi în Arizona sau în Los Angeles.

Pe Sunrise Mountain, multe dintre vilele mari, scumpe, etalau o peisagistică naturală – adică stânci, pietre colorate şi cactuşi dispuşi artistic, în loc de iarbă, tufişuri şi copaci –, ca o recunoaştere a faptului că mâna omului, în această zonă deşertică, era recentă şi, probabil, nesigură. Pe timp de noapte, vederea asupra oraşului era, categoric, spectaculoasă, dar Elliot tot nu înţelegea de ce ar fi ales cineva să locuiască acolo, în detrimentul zonelor mai vechi ale oraşului, dar şi mult mai verzi. În zilele fierbinţi de vară, versanţii aceştia nisipoşi păreau uitaţi de Dumnezeu şi nu aveau cum să poată fi acoperiţi cu verdeaţă mai devreme de zece ani, pe puţin. Pe colinele pământii, vilele uriaşe se înălţau ca nişte monumente triste ale unor religii străvechi, apuse. Locuitorii de pe Sunrise Mountain se puteau aştepta să-şi împartă verandele, terasele şi marginile piscinelor cu scorpioni, tarantule şi şerpi cu clopoţei, sosiţi în vizite neanunţate. În zilele cu vânt, praful era des precum ceaţa şi ajungea peste tot: pe sub uşi, pe lângă ferestre şi prin orificiile de aerisire din mansarde.

Petrecerea avea loc într-o vilă imensă în stil toscan, situată la jumătatea colinei. În curtea din spate, lângă piscina de optsprezece metri, fusese ridicat un cort cu trei laturi, în formă de evantai; deschiderea cortului dădea spre casă. În spatele structurii de pânză pictată cu dungi vesele, se dezlănţuise o

orchestră alcătuită din optsprezece muzicanţi. Aproape două sute de musafiri mişunau sau dansau în curte, alţi o sută petrecând în cele douăzeci de încăperi ale casei.

Elliot îi cunoştea pe mulţi dintre cei prezenţi. Jumătate dintre invitaţi erau avocaţi cu soţiile lor. Deşi un puritan ar fi dezaprobat, avocaţi ai acuzării şi avocaţi din oficiu, avocaţi fiscali şi avocaţi de drept penal, laolaltă cu jurişti socializau şi beau împreună cu judecătorii în faţa cărora pledau în cea mai mare parte a timpului. Las Vegas avea un stil şi standarde judiciare proprii.

După vreo douăzeci de minute de socializare sârguincioasă, Elliot l-a găsit pe Harold Kennebeck. Judecătorul era un individ înalt, cu o expresie dură şi păr alb, ondulat. Îl salută călduros pe Elliot, apoi discutară despre interesele lor comune: gătit, zborul cu avionul şi plimbări cu pluta pe râu.

Elliot nu voia să-i ceară judecătorului o favoare într-un spaţiu în care putea fi auzit de cel puţin alţi douăzeci de avocaţi, şi în ziua aceea se părea că nu exista un singur loc în casă unde s-ar fi bucurat de o oarecare intimitate. Au ieşit şi au început să se plimbe pe stradă, pe lângă maşinile invitaţilor, care acopereau toată gama, de la Rolls-Royce la Range Rover.

Kennebeck a ascultat cu interes propunerea neoficială a lui Elliot cu privire la posibilităţile de dezgropare a lui Danny. Elliot nu-i spuse nimic despre farsorul sinistru, întrucât i se păru o complicaţie inutilă; continua să creadă cu tărie că, imediat ce avea să fie stabilit cu certitudine faptul că Danny era mort, în urma exhumării, cea mai bună soluţie în privinţa hărţuitorului era angajarea unei companii bune de detectivi, ca să-i dea de urmă. În situaţia de faţă, pentru beneficiul judecătorului şi pentru a explica de ce exhumarea lui Danny devenise de o importanţă vitală, Elliot a exagerat neliniştea şi confuzia prin care trecea Tina, drept consecinţă a faptului că nu văzuse trupul copilului.

Harry Kennebeck afişa o expresie impenetrabilă – dură, sumbră şi sobră – şi era greu de spus dacă fusese impresionat de necazul Tinei. În timp ce se plimbau pe strada însorită, judecătorul reflectă în tăcere asupra problemei, vreme de aproape un minut, în cele din urmă, întrebă:

— Şi tatăl?

— Speram că nu vei întreba.

— Ah! exclamă Kennebeck.

— Tatăl se va opune.

— Eşti convins?

— Da.

— Din motive religioase?

— Nu. Din cauza unui divorţ urât, intervenit cu puţin înainte de moartea copilului. Michael Evans îşi urăşte fosta soţie.

— Ah. Şi ar contesta exhumarea doar ca s-o necăjească şi mai mult, fără un alt motiv?

— Exact, spuse Elliot. Fără niciun alt motiv. Niciun motiv întemeiat.

— Totuşi, trebuie să ţin cont de dorinţa tatălui.

— Atât timp cât nu sunt invocate motive religioase, legea prevede că este suficientă permisiunea unui singur părinte în astfel de situaţii.

— Chiar şi aşa, datoria mea este să protejez interesele tuturor părţilor.

— Dacă i se dă ocazia să conteste cererea, replică Elliot, ne vom trezi, probabil, implicaţi într-o bătălie aprinsă şi de lungă durată. Va solicita mult timp din partea instanţei.

— N-aş vrea să se întâmple asta, spuse Kennebeck gânditor. Calendarul instanţei este şi aşa supra-încărcat. Pur şi simplu nu avem destui judecători şi nici destui bani. Sistemul geme şi pârâie.

— Şi când circul va lua sfârşit, clienta mea va obţine oricum dreptul la exhumare.

— Probabil.

— Cu siguranţă, spuse Elliot. Soţul ei n-ar face decât să se implice într-o obstrucţionare josnică a procesului. Din dorinţa de a-i face rău fostei soţii, va pierde câteva zile din timpul instanţei, iar rezultatul ar fi acelaşi cu cel obţinut dacă nu i s-ar oferi ocazia să conteste cererea de exhumare.

— Înţeleg, spuse judecătorul, cu o încruntare uşoară.

Se opriră în capătul străzii. Kennebeck rămase pe loc, expunându-şi faţa, cu ochii închişi, mângâierii plăcute a soarelui de iarnă.

În cele din urmă, vorbi.

— Îmi ceri să o iau pe scurtătură.

— Nu neapărat. Doar emiterea unui ordin de exhumare, la cererea mamei. Legea o permite.

— Şi doreşti acest ordin imediat, presupun.
— Mâine-dimineaţă, dacă se poate.
— Şi exhumarea se va face mâine după-amiază.
— Sâmbătă, cel târziu.
— Înainte ca tatăl să apuce să solicite altui judecător un ordin de restricţie, spuse Kennebeck.
— Dacă nu apar probleme, este posibil ca tatăl să nici nu afle vreodată că a avut loc o exhumare.
— Ah.
— Este spre binele tuturor. Instanţa salvează timp şi efort. Clienta mea este scutită de neplăceri inutile. Iar soţul ei salvează o grămadă de bani cu onorariul avocaţilor, pe care i-ar azvârli practic pe geam, într-o tentativă zadarnică de a ne opri.
— Ah, rosti Kennebeck.
Se întoarseră în tăcere, înapoi spre casă, unde petrecerea devenea din ce în ce mai însufleţită.
La mijlocul străzii, Kennebeck reluă:
— Va trebui să mă gândesc puţin la asta, Elliot.
— Cât timp?
— Ah. Vei mai fi aici şi după-amiază?
— Mă îndoiesc. Cu atâţia avocaţi, este ca o zi obişnuită de lucru, nu ţi se pare?
— De aici, te duci acasă? întrebă Kennebeck.
— Da.
— Ah. Îşi îndepărtă o şuviţă ondulată de pe frunte. În cazul acesta, te sun diseară, acasă.
— Îmi poţi spune, cel puţin, în ce direcţie înclini să decizi?
— În favoarea ta, presupun.
— Ştii bine că am dreptate, Harry.
Kennebeck zâmbi.
— Ţi-am ascultat argumentele, domnule avocat. Hai s-o lăsăm aşa, deocamdată. Te sun diseară, după ce mă gândesc puţin.
Cel puţin, Kennebeck nu refuzase solicitarea; chiar şi aşa, Elliot se aşteptase la un răspuns mai rapid şi mai satisfăcător. Nu ceruse cine ştie ce favoare. Pe lângă asta, ei doi se ştiau, cu adevărat, de mult. Îl cunoştea pe Kennebeck, ştia că e precaut, dar nu în mod excesiv. Şovăiala lui în această chestiune destul de simplă i se păru ciudată, dar nu mai spuse nimic. Nu avea altă soluţie decât să aştepte telefonul de diseară.

Apropiindu-se de casă, vorbiră despre deliciul pastelor gătite cu un sos lejer din ulei de măsline, usturoi şi busuioc.

•

Elliot mai rămase la petrecere două ore. Erau prea mulţi avocaţi şi prea puţini civili ca să fie o petrecere interesantă. Peste tot, nu auzea vorbindu-se decât despre fapte ilicite, ordine judecătoreşti, dosare, procese, contraprocese, cereri de prelungire, apeluri, învoieli şi cele mai recente portiţe fiscale. Discuţiile erau ca acelea în care era angajat opt sau zece ore pe zi, cinci zile pe săptămână, şi n-avea de gând să petreacă o zi de sărbătoare vorbind despre aceleaşi lucruri.

La ora patru era înapoi acasă, făcându-şi de lucru în bucătărie. Tina trebuia să apară pe la şase. Voia să mai facă nişte treburi înainte de sosirea ei, astfel încât să nu mai piardă vremea cu ele împreună, cum făcuseră seara trecută. Stând lângă chiuvetă, curăţase şi tocase o ceapă mică, spălase şase tije de ţelină şi curăţase câţiva morcovi subţiri. Tocmai desfăcuse o sticlă de oţet balsamic şi turnase puţin într-o cupă de măsurat, când auzi o mişcare în spatele lui.

Se întoarse şi văzu un necunoscut care intra în bucătărie, venind dinspre sufragerie. Individul părea să aibă un metru şaptezeci, o faţă îngustă şi o barbă blondă, îngrijită. Purta un costum albastru-închis, cu cămaşă albă şi o cravată albastră şi ducea în mână o trusă medicală. Era agitat.

— Ce naiba? exclamă Elliot.

Un al doilea bărbat îşi făcu apariţia în spatele primului. Acesta era mai impresionant decât tovarăşul lui: înalt, dur, avea mâini uriaşe, cu pielea tăbăcită şi încheieturi proeminente, părea că scăpase dintr-un laborator unde se făceau experimente de încrucişare a ADN-ului uman cu cel al urşilor. Îmbrăcat cu pantaloni proaspăt călcaţi, cămaşă albastră apretată, cravată cu model şi o geacă sport de culoare gri, părea mai degrabă un ucigaş plătit, invitat pe nepusă masă la botezul nepotului unei căpetenii mafiote. Dar nu părea să fie câtuşi de puţin agitat.

— Ce înseamnă asta? întrebă Elliot.

Cei doi intruşi se opriră în dreptul frigiderului, la trei-patru metri de Elliot. Bărbatul mai scund se foia neliniştit, cel mare zâmbea.

— Cum aţi intrat aici?

— Şperaclu automat, spuse cel înalt, zâmbind amabil şi dând din cap. Bob – indică spre tipul mai mic – are cel mai grozav set de scule. Foarte practic.

— Ce naiba vreţi de la mine?

— Calmează-te, vorbi individul înalt.

— Nu ţin bani mulţi în casă.

— Nu, nu. Nu e vorba de bani.

Bob încuviinţă la rândul lui cu o mişcare a capului, consternat că ar fi putut fi luat drept un hoţ ordinar.

— Calmează-te, repetă tipul înalt.

— Nu pe mine mă căutaţi, îi asigură Elliot.

— Ba eşti fix cel pe care-l căutăm.

— Da, spuse Bob. Tu eşti acela. Nu e nicio greşeală.

Conversaţia avea aerul năucitor al discuţiei dintre Alice şi locuitorii duşi cu pluta din Ţara Minunilor.

Lăsând din mână sticla cu oţet balsamic, Elliot înhăţă un cuţit.

— Ieşiţi naibii din casa mea!

— Calmează-te, domnule Stryker, spuse cel înalt.

— Da, întări Bob. Calmează-te, te rugăm.

Elliot făcu un pas spre ei.

Cel solid scoase un pistol echipat cu amortizor, dintr-un toc de umăr ascuns sub geaca sport.

— Uşurel. Nu face vreo prostie.

Elliot se retrase cu spatele spre chiuvetă.

— Aşa e mai bine, rosti cel solid.

— Da, mult mai bine, confirmă Bob.

— Lasă cuţitul şi totul o să fie bine.

— Să facem în aşa fel încât să fie bine, adăugă Bob.

— Da, bine şi frumos.

Pălărierul Nebun avea să-şi facă apariţia din clipă-n clipă, fără îndoială.

— Lasă cuţitul, repetă cel înalt. Haide, haide!

În cele din urmă, Elliot îl puse pe masă.

— Împinge-l, să n-ajungi la el.

Elliot făcu ce i se spusese.

— Cine sunteţi?

— Cooperează şi nu vei păţi nimic, îi ceru individul înalt.

— Hai să trecem la treabă, Vince, îl îndemnă Bob.

Vince, tipul înalt, spuse:

— Ne vom folosi de spaţiul ăla din colţ, pentru micul dejun. Bob ocoli masa din lemn de arţar. Aşează trusa medicală pe masă, o deschise şi scoase un reportofon compact. Mai scoase şi alte lucruri: o bandă de cauciuc, un sfigmomanometru pentru măsurarea tensiunii, două sticluţe care conţineau un lichid de culoarea ambrei şi o cutie cu seringi de unică folosinţă.

Mintea lui Elliot trecea frenetic prin toate cazurile de care firma lui se ocupa, căutând să stabilească o legătură cu cei doi intruşi, dar nu găsi nimic.

Individul înalt îi făcu semn cu arma.

— Treci la masă şi aşază-te.

— Nu, până nu-mi spui despre ce e vorba.

— Eu dau ordinele aici.

— Iar eu nu urmez ordinele tale.

— Mişcă-te, sau te ciuruiesc.

— Nu, spuse Elliot, dorindu-şi să se fi simţit atât de încrezător pe cât îi era vocea. Ai alte planuri şi, dacă mă împuşti, nu le mai poţi duce la îndeplinire.

— Mişcă-te la masă!

— Nu, până când nu-mi explici.

Vince îi aruncă o privire încruntată.

Elliot i-o susţinu.

În cele din urmă, Vince insistă:

— Fii rezonabil. Nu vrem decât să-ţi punem nişte întrebări.

Hotărât să nu-i lase să vadă că era speriat, conştient că cel mai mic semn de teamă avea să fie luat drept slăbiciune, Elliot continuă:

— Ei bine, pentru cineva care realizează un sondaj de opinie, aveţi o abordare al naibii de interesantă.

— Mişcă!

— Pentru ce sunt seringile?

— Mişcă!

— Pentru ce sunt?

Vince oftă.

— Trebuie să ne asigurăm că spui adevărul.

— Tot adevărul, completă Bob.

— Droguri? întrebă Elliot.

— Eficiente şi de încredere.

— Şi, când terminaţi, creierul meu o să fie gelatină, spuse Elliot.

— Nu, nu, îl contrazise Bob. Medicamentele astea nu te vor afecta fizic sau mintal pe termen lung.

— Ce întrebări vreţi să-mi puneţi?

— Mă faci să-mi pierd răbdarea cu tine, se răsti Vince.

— Sentimentul e reciproc, îl asigură Elliot.

— Mişcă!

Elliot nu se clinti din loc. Refuză să privească ţeava pistolului. Voia să-i lase să creadă că armele nu-l impresionau. În interior însă, tremura ca un diapazon.

— *Mişcă,* ticălosule!

— Ce fel de întrebări vreţi să-mi puneţi?

Individul masiv se încruntă, iar Bob exclamă:

— Pentru numele lui Dumnezeu, Vince, spune-i. Oricum o să audă întrebările când o să se aşeze. Hai să terminăm odată şi să plecăm de-aici.

Vince îşi scărpină bărbia lată cu mâna ca o lopată, apoi căută într-un buzunar interior al gecii. Scoase un teanc de foi împăturite.

Arma se mişcă, dar nu suficient încât să-i dea lui Elliot ocazia să-ncerce ceva.

— Trebuie să-ţi adresez toate întrebările de pe lista asta, spuse Vince, scuturând foile în faţa lui Elliot. Sunt destul de multe, treizeci sau patruzeci de întrebări, dar terminăm repede dacă te-aşezi odată şi cooperezi.

— Întrebări în legătură cu ce? insistă Elliot.

— Christina Evans.

Ăsta era ultimul lucru la care se aşteptase.

— Tina Evans? Ce-i cu ea?

— Trebuie să ştim de ce vrea să dezgroape copilul.

Elliot se holbă la el, surprins.

— De unde ştiţi despre asta?

— N-are importanţă, răspunse Vince.

— Da, adăugă Bob. Nu contează *de unde* ştim. Ceea ce contează este că *ştim.*

— Voi sunteţi netrebnicii care o hărţuiesc pe Tina?

— Poftim?

— Voi sunteţi cei care-i trimiteţi mesaje?

— Ce mesaje? întrebă Bob.

— Voi aţi distrus camera copilului?

— Ce vorbeşti acolo? se miră Vince. Nu ştim nimic despre aşa ceva.

— Îi trimite cineva mesaje despre copil? întrebă Bob.

Păreau sincer surprinşi de aceste informaţii, iar Elliot era destul de sigur că nu ei erau cei care încercaseră să o sperie pe Tina. În plus, deşi erau, categoric, uşor săriţi de pe fix, nu păreau genul de farsori sau psihopaţi care se distrează băgând groaza în femei fără apărare. Arătau şi se purtau ca membri ai unei organizaţii, chiar dacă cel mare era destul de dur încât putea trece drept un golan ordinar. Pistolul cu amortizor, şperaclul automat, serul adevărului – echipamentele lor indicau că făceau parte dintr-o organizaţie sofisticată, care dispunea de resurse substanţiale.

— Care e treaba cu mesajele despre care vorbeşti? întrebă Vince, continuând să-l supravegheze îndeaproape.

— Iată încă o întrebare la care nu vei primi răspuns, replică Elliot.

— Ba vom primi răspuns, spuse Vince cu răceală.

— Vom primi toate răspunsurile, sublinie Bob.

— Aşadar, domnule avocat, ai de gând să mergi să te aşezi la masa aia, sau e nevoie să te motivez cu asta? continuă Vince fluturând pistolul în faţa lui.

— Kennebeck, spuse Elliot, surprins de revelaţia subită. Singurul mod în care puteaţi afla atât de repede despre cererea de exhumare e să vă fi spus Kennebeck.

Cei doi se priviră unul pe altul. Păreau nemulţumiţi să audă numele judecătorului.

— Cine? întrebă Vince, dar era prea târziu ca să mascheze privirea pe care o schimbaseră.

— De aceea a amânat să-mi dea un răspuns, continuă Elliot. Ca să vă dea vouă timp s-ajungeţi la mine. De ce naiba i-ar păsa lui Kennebeck dacă trupul lui Danny este exhumat sau nu? De ce vă pasă vouă? Cine naiba sunteţi, oameni buni?

Evadatul mătăhălos de pe insula Doctorului Moreau nu mai era doar agitat; devenise de-a dreptul furios.

— Ascultă, idiotul naibii, nu-ţi merge cu mine. Nu-ţi mai răspund la nicio întrebare şi, dacă nu mergi acum să te aşezi la masa aia, pun un glonţ în tine.

Elliot se făcu că n-auzise ameninţarea. Pistolul îl speria, cu siguranţă, dar acum se gândea la ceva care băga groaza în el

mult mai mult decât o făcea pistolul. Simţi un fior rece cum începe să-i urce de la baza spinării în sus, pe spate, pe măsură ce îşi dădea seama ce sugera prezenţa celor doi cu privire la accidentul în care pierise Danny.

— Este ceva în legătură cu moartea lui Danny... ceva ciudat legat de felul în care au murit acei cercetaşi. Adevărul n-are nicio legătură cu varianta oficială. Accidentul ăla... e o minciună, nu-i aşa?

Nimeni nu-i răspunse.

— Adevărul e ceva mult mai grav, continuă Elliot. Ceva atât de îngrozitor, încât oameni sus-puşi nu vor să se afle. Kennebeck... o dată agent, toată viaţa agent. Pentru cine lucraţi, băieţi? Nu poate fi vorba de FBI. Acolo primesc acum doar băieţi cu facultate, manieraţi, cu educaţie. La fel şi CIA. Voi sunteţi prea primitivi. Nu sunteţi nici de la CID[1], cu siguranţă. N-aveţi nimic din disciplina specifică armatei. Lăsaţi-mă să ghicesc. Lucraţi pentru un acronim de care publicul larg n-a auzit. Ceva secret şi corupt.

Chipul lui Vince se întunecă precum o felie de şuncă pe un grătar încins.

— La naiba, am spus că *tu* eşti cel care răspunde la întrebări de aici înainte.

— Relaxaţi-vă, replică Elliot. Şi eu am jucat jocul vostru. Când eram în Serviciile Secrete ale Armatei. Nu sunt chiar un străin. Ştiu cum merge treaba – care sunt regulile, manevrele. Nu trebuie să fiţi atât de duri cu mine. Relaxaţi-vă. Mai scutiţi-mă şi vă las şi eu mai uşor.

Simţindu-l pe Vince pe cale să explodeze şi dându-şi seama că le putea compromite misiunea, Bob interveni împăciuitor:

— Ascultă, Stryker, nu putem să-ţi răspundem la cele mai multe întrebări, pentru că nu ştim. Da, lucrăm pentru o agenţie guvernamentală. Da, este una de care n-ai auzit şi, probabil, nu vei auzi vreodată. Dar nu ştim de ce copilul acela, Danny Evans, e atât de important. Nu ni s-au dat detalii, nici măcar pe jumătate. Şi, pe de altă parte, nici nu *vrem* să ştim totul. Înţelegi ce spun – cu cât ştim mai puţine, cu atât mai bine, pe termen lung. Iisuse, noi nu suntem mahări în organizaţia asta. Suntem slugi. Ni se spune doar cât trebuie să ştim. Aşa că vrei să te

[1] Army Criminal Investigation Command – Departamentul de Investigaţii Criminalistice al Armatei. (n.tr.).

astâmperi? Vino încoace, ia loc, lasă-mă să-ţi fac injecţia, ne dai răspunsurile şi pe urmă cu toţii ne vedem de vieţile noastre. Doar n-o să stăm aşa la nesfârşit!

— Dacă lucraţi pentru o agenţie guvernamentală, atunci plecaţi şi reveniţi cu documente legale, spuse Elliot. Arătaţi-mi citaţii şi mandate de percheziţie.

— Ştii bine că nu se poate, se răsti Vince.

— Agenţia pentru care lucrăm nu există în mod oficial, explică Bob. Cum poate o instituţie inexistentă să meargă în instanţă şi să solicite un mandat? Fii serios, domnule Stryker.

— Dacă sunt de acord să mă drogaţi, ce se întâmplă cu mine după ce vă obţineţi răspunsurile?

— Nimic, răspunse Vince.

— Absolut nimic, repetă Bob.

— Cum pot fi sigur?

La acest semn de capitulare iminentă, bărbatul masiv se mai relaxă, deşi furia nu-i dispăru cu totul de pe chipul umflat.

— Ţi-am spus deja. După ce ne răspunzi la întrebări, plecăm. Trebuie doar să aflăm exact motivele pentru care această femeie doreşte să deschidă mormântul. Trebuie să aflăm dacă i-a spus cineva ceva. Dacă a făcut-o, atunci trebuie să aflăm cine este şi să-l pedepsim. N-avem nimic cu tine. Nimic personal, înţelegi. Imediat ce aflăm ce dorim să ştim, am plecat.

— Şi mă lăsaţi să merg la poliţie? întrebă Elliot.

— Nu ne sperie pe noi poliţia, spuse Vince, cu aroganţă. La naiba, n-o să ai ce să le spui, nu ştii cine suntem sau unde să înceapă să ne caute. Nu vor ajunge nicăieri. Zero. Şi chiar dacă ne dau de urmă, putem face presiuni asupra lor şi vor renunţa. Este vorba de siguranţa naţională aici, prietene, cea mai tare. Guvernul poate să încalce regulile dacă vrea. La urma urmei, el face regulile.

— Nu aşa ne-au explicat că funcţionează sistemul, la Facultatea de Drept, ripostă Elliot.

— Da, ei bine, aşa e treaba cu turnul de fildeş, spuse Bob, îndreptându-şi cravata, nervos.

— Exact, confirmă Vince. Şi cu totul altfel stau lucrurile în viaţa reală. Acum, fii băiat de treabă şi ia loc.

— Te rugăm, domnule Stryker, adăugă Bob.

— Nu.

După ce aveau să-şi obţină răspunsurile, îl vor ucide. Dacă ar fi avut intenţia să-l lase în viaţă, nu şi-ar fi folosit numele reale în faţa lui. Şi nici nu ar fi depus atâtea eforturi încercând să-l convingă să coopereze; n-ar fi ezitat să se folosească de forţă. Voiau să-l facă să coopereze de bunăvoie, ca să nu-i lase urme, astfel încât moartea lui să treacă drept un accident sau sinucidere. Scenariul era cât se poate de transparent. Probabil sinucidere. Cât încă s-ar fi aflat sub influenţa drogurilor, probabil ar fi încercat să-l facă să scrie un bilet de adio, în aşa fel încât scrisul să-i poată fi identificat cu uşurinţă. Apoi l-ar fi târât în garaj, l-ar fi băgat în Mercedesul lui, i-ar fi prins bine centura de siguranţă şi ar fi pornit motorul fără să deschidă uşa garajului. El ar fi prea drogat ca să se poată mişca şi monoxidul de carbon ar termina treaba. Peste o zi, două, ar fi descoperit de cineva, cu chipul vânăt, cu limba înnegrită, atârnând, cu ochii ieşiţi din orbite, ca şi cum privise îngrozit cum parcurge drumul spre iad. Dacă nu găseau pe trupul lui urme de lovituri, semne incompatibile cu verdictul de sinucidere, poliţia avea să fie mulţumită.

— Nu, spuse el, de data asta ridicând vocea. Dacă voi, nenorociţilor, vreţi să stau la masa aia, va trebui să mă obligaţi.

16.

Tina nu se lăsase până când nu terminase de strâns şi împachetat lucrurile din camera lui Danny. Intenţiona să doneze totul.

De câteva ori, la vederea unui obiect sau a altuia, fusese gata să plângă, copleşită de amintiri. Dar strânsese din dinţi, rezistând tentaţiei de a părăsi încăperea înainte să-şi fi terminat treaba.

Nu mai avea multe de făcut: mai rămăsese doar de sortat conţinutul a trei cutii aflate în adâncurile dulapului. Încercă să ridice una dintre ele, dar era foarte grea. Trase de ea, până când o aduse în mijlocul camerei, pe covor, în lumina auriu-roşcată a soarelui după-amiezii, filtrată printre crengile copacilor şi prin fereastra acoperită de praf.

Când deschise cutia, văzu că aceasta conţinea o parte din colecţia de reviste şi cărţi de benzi desenate a lui Danny. Majoritatea, cu poveşti de groază.

Tina nu putuse să înţeleagă niciodată înclinaţia lui către morbid. Filmele cu monştri. Benzile desenate horror. Romanele cu vampiri. Poveştile de groază de tot felul şi în orice prezentare. La început, această fascinaţie pentru macabru i se păruse nesănătoasă, dar nu făcuse nimic ca să-l descurajeze. Majoritatea prietenilor lui împărtăşeau acest interes faţă de fantome şi vampiri; în plus, nu era *singurul* lui interes, aşa încât Tina hotărâse să nu-şi facă prea multe griji.

Erau două teancuri de reviste în cutie şi exemplarele de deasupra aveau coperte colorate, înspăimântătoare. Pe una dintre ele se vedea o trăsură neagră, trasă de patru cai cu priviri fixe, malefice, gonind prin noapte de-a lungul unui drum sub lumina unei luni uriaşe, cu un vizitiu fără cap ţinând hăţurile şi îndemnând caii turbaţi. Din gâtul retezat al vizitiului ţâşneau valuri de sânge proaspăt, în timp ce pete roşii îi împodobeau cămaşa albă, cu volane înfoiate. Pe banchetă, alături de el, era aşezată căpăţâna sinistră, rânjind ameninţător, animată de răutate chiar şi după ce-i fusese desprinsă de trup cu brutalitate.

Tina se strâmbă. Dacă asta citea Danny înainte de culcare, oare cum de putuse să doarmă aşa de bine? Întotdeauna avusese un somn profund, liniştit, netulburat de vise.

Trase încă o cutie din dulap. Era la fel de grea ca şi cealaltă, aşa că se gândi că trebuia să conţină alte reviste şi cărţi, dar o deschise, ca să se asigure.

Icni şocată.

El se uita la ea din cutie. De pe coperta unei reviste de benzi desenate. *El.* Omul în negru. Acelaşi chip. Craniul expus aproape în întregime, cu bucăţi de carne putrezită. Cavităţi osoase proeminente şi ochii aceia răi, sclipind ca tăciunii aprinşi. Ghemul de viermi colcăindu-i pe obraz, în colţul ochiului. Dinţii galbeni, putreziţi, rânjind. Era, până în cel mai mic detaliu dezgustător, creatura odioasă care-i bântuia visele.

Cum era posibil aşa ceva? Cum era posibil să fi visat creatura aceea hidoasă cu o noapte în urmă, iar acum să o găsească acolo?

Se îndepărtă de cutie.

Ochii roşii, arzători, ai creaturii păreau s-o urmeze.

Trebuie să fi văzut ilustraţia aceea sinistră pe coperta revistei, atunci când Danny o adusese prima dată în casă. Amintirea ei îi rămăsese în subconştient, mustind, până când prinsese viaţă în coşmarurile ei. Asta părea să fie singura explicaţie care avea vreun sens.

Dar Tina ştia că nu era aşa.

Nu mai văzuse coperta aceea niciodată. Când Danny începuse să colecţioneze revistele, cumpărându-le din banii lui de buzunar, ea verificase primele numere, pentru a se asigura că erau potrivite pentru vârsta lui. Însă după ce luase hotărârea cât va permite să citească aşa ceva, nu mai aruncase niciodată o privire asupra numerelor următoare.

Şi totuşi, îl visase pe omul în negru.

Iar el era aici. Rânjind către ea.

Curioasă să afle povestea pe care o ilustra, se apropie din nou de cutie şi ridică revista. Era mai groasă decât celelalte, printată pe hârtie de calitate.

Când degetele ei atinseră coperta lucioasă, se auzi soneria de la intrare.

Tina tresări, icnind.

Se auzi din nou soneria şi-şi dădu seama că era cineva la uşă.

Cu inima bubuind în piept, ieşi în hol.

Privi pe vizor şi văzu un tânăr bărbierit, care purta o şapcă albastră cu o emblemă neidentificată. Zâmbea, aşteptând să fie băgat în seamă.

Tina nu deschise.

— Ce doriţi?

— Echipa de intervenţie de la compania de gaze. Trebuie să verificăm conductele, la punctul de intrare în casa dumneavoastră.

Ea se încruntă.

— În ziua de Anul Nou?

— Intervenţie de urgenţă, spuse omul de dincolo de uşă. Verificăm o posibilă scurgere de gaze.

Tina ezită, dar apoi deschise, păstrând lanţul de siguranţă. Îl studie prin crăpătura uşii.

— Scurgere de gaze?

Bărbatul zâmbi, ca s-o liniştească.

— Probabil că nu e niciun pericol. S-a pierdut presiunea în anumite conducte şi încercăm să identificăm cauza. Nu sunt motive de panică sau de evacuare. Dar trebuie să verificăm toate casele. Aveţi cuptor pe gaze în bucătărie?

— Nu, electric.

— Dar sistemul de încălzire?

— Da. Există o centrală pe gaz.

— Mda. Cred că toate locuinţele în zona asta au centrale pe gaz. Ar fi bine să arunc o privire, să verific racordurile, alimentarea şi toate celelalte.

Tina îl măsură din cap până-n picioare. Purta uniforma companiei şi avea o trusă mare cu scule, cu sigla companiei pe ea.

— Pot să văd o legitimaţie?

— Sigur.

Tânărul scoase din buzunarul cămăşii un card laminat, cu sigla companiei, fotografia şi numele lui, plus elemente de descriere fizică.

Uşor stânjenită, pentru că se purta ca o bătrânică sperioasă, spuse:

— Îmi pare rău, nu e că pari periculos sau aşa ceva. Doar că...

— Hei, e în regulă. Nu-ţi cere scuze. Ai procedat corect, să ceri o legitimaţie. În ziua de azi, trebuie să fii nebun să deschizi uşa fără să ştii exact cine e de partea cealaltă.

Tina închise uşa, ca să tragă lanţul. Apoi o deschise larg şi se dădu în spate.

— Intraţi.

— Unde este centrala? În garaj?

Puţine case în Vegas aveau subsoluri.

— Da, în garaj.

— Dacă doriţi, pot intra pe uşa garajului.

— Nu. Este în regulă. Poftiţi.

El trecu pragul.

Tina închise uşa şi o încuie.

— Aveţi o casă frumoasă.

— Mulţumesc.

— Primitoare. Cu simţul culorii. Tonurile acestea naturale, îmi plac. Seamănă puţin cu casa noastră. Şi soţia mea are simţul culorilor.

— Este relaxant, spuse Tina.

— Nu-i aşa? Plăcut şi natural.

— Garajul este pe aici, zise ea.

El o urmă din bucătărie în holul mic, apoi în spălătorie şi de acolo în garaj.

Tina aprinse lumina. Întunericul dispăru, dar în colţuri şi de-a lungul pereţilor persistau umbre.

Garajul avea un miros uşor mucegăit, dar Tina nu simţea nici urmă de gaz.

— Nu pare să fie vreo problemă aici, spuse ea.

— Probabil aveţi dreptate. Dar e greu de stabilit. Poate fi o conductă spartă sub proprietatea dumneavoastră. Gazul se strecoară pe sub podeaua de ciment, se adună, iar într-o situaţie ca asta, nu-ţi dai seama imediat, dar de fapt stai pe o bombă.

— Ce gând plăcut!

— Face viaţa mai interesantă.

— E bine că nu lucraţi în departamentul de relaţii cu publicul al companiei.

El râse.

— Nu vă faceţi griji. Dacă aş crede cu adevărat că există cea mai mică posibilitate ca asta să fie situaţia, credeţi că aş mai fi aşa de vesel?

— Presupun că nu.

— Puteţi fi sigură. Serios. Nu vă faceţi griji. Este doar o verificare de rutină.

El merse lângă centrală, lăsă trusa grea cu scule pe podea şi se aplecă. Desprinse carcasa metalică, expunând interiorul centralei. Se vedea un ochi cu flacără deschisă, intensă, care îi scăldă chipul într-o lumină ciudată, albastră.

— Ei bine? întrebă ea.

El îşi ridică privirea.

— O să dureze cincisprezece, poate douăzeci de minute.

— Oh. Am crezut că e ceva simplu.

— Este mai bine să fim meticuloşi în astfel de situaţii.

— Chiar vă rog, fiţi meticulos.

— Hei, dacă aveţi ceva de făcut, vă rog să vă vedeţi de treabă. Eu nu am nevoie de nimic.

Tina se gândi la revista de benzi desenate, cu omul în negru pe copertă. Era curioasă să afle povestea care zămislise creatura aceea; avea un sentiment ciudat că, într-un fel, avea să

se asemene cu povestea morţii lui Danny. Era o idee cu adevărat stranie şi nu ştia de unde-i venise, dar n-o putea alunga.

— Ei bine, spuse ea, aveam ceva de lucru într-o cameră. Dacă sunteţi sigur...

— Oh, categoric, răspunse el. Mergeţi liniştită. Nu vreau să vă ţin din treabă.

Tina îl lăsă acolo, în garajul plin de umbre, cu chipul luminat de focul albăstrui şi cu ochii reflectând jocul geamăn al flăcărilor.

17.

Când Elliot refuză să se mişte de lângă chiuvetă şi să meargă la masa din colţ, Bob, individul mai scund, ezită, apoi făcu un pas spre el, fără tragere de inimă.

— Aşteaptă, spuse Vince.

Bob rămase pe loc, vizibil uşurat de faptul că mult mai solidul lui partener avea să se ocupe de Elliot.

— Să nu-mi stai în cale, îl sfătui Vince. Îndesă paginile cu întrebări înapoi în buzunar. Lasă-mă să mă ocup eu de netrebnicul ăsta.

Bob se întoarse la masă, iar Elliot îşi îndreptă atenţia asupra intrusului mai solid.

Vince ţinea pistolul în mâna dreaptă, iar pe stânga o strânsese, făcând-o pumn.

— Chiar vrei să te pui cu mine, micuţule? La naiba, pumnul meu e cât capul tău. Ai idee cum se simte ăsta, când o să te lovesc, micuţule?

Elliot avea o idee şi transpirase la subraţ şi pe ceafă, dar nu se mişcă din loc şi nici nu răspunse ironiilor.

— O să ai impresia că te-a lovit trenul, continuă Vince. Nu mai fi aşa încăpăţânat!

Făceau eforturi considerabile să nu folosească forţa, lucru care-i confirmă lui Elliot suspiciunea că nu voiau să lase urme, astfel încât, mai târziu, să nu aibă vânătăi sau tăieturi incompatibile cu ideea sinuciderii.

Ursul cu pretenţii de om venea încet către el.

— Vrei să te răzgândeşti şi să cooperezi?

Elliot rămase pe loc.

— Un pumn bine plasat în stomac, spuse Vince, şi o să-ţi verşi maţele peste pantofi.

Mai făcu un pas.

— Şi când o să-ţi termini de scuipat maţele, o să te apuc de păr şi te o să târăsc până la masă.

Încă un pas.

Apoi uriaşul se opri.

Erau la un braţ distanţă.

Elliot aruncă o privire către Bob, care era în continuare lângă masă, cu pachetul de seringi în mână.

— Ultima ocazie să facem asta cu binişorul.

Dintr-o singură mişcare, iute ca fulgerul, Elliot luă cupa de măsurat în care turnase oţet balsamic şi i-o aruncă lui Vince în faţă. Uriaşul urlă, de surpriză şi durere, orbit temporar. Elliot lăsă cupa, se repezi şi apucă pistolul, dar Vince apăsă, din reflex, pe trăgaci şi slobozi un glonţ care trecu foarte aproape de faţa lui Elliot, apoi făcu ţăndări fereastra din spatele chiuvetei. Elliot reuşi să evite o lovitură aruncată la nimereală şi se apropie şi mai mult, încă ţinând de pistolul pe care celălalt bărbat refuza să-l elibereze. Îşi luă avânt şi-i aplică lui Vince un cot în gât. Capul uriaşului se dădu pe spate, expunându-i mărul lui Adam, şi Elliot îi aplică o lovitură scurtă cu latul palmei. Îşi înfipse genunchiul în vintrele acestuia şi-i smulse arma din mâna ca o labă de urs, căci degetele i se înmuiaseră. Vince se aplecă în faţă, înecându-se, şi Elliot îl lovi cu patul armei într-o parte a capului, cu un sunet care se auzi ca şi cum izbise două pietre.

Elliot făcu un pas înapoi.

Vince se prăbuşi în genunchi, apoi căzu lat. Rămase acolo, cu faţa lipită de podea.

Toată lupta nu durase mai mult de zece secunde.

Uriaşul fusese mult prea încrezător, convins că avantajul înălţimii şi al kilogramelor îl făcea invincibil. Se înşelase.

Elliot se întoarse către celălalt intrus, cu arma proaspăt confiscată îndreptată spre el.

Bob era deja afară din bucătărie, în sufragerie, alergând spre uşă. Era clar că el nu avea armă şi fusese impresionat de viteza şi dexteritatea cu care partenerul lui fusese scos din luptă.

Elliot se repezi după el, dar fu încetinit de scaunele pe care acesta le răsturnase în urma lui. În sufragerie erau răsturnate alte piese de mobilier şi pe podea erau împrăştiate cărţi. Drumul spre holul de la intrare era o adevărată cursă cu obstacole.

Cât îi luă lui Elliot să ajungă la uşa de la intrare şi să iasă din casă, Bob traversase aleea şi era deja pe cealaltă parte a străzii. Urca într-un Chevrolet de culoare verde-închis, fără însemne. Elliot ajunse în stradă la timp să-l vadă demarând în trombă, în scâşnet de pneuri.

Nu putu să-i ia numărul de înmatriculare. Plăcuţele fuseseră acoperite cu noroi.

Se repezi înapoi în casă.

Omul de pe podeaua bucătăriei era tot inconştient şi avea probabil să rămână aşa pentru încă zece sau cincisprezece minute. Elliot îi verifică pulsul şi-i ridică o pleoapă. Vince va supravieţui, dar trebuia spitalizat şi avea să înghită cu dificultate în următoarele zile.

Elliot îi verifică buzunarele. Găsi nişte mărunţiş, un pieptăn, un portofel şi paginile cu întrebări la care se aşteptaseră să le răspundă.

Le împături şi le băgă în buzunarul lui.

Portofelul lui Vince conţinea nouăzeci şi doi de dolari, niciun card, niciun act de identitate, nici măcar permis de conducere. Era clar că nu lucrau pentru FBI; oamenii Biroului aveau asupra lor acreditările corespunzătoare. Dar nu erau nici de la CIA. Agenţii CIA aveau nenumărate acte de identitate, chiar dacă erau false. Pentru Elliot, absenţa oricărui act de identitate era mai sinistră decât un teanc de documente false, pentru că anonimitatea aceasta absolută era un semn clar al unei organizaţii de poliţie secretă.

Poliţie secretă. O asemenea posibilitate i se părea înfricoşătoare la culme. Nu în Statele Unite ale Americii! Nu se putea aşa ceva. În China, în Rusia, în Iran sau Irak, da. Într-o republică bananieră din America de Sud, da. În jumătate dintre ţările lumii existau poliţii secrete, Gestapouri moderne, unde oamenii trăiau cu frica în sân, temându-se că vor auzi bătăi în uşă, în toiul nopţii. Dar nu în State, la naiba!

Şi chiar dacă guvernul ar fi înfiinţat o poliţie secretă, de ce era ea atât de nerăbdătoare să acopere adevărul cu privire la

moartea lui Danny? Ce căutau să ascundă cu privire la tragedia din Sierra? Ce se întâmplase *cu adevărat* în munţii aceia?

„Tina!”

Îşi dădu brusc seama că şi ea se afla în acelaşi pericol ca el. Dacă oamenii ăştia fuseseră gata să-l ucidă pe el doar ca să împiedice exhumarea, pe Tina era *musai* s-o ucidă. De fapt, ea trebuie să fi fost ţinta lor principală.

Se repezi la telefonul din bucătărie, ridică receptorul şi-şi dădu seama că nu avea numărul ei. Răsfoi în grabă cartea de telefoane, dar nu găsi nicio Christina Evans.

Ştia că n-avea nicio şansă să păcălească un operator să-i dezvăluie un număr nelistat. Până când ar fi luat legătura cu poliţia, să le explice situaţia, ar fi putut fi prea târziu pentru Tina.

Pentru câteva secunde, rămase locului, sfâşiat de indecizie, imobilizat la gândul că o putea pierde. Se gândi la zâmbetul ei uşor strâmb, la ochii ei albaştri, adânci şi limpezi ca o apă de munte. Îşi simţi pieptul atât de apăsat, încât abia putea respira.

Apoi îşi aminti că avea adresa ei. I-o dăduse cu două seri în urmă, după premiera spectacolului *Magyck*! Nu locuia departe de el. Putea ajunge acolo în cinci minute.

Avea încă în mână pistolul cu amortizor şi se hotărî să-l păstreze.

Se repezi la maşina care aştepta pe alee.

18.

Tina îl lăsă pe reprezentantul companiei de gaze în garaj şi se întoarse în camera lui Danny. Luă revista din cutie şi se aşeză pe marginea patului, scăldată în lumina roşiatică a soarelui, ce părea o cascadă de monede de aramă revărsată pe fereastră.

Revista conţinea şase povestiri de groază. Cea căreia-i aparţinea imaginea de pe copertă avea şaisprezece pagini. Cu litere ce păreau formate din bucăţi smulse dintr-un giulgiu putrezit, titlul era scris deasupra unei imagini sinistre, detaliate, a unui cimitir potopit de ploaie. Tina rămase cu ochii pironiţi asupra cuvintelor, nevenindu-i să creadă.

Îşi aminti de cuvintele de pe tabla de scris şi de cele scoase la imprimantă: *în viaţă, în viaţă, în viaţă*...

Îi tremurau mâinile. Cu greu putea ţine revista nemişcată, în aşa fel încât să poată citi.

Acţiunea avea loc la mijlocul secolului al nouăsprezecelea, când percepţia doctorilor cu privire la linia fragilă dintre viaţă şi moarte era, adesea, precară. Era povestea unui băiat pe nume Kevin, care cade de pe acoperiş şi suferă o lovitură la cap, lovitură care-l aruncă într-o comă profundă. Semnele vitale ale copilului scapă tehnologiei medicale a vremii. Doctorul îl declară mort şi părinţii îndureraţi îl îngroapă. Pe atunci, cadavrele nu se îmbălsămau, aşa încât Kevin este îngropat de viu. Imediat după înmormântare, părinţii lui pleacă din oraş pentru o lună, la casa lor de vacanţă din zona rurală, unde, eliberaţi de presiunea îndatoririlor de serviciu şi sociale, era mai uşor să jelească pierderea copilului. Însă în prima noapte petrecută acolo, mama a avut un vis în care Kevin fusese îngropat de viu şi o chema în ajutor. Visul a fost atât de intens, atât de tulburător, încât femeia şi soţul ei au dat fuga înapoi în oraş, în aceeaşi noapte, şi au cerut deschiderea mormântului. Dar Moartea hotărâse că băiatul îi aparţinea, dat fiind că fusese deja îngropat. Moartea era neclintită în hotărârea ei de a-i împiedica pe părinţi să ajungă la cimitir în timp util ca să-şi salveze copilul. Aproape toată povestirea descria încercările prin care Moartea urmăreşte să-i oprească pe părinţi în călătoria lor disperată; le scoate în cale toate creaturile lumii de dincolo, toţi morţii vii, vampirii, fantomele, zombii, dar părinţii sunt victorioşi. În zori, ajung lângă mormânt, îl deschid şi-şi găsesc fiul în viaţă, trezit din comă. Ultimul fragment al poveştii desenate îi înfăţişa pe băiat şi pe părinţii lui părăsind cimitirul, în timp ce Moartea îi urmărea plecând. Ea le spune: „Este doar o victorie temporară. Mai devreme sau mai târziu, cu toţii veţi fi ai mei. Vă veţi întoarce, într-o zi. Iar eu vă voi aştepta”.

Tina avea gura uscată şi se simţea slăbită.

Nu ştia ce să înţeleagă.

Era doar o revistă de benzi desenate, o poveste de groază absurdă. Şi totuşi... existau asemănări sinistre între povestea aceea şi întâmplări teribile din propria ei viaţă.

Aşează revista lângă ea, cu faţa în jos, să nu fie nevoită să vadă privirea incandescentă şi viermănoasă a Morţii.

BĂIATUL CARE N-A MURIT

Era ciudat.

Ea visase că Danny era îngropat de viu. În visul ei apăruse creatura înspăimântătoare dintr-o poveste de groază, dintr-o revistă de benzi desenate din colecţia lui Danny. Povestea era despre un băiat de vârstă apropiată de a lui Danny care e din greşeală declarat mort şi îngropat de viu, apoi dezgropat.

Coincidenţă?

Da, sigur, aşa cum coincidenţă e şi faptul că răsăritul vine după apus.

Într-un fel ciudat, Tina avea senzaţia că visul, coşmarul ei, nu venise din interior, ci de undeva din afara ei, ca şi cum o persoană sau o forţă proiectase visul acela în mintea ei, într-o încercare de a...

De a... ce anume?

De a-i transmite că Danny fusese îngropat de viu?

Imposibil. Nu se putea ca Danny să fi fost îngropat de viu. Copilul fusese lovit, ars, îngheţat, mutilat sever în accident, mort dincolo de orice îndoială. Aşa îi spuseseră atât autorităţile, cât şi reprezentanţii pompelor funebre. În plus, nu mai erau în secolul al nouăsprezecelea. Acum, medicii puteau detecta chiar şi cea mai slabă bătaie a inimii, cea mai firavă respiraţie şi orice semn, oricât de mic, de activitate cerebrală.

Cu siguranţă, Danny fusese mort când îl îngropaseră.

Şi dacă, printr-o şansă la un milion, fusese îngropat de viu, de ce trebuise să treacă mai bine de un an până să primească un semn din lumea spiritelor?

Gândul o şocă, de-a dreptul. Lumea spiritelor? Un semn? Experienţe extrasenzoriale? Tina nu credea în lucruri de genul acesta, supranaturale. Cel puţin, aşa avusese impresia, că nu crede. Iar acum lua serios în calcul posibilitatea ca visele ei să aibă o semnificaţie dincolo de planul realităţii concrete. Dar astea erau aberaţii. Prostii. Toate visele îşi aveau rădăcinile în experienţele stocate de psihicul uman; visele nu erau telegrame eterice trimise de spirite, de zei sau de demoni. Credulitatea ei neaşteptată o întristă şi o sperie, pentru că-i arăta că decizia de a exhuma cadavrul lui Danny nu avea un efect stabilizator asupra emoţiilor ei, aşa cum sperase.

Tina se ridică, merse la fereastră şi privi afară, spre strada pustie, cu palmierii şi măslinii ei.

Trebuia să se concentreze asupra faptelor incontestabile. Să nu dea atenţie acestei idei absurde, că o forţă exterioară îi trimite semne în vis. Fusese visul *ei,* plăsmuirea *ei.*

Dar atunci, ce era cu revista de benzi desenate?

Atât cât putea înţelege, exista o singură explicaţie logică. Mai mult ca sigur, văzuse coperta revistei atunci când Danny o cumpărase şi venise cu ea acasă.

Numai că... ştia sigur că n-o mai văzuse până atunci.

Şi chiar dacă ar fi văzut afurisita aceea de copertă înainte, ştia sigur că nu citise povestea *Băiatul care n-a murit.* Răsfoise doar două dintre revistele lui Danny, primele două pe care le cumpărase, atunci când încercase să-şi dea seama dacă asemenea materiale ar fi putut avea o influenţă nocivă asupra lui. Conform datei de pe coperta revistei, era limpede că nu era unul dintre primele exemplare din colecţia lui Danny. Apăruse cu doi ani în urmă, la multă vreme după ce ea stabilise că benzile desenate de groază nu erau dăunătoare.

Deci ajunsese în acelaşi punct din care pornise.

Visul ei era croit după imaginile din povestea pe care tocmai o citise. Ăsta era un fapt indiscutabil.

Dar nu citise povestea decât cu câteva minute în urmă. Şi ăsta era un fapt incontestabil.

Frustrată şi furioasă pe neputinţa ei de-a rezolva misterul, se întoarse de la fereastră. Se duse lângă pat, ca să mai privească o dată revista.

Reprezentantul companiei de gaze o strigă, din partea din faţă a casei, făcând-o să tresară speriată.

Îl găsi aşteptând-o lângă uşa de la intrare.

— Am terminat, spuse el. V-am chemat ca să ştiţi că plec şi să închideţi uşa după mine.

— E totul în regulă?

— Oh, da. Cu siguranţă. Totul aici funcţionează perfect. Dacă este vreo scurgere de gaze în cartier, categoric nu este pe proprietatea dumneavoastră.

Tina îi mulţumi, iar el răspunse că-şi făcuse doar datoria. Îşi urară amândoi „o zi bună”, apoi Tina încuie uşa după el.

Reveni în camera lui Danny şi ridică revista. Moartea o privi flămândă de pe copertă.

Aşezată pe marginea patului, citi încă o dată povestea, sperând să descopere ceva important, ceva ce poate-i scăpase la prima lectură.

După trei-patru minute, auzi soneria de la intrare – o dată, de două, de trei, de patru ori, insistent.

Luând revista cu ea, porni spre uşă, să răspundă. În cele zece secunde până când ajunse la uşă, soneria mai sună de trei ori.

— Nu fi atât de insistent, mormăi ea.

Spre surprinderea ei, când privi pe vizor, îl văzu pe Elliot.

Deschise uşa, iar el se repezi pe lângă ea cu umerii aduşi în faţă, aruncând priviri rapide în stânga şi în dreapta, se năpusti în camera de zi şi de acolo în sufragerie, vorbind repezit în timp ce alerga:

— Eşti bine? Ai păţit ceva?

— Sunt bine. Ce e cu tine?

— Eşti singură?

— Nu mai sunt, acum eşti tu aici.

El închise uşa, apoi o încuie.

— Fă-ţi bagajul.

— Poftim?

— Nu cred că eşti în siguranţă dacă rămâi aici.

— Elliot, ăla e un pistol?

— Da. Am fost...

— Un pistol adevărat?

— Da. I l-am luat unuia care a încercat să mă omoare.

Tina era mai degrabă pregătită să creadă că glumea decât că se aflase cu adevărat în pericol de moarte.

— Cui? Când?

— Cu câteva minute în urmă. La mine acasă.

— Dar...

— Ascultă, Tina, voiau să mă ucidă doar pentru că urma să te ajut să obţii exhumarea lui Danny.

Ea rămase cu gura căscată.

— Ce tot spui acolo?

— Crimă. Conspiraţie. Ceva foarte necurat la mijloc. Probabil că vor să te omoare şi pe tine.

— Dar asta e...

— ... nebunie, spuse el. Ştiu. Dar e adevărat.

— Elliot...

— Poţi să-ţi faci repede o valiză?

Iniţial crezu că e o glumă, că încerca să fie amuzant şi că o păcălea; era gata să-i spună că nimic din toate astea nu i se părea distractiv. Dar privi în ochii lui negri, expresivi, şi înţelese că fiecare cuvânt pe care i-l spusese fusese adevărat.

— Dumnezeule, Elliot, cineva chiar a încercat să te ucidă?

— Îţi povestesc totul mai târziu.

— Eşti rănit?

— Nu, nu. Dar trebuie să ne pierdem urma, până când ne vom da seama ce se petrece.

— Ai anunţat poliţia?

— Nu cred că e o idee bună.

— De ce nu?

— S-ar putea să fie implicată, cumva.

— Implicată? *Poliţia*?

— Unde ţii genţile de voiaj?

Tina simţi că o cuprinde ameţeala.

— Unde mergem?

— Nu ştiu încă.

— Dar...

— Vino, să ne grăbim! Hai să facem bagajul şi să plecăm de-aici până când nu mai apar şi alţii.

— Am valize în dulapul din dormitor.

Îşi aşează o mână pe spatele ei, blând, dar ferm, grăbind-o să înainteze în hol.

Tina se îndreptă spre dormitor, descumpănită, cu un început de teamă.

El o urma îndeaproape.

— A fost cineva aici, în după-amiaza asta?

— Doar eu.

— Ai văzut pe cineva dând târcoale? A sunat cineva la uşă?

— Nu.

— Nu înţeleg de ce ar fi venit mai întâi la mine.

— Ei bine, a fost cineva de la compania de gaze, spuse Tina, traversând grăbită holul mic, spre dormitor.

— Cine?

— Un angajat al companiei de gaze.

Elliot îi puse o mână pe umăr, oprind-o din drum şi întorcând-o cu faţa spre el.

— Un angajat al companiei de gaze?

— Da. Nu-ţi face griji. Am cerut să-i văd legitimaţia.

El se încruntă.
— Dar e o zi de sărbătoare.
— Era de la intervenţii de urgenţă.
— Ce urgenţă?
— Nişte pierderi de presiune pe conducte. Au zis că poate e vorba de o scurgere de gaze în zona asta.
Încruntarea lui Elliot se adânci.
— Ce a vrut să verifice?
— Centrala. A vrut să se asigure că nu sunt scurgeri de gaze.
— Doar nu l-ai lăsat să intre?
— Ba da. Avea legitimaţie, cu fotografie. A verificat centrala şi a spus că e totul în regulă.
— Când s-a întâmplat asta?
— Cu câteva minute înainte să vii tu.
— Şi cât a durat verificarea?
— Cincisprezece, douăzeci de minute.
— Atât de mult i-a luat să verifice centrala?
— A vrut să fie meticulos. A zis că...
— Ai stat lângă el tot timpul?
— Nu. Făceam ordine în camera lui Danny.
— Unde e centrala?
— În garaj.
— Arată-mi!
— Cum rămâne cu valiza?
— S-ar putea să nu mai avem timp, spuse el.
Era palid. Broboane de sudoare îi apăruseră pe frunte.
Tina simţi cum i se scurge sângele din obraji.
— Dumnezeule, doar nu crezi..., bâigui ea.
— Centrala!
— Pe aici.
Cu revista încă în mână, grăbi pasul, trecu prin bucătărie şi ajunse în spălătorie. În capătul holului îngust era o uşă. Când întinse mâna spre mâner, simţi mirosul de gaz venind din garaj.
— *Nu deschide uşa*! strigă Elliot.
Tina îşi retrase mâna de parcă ar fi atins o tarantulă.
— Declicul ar putea genera o scânteie, îi explică el. Hai, să ieşim naibii de aici! Pe uşa din faţă. *Grăbeşte-te*!
Făcură rapid drumul înapoi.
Trecură pe lângă o plantă, o şeflera de peste un metru pe care o avea de când fusese pe sfert din cât era acum, şi Tina

simţi nevoia necugetată să se oprească, riscând să fie prinsă în explozie, ca să ia planta cu ea. Fulgerător îi apăru în minte imaginea sinistră a Morţii – cu ochii aprinşi şi faţa îngălbenită – şi continuă să alerge.

Strânse mai bine revista pe care o ţinea în mâna stângă. Era important să n-o piardă.

În holul de la intrare, Elliot smuci uşa şi o împinse pe Tina înaintea lui, pomenindu-se scăldaţi în lumina aurie a după-amiezii.

— În stradă! o zori el.

O imagine înfiorătoare prinse contur în mintea Tinei: casa distrusă de o explozie colosală, aşchii de metal, lemn şi sticlă venind cu viteză spre ea, sute de fragmente străpungând-o din cap până în picioare.

Aleea pietruită din faţa casei, care traversa peluza, părea să fie ca una dintre potecile acelea din vise, fără sfârşit, lungindu-se mai repede decât o ţineau pe ea picioarele să alerge. În cele din urmă însă, ajunseră la capătul ei şi, de acolo, în stradă. Mercedesul lui Elliot era parcat mai departe, lângă trotuar, şi Tina mai avea doi metri, doi metri şi jumătate până la maşină, când suflul exploziei o împinse înainte. Se împiedică şi se izbi de uşa maşinii, lovindu-se rău la genunchi.

Răsucindu-se îngrozită, îl strigă pe Elliot. Era bine, la mică distanţă în spatele ei; forţa exploziei îl doborâse, dar reuşise să se ridice şi fugea împleticit spre ea, fără să fie rănit.

Garajul explodase primul, uşa masivă desprinzându-se din balamale şi făcându-se ţăndări pe alee; acoperişul fusese următorul, descompunându-se într-o ploaie de confetti alcătuită din ţiglă şi resturi aprinse. Dar în timp ce Tina îşi muta privirea de la Elliot la casă, înainte ca toate ţiglele să cadă pe pământ, o a doua explozie bubui şi un talaz de flăcări înghiţi restul casei, dintr-o parte în alta, făcând ţăndări ferestrele care scăpaseră din prima detunătură.

Tina privea înmărmurită cum flăcările ieşite pe una dintre ferestre cuprinseră frunzele unui palmier din apropiere.

Elliot o împinse, ca să poată deschide portiera din dreapta.

— Urcă! Repede!

— Dar casa mea e în flăcări!

— N-ai ce să-i mai faci!

— Trebuie să aşteptăm pompierii.

— Cu cât rămânem aici mai mult, cu atât devenim ţinte mai sigure.

O apucă de braţ şi o întoarse cu spatele spre casa în flăcări, a cărei vedere o fascina precum ceasul de buzunar legănat de un hipnotizator.

— Pentru Dumnezeu, Tina, treci în maşină şi hai să plecăm, până nu încep împuşcăturile!

Îngrozită, şocată de viteza cu care lumea se prăbuşea în jurul ei, Tina se supuse. Imediat, Elliot închise portiera, alergă de cealaltă parte şi urcă la volan.

— Eşti bine? o întrebă.

Ea înclină din cap, stupefiată.

— Cel puţin suntem încă în viaţă, spuse el.

Îşi aşeză pistolul în poală, cu ţeava îndreptată spre uşa de pe partea lui, departe de Tina. Cheile erau în contact. Le roti cu mâna tremurându-i.

Tina privi pe geam, nevenindu-i să creadă, la flăcările care cuprinseseră acoperişul garajului şi pe cel al casei ca nişte limbi lungi, prelingându-se, înghiţind totul flămânde, roşii ca sângele în lumina portocalie a amiezii târzii.

19.

Elliot conducea, îndepărtându-se de casa în flăcări, cu simţul instinctiv al pericolului la fel de ascuţit ca în timpul petrecut în armată. Se afla la limita fină dintre instinctul animalic şi frenezia nervoasă.

Privi în oglinda retrovizoare şi văzu o dubiţă neagră, la o jumătate de stradă în urma lor, demarând de lângă bordură.

— Suntem urmăriţi, spuse el.

Tina privise tot timpul către casă. Se întoarse şi se uită pe geamul din spate al maşinii sport.

— Pun pariu că nenorocitul care mi-a aranjat centrala e în duba aceea.

— Probabil.

— Dacă pun mâna pe el, îi scot ochii.

Furia ei îl surprinse plăcut pe Elliot. Stupefiată de violenţa neaşteptată, de pierderea casei, de faptul că trecuse pe lângă

moarte, Tina fusese parcă în transă; acum însă îşi revenise. Elliot se simţea încurajat de forţa ei.

— Pune-ţi centura de siguranţă, o îndemnă. O să ne mişcăm repede şi periculos.

Tina îşi îndreptă privirea înainte şi îşi prinse centura.

— O să încerci să scapi de ei?

— O să fac mai mult decât să *încerc.*

Se aflau într-o zonă rezidenţială, unde limita de viteză era de patruzeci de kilometri pe oră. Elliot apăsă pedala acceleratorului şi Mercedesul mic, suplu, de două locuri, ţâşni înainte.

Duba se pierdu rapid în urma lor, până când rămase la o stradă şi jumătate distanţă. Apoi acceleră, la rândul ei.

— Nu poate să ne-ajungă, spuse Elliot. Cel mai bun lucru pe care-l poate face este să nu piardă şi mai mult teren.

De-a lungul străzii, oamenii ieşeau din case, atraşi de zgomotul exploziei. Întorceau capul după Mercedesul în viteză.

Ajunşi la o curbă, două străzi mai jos, Elliot frână ca să reducă viteza de peste nouăzeci de kilometri pe oră. Pneurile scrâşniră şi maşina se lăsă într-o parte, dar suspensiile grozave şi sistemul de comandă de excepţie controlară maşina, cu fermitate, pe toată durata manevrei.

— Doar nu crezi că vor începe să tragă asupra noastră? întrebă Tina.

— Habar n-am. Au încercat să lase să pară că ai murit într-o explozie accidentală. Şi cred că mie voiau să-mi însceneze o sinucidere. Dar acum, că şi-au dat seama că ştim ce pun la cale, s-ar putea panica, ar putea face orice. Nu ştiu. Ce *ştiu* este că nu ne vor lăsa să scăpăm, pur şi simplu.

— Dar cine...

— Îţi voi spune tot ce ştiu, dar mai târziu.

— Ce legătură au ei cu Danny?

— Mai târziu, replică el, insistent.

— Dar e nebunie curată!

— Mie-mi spui!

Ocoli pe o altă stradă, apoi pe o alta, încercând să dispară din raza vizuală a dubei suficient cât să-i inducă în eroare, să nu-şi dea seama pe ce stradă au luat-o şi să renunţe. La cea de-a patra intersecţie, văzu prea târziu indicatorul STRADĂ ÎNFUNDATĂ, când intraseră deja pe ea, şi se pomeniră prinşi între două rânduri de case modeste, câte zece pe fiecare parte.

— Fir-ar!
— Ia-o înapoi, spuse ea.
— Şi o să dăm peste ei.
— Ai pistolul.
— Probabil că ei sunt mai mulţi şi au arme la rândul lor.
Cea de-a cincea casă pe partea stângă avea garajul deschis şi gol.
— Trebuie să ieşim de pe stradă, să dispărem, spuse Elliot.
Intră în garaj fără să ezite, ca şi cum era al lui. Opri motorul, se repezi afară din maşină şi alergă spre uşa masivă a garajului. Aceasta refuza să se mişte. Se luptă câteva secunde cu ea, până când îşi dădu seama că era acţionată automat.
În spatele lui, Tina îi strigă:
— Dă-te la o parte!
Coborâse din maşină şi găsise butonul, pe peretele garajului. Elliot aruncă o privire afară. Duba nu se vedea.
Uşa garajului coborî cu zgomot, ascunzându-i vederii tuturor celor care ar fi trecut pe stradă.
Elliot veni lângă ea.
— A fost cât pe ce.
Tina îi luă mâna într-a ei. Palma îi era rece, dar strânsoarea, fermă.
— Aşadar, cine naiba sunt oamenii ăştia?
— Am vorbit cu Harold Kennebeck, judecătorul despre care ţi-am spus. El...
Uşa care făcea legătura între garaj şi casă se deschise fără niciun avertisment, dar cu un scârţâit de balamale neunse.
Un bărbat impozant, solid, îmbrăcat în nişte pantaloni şifonaţi şi un tricou alb, aprinse lumina în garaj şi-i privi curios. Avea braţe groase; circumferinţa unuia aproape egala coapsa lui Elliot. Şi nu exista cămaşă al cărei guler să fi putut cuprinde cu uşurinţă gâtul lui vânjos şi musculos. Avea un aer redutabil, chiar şi cu burta de bere, proeminentă, revărsată peste elasticul pantalonilor.
Mai întâi Vince, iar acum, acest specimen! Parcă era ziua uriaşilor.
— Cine sunteţi? întrebă matahala cu o voce blândă, caldă, care nu se potrivea deloc cu înfăţişarea lui.
Elliot se temu că insul avea să întindă mâna spre butonul pe care Tina îl apăsase cu doar câteva secunde înainte şi că uşa

garajului se va ridica exact în timp ce dubiţa neagră trecea încet prin dreptul lor.

Trăgând de timp, răspunse:

— Oh, salut, eu sunt Elliot, iar ea e Tina.

— Tom, spuse omul. Tom Polumby.

Tom Polumby nu părea speriat de prezenţa celor doi în garajul lui. Doar surprins. Un ins de statura lui probabil că nu era mai sperios decât ar fi fost Godzilla în faţa bieţilor soldaţi care se agitau cu aruncătoare de grenade pe străzile din Tokyo.

— Frumoasă maşină, spuse Tom cu o nuanţă clară de admiraţie în voce, privind Mercedesul cu ochi pofticioşi.

Elliot aproape că izbucni în râs. *Frumoasă maşină*! Dăduseră buzna în garajul lui, parcaseră şi închiseseră uşa ca la ei acasă, şi tot ce avea el de zis era *Frumoasă maşină*!

— O maşinuţă foarte frumoasă, repetă Tom, înclinând din cap şi lingându-se pe buze, în timp ce studia Mercedesul.

După toate aparenţele, în mintea lui Tom nu putea intra ideea că nişte tâlhari, criminali, psihopaţi şi alţi indivizi de joasă speţă puteau cumpăra un Mercedes-Benz dacă aveau bani să-l plătească. Era evident că, pentru el, cineva care conducea un Mercedes nu putea fi decât un om de treabă.

Elliot se întrebă cum ar fi reacţionat Tom dacă ar fi dat buzna în garajul lui la volanul unui Chevrolet ruginit.

Dezlipindu-şi privirea pofticioasă de maşină, Tom îi întrebă:

— Ce căutaţi aici?

Nici acum în vocea lui nu era urmă de agresivitate sau suspiciune.

— Suntem aşteptaţi, răspunse Elliot.

— Poftim? Nu aşteptam pe nimeni.

— Am venit... pentru barcă, adăugă Elliot, fără să ştie unde voia s-ajungă cu replica aceea, dar pregătit să spună orice, numai să-l împiedice pe Tom să ridice uşa garajului şi să-i dea afară.

— Ce barcă?

— Cea de şase metri.

— Eu n-am nicio barcă de şase metri.

— Cea cu motor Evinrude?

— Nu există aşa ceva aici.

— Cu siguranţă, te înşeli, insistă Elliot.

— Mă gândesc că aţi greşit adresa, spuse Tom, intrând în garaj şi întinzându-se spre butonul care deschidea uşa.

— Domnule Polumby, aşteptaţi, interveni Tina. Trebuie să fie o greşeală. Asta e adresa corectă.

Mâna lui Tom se opri lângă buton, iar Tina continuă:

— Doar că... nu cu tine trebuia să ne întâlnim, atâta tot. Probabil că pur şi simplu a uitat să-ţi spună despre barcă.

Elliot clipi, uimit de uşurinţa naturală cu care minţea.

— Cine e tipul ăsta cu care trebuia să vă întâlniţi? întrebă Tom, încruntându-se.

Cu un aer surprins la rândul ei, Tina răspunse fără să stea pe gânduri:

— Sol Fitzpatrick.

— Nu locuieşte aici nimeni cu numele ăsta.

— Dar el ne-a dat adresa. A zis că vom găsi uşa garajului deschisă şi să intrăm.

Lui Elliot îi veni s-o îmbrăţişeze.

— Da, Sol a zis că putem intra în garaj, ca să găsească aleea liberă şi să poată lăsa barca, odată ce va ajunge cu ea aici.

Tom se scărpină pe cap, apoi se trase de o ureche.

— Fitzpatrick?

— Da.

— N-am auzit de el. Şi de ce ar aduce o barcă aici?

— Fiindcă noi o cumpărăm, replică Tina.

Tom clătină din cap.

— Nu, altceva vreau să spun: de ce *aici*?

— Păi, interveni Elliot, după câte am înţeles noi, aici locuieşte el.

— Ba deloc. *Eu* locuiesc aici. Eu cu soţia mea şi fetiţa noastră. Ele sunt plecate acum, dar niciodată n-a locuit aici cineva cu numele Fitzpatrick.

— Bun, şi atunci de ce ne-ar fi dat adresa asta? se încruntă Tina.

— Doamnă, n-am nici cea mai vagă idee. Doar dacă nu cumva... Aţi plătit deja pentru barcă?

— Păi...

— Poate un avans? întrebă Tom.

— E drept că i-am dat două mii, spuse Elliot.

— Avans rambursabil, adăugă Tina.

— Da. Ca să reţină barca până puteam veni s-o vedem şi să ne hotărâm în privinţa ei.

Zâmbind, Tom spuse:

— Cred că avansul nu e chiar atât de rambursabil, cum credeaţi.

Prefăcându-se surprinsă, Tina replică:

— Doar nu vrei să zici că domnul Fitzpatrick ne-a înşelat?

Era clar că lui Tom îi făcea plăcere să descopere că posesorii de Mercedes nu erau totuşi prea isteţi.

— Dacă i-aţi plătit un avans şi el v-a dat adresa asta, pretinzând că locuieşte aici, e foarte probabil că Sol Fitzpatrick ăsta nici măcar nu are vreo barcă.

— La naiba! exclamă Elliot.

— Am fost păcăliţi? bâigui Tina, prefăcându-se surprinsă şi trăgând de timp.

Zâmbind cu toată gura acum, Tom răspunse:

— Ei bine, puteţi să priviţi lucrurile şi aşa dacă vreţi. Sau puteţi considera că tipul ăsta, Fitzpatrick, v-a dat o lecţie importantă.

— Păcăliţi! repetă Tina, clătinând din cap.

— La fel de clar ca răsăritul soarelui, spuse Tom.

Tina se întoarse spre Elliot.

— Tu ce părere ai?

Elliot aruncă o privire spre uşa garajului, apoi se uită la ceas.

— Cred că putem pleca în siguranţă acum.

— În siguranţă? întrebă Tom.

Tina păşi repede pe lângă Tom Polumby şi apăsă butonul care acţiona uşa garajului. Zâmbi, în trecere, către gazda lor uimită şi se aşeză pe scaunul de lângă şofer, în timp ce Elliot deschidea portiera ca să urce la volan.

Polumby privea de la unul la altul, buimac.

— În siguranţă?

— Sper din suflet că da, răspunse Elliot. Mulţumim pentru ajutor, Tom.

Apoi urcă la volan şi ieşi cu spatele din garaj.

Orice urmă de amuzament stârnit de felul cum îl jucaseră pe Polumby dispăru în secunda în care ieşi cu grijă din garajul protector, pe alee şi apoi în stradă. Ţinea volanul cu mâinile încordate, cu dinţii încleştaţi, întrebându-se dacă nu cumva un glonţ va face ţăndări geamul şi apoi capul lui.

Nu era obişnuit cu genul ăsta de tensiune. Fizic, era încă în formă, dar psihic şi emoţional se înmuiase, faţă de perioada tinereţii. Trecuse mult timp de la anii petrecuţi în serviciile de informaţii, în stres permanent în Golful Persic şi în diverse oraşe din Orientul Mijlociu şi Asia. Pe vremea aceea, avea forţa tinereţii de partea lui şi nici nu ajunsese să cunoască respectul pentru moarte pe care-l simţea acum. Îi fusese uşor pe atunci să joace rolul vânătorului. Îi făcuse plăcere să urmărească prada umană; la naiba, îi făcuse plăcere şi să se ştie vânat, pentru că asta îi dăduse posibilitatea să-şi demonstreze valoarea, să se dovedească mai abil decât cel aflat pe urmele lui. Dar multe se schimbaseră de atunci. El însuşi se schimbase, se înmuiase. Devenise un avocat de succes, civilizat. Ducea o viaţă uşoară. Niciodată nu se aşteptase să fie iarăşi prins într-un asemenea joc. Dar uite că, aproape incredibil, era din nou vânat, întrebându-se cât avea să poată supravieţui.

Tina privi rapid în stânga şi-n dreapta, când ieşiră în stradă, de pe alee.

— Nici urmă de dubă, spuse ea.

— Deocamdată.

Câteva străzi mai la nord, o coloană urâtă de fum continua să se înalţe din ceea ce fusese casa Tinei, în valuri întunecate, tivite pe margini de ultimele licăriri roz ale soarelui la asfinţit.

Traversând stradă după stradă, îndepărtându-se de foc şi îndreptându-se spre o arteră principală, Elliot se aştepta la fiecare intersecţie să dea peste duba neagră.

Şi Tina părea la fel de pesimistă cu privire la şansele lor. De câte ori privea spre ea, o vedea fie aplecată înainte, scrutând cu privirea fiecare străduţă pe lângă care urmau să treacă, fie răsucită în spate, să vadă dacă erau iar urmăriţi. Era trasă la faţă şi-şi muşca buza de jos.

Dar când ajunseră în sfârşit pe Charleston Boulevard – trecând prin Maryland Parkway, Sahara Avenue şi Las Vegas Boulevard –, începură să se relaxeze. Se îndepărtaseră destul de mult de cartierul Tinei. Indiferent cine era pe urmele lor, indiferent cât de importantă era organizaţia pe care o întărâtaseră, oraşul era prea mare ca să ascundă pericole în fiecare ungher. Cu peste un milion de locuitori permanenţi şi peste douăzeci de milioane de turişti pe an şi cu un deşert întins în jur, Las Vegas oferea mii de colţişoare ferite, liniştite, în care

doi fugari puteau să-şi tragă sufletul şi să hotărască încotro aveau să se îndrepte mai departe.

Cel puţin, asta voia Elliot să creadă.

— Încotro? întrebă Tina, când intrară pe Charleston Boulevard.

— Hai să mergem în direcţia asta câţiva kilometri şi să vorbim. Avem multe de discutat. Şi planuri de făcut.

— Ce planuri?

— Cum să rămânem în viaţă.

20.

Conducând, Elliot îi povesti Tinei ce se petrecuse la el acasă: despre cei doi bătăuşi, despre interesul lor faţă de exhumarea lui Danny, despre faptul că lucrau pentru o agenţie guvernamentală, despre seringile hipodermice...

Tina îl întrerupse:

— Poate că ar trebui să ne întoarcem la tine. Dacă tipul ăsta, Vince, mai e acolo, putem folosi serul pe el. Chiar dacă nu ştie de ce e interesată organizaţia aia a lui de exhumarea lui Danny, sigur ştie cine îi sunt şefii. Vom putea afla nişte nume. Şi alte lucruri, cu siguranţă.

Când opriră la un semafor, Elliot îi luă mâna într-a lui. Atingerea ei îi spori încrederea.

— Categoric, mi-ar plăcea să-l interogăm pe Vince, dar nu putem. Nu cred că mai e acasă. Mai mult ca sigur, şi-a revenit şi a şters-o deja. Şi chiar dacă a fost într-o stare mai rea decât mi s-a părut mie, cu siguranţă au venit după el şi l-au luat de acolo până acum. În plus, dacă ne întoarcem la mine, intrăm fix în gura lupului. Sunt sigur că îmi supraveghează casa.

Lumina semaforului se făcu verde şi Elliot îi lăsă mâna, cu greu.

— N-au cum să ne prindă decât dacă-i lăsăm noi s-o facă. Indiferent cine ar fi, sigur nu sunt atoateştiutori. Dacă vrem, ne putem ascunde multă vreme de ei. Şi dacă nu ne găsesc, nu ne pot ucide.

Îşi continuară drumul spre vest, pe Charleston Boulevard, iar după o vreme Tina spuse:

— Mai înainte mi-ai zis că nu putem merge la poliţie.

— Exact.

— De ce nu?

— Poliţia ar putea fi implicată, cel puţin în măsura în care şefii lui Vince pot face presiuni asupra lor. În plus, avem de-a face cu o agenţie guvernamentală, şi agenţiile guvernamentale tind să coopereze între ele.

— Mi se pare de-a dreptul paranoic.

— Ăştia au ochi peste tot. Iar dacă au un judecător la degetul mic, de ce n-ar avea şi nişte poliţişti?

— Dar spuneai că îl respecţi pe Kennebeck. Că e un judecător bun.

— Este. E foarte bine pregătit şi e corect.

— Şi atunci, de ce ar colabora cu nişte criminali? De ce şi-ar încălca jurământul profesional?

— Odată ce-ai fost agent, rămâi toată viaţa agent, replică Elliot. Aşa se spune în branşă, nu e părerea mea, dar, în general, e adevărat. Pentru mulţi dintre ei, e singura loialitate de care sunt capabili. Kennebeck a ocupat mai multe funcţii în câteva agenţii de spionaj. A făcut parte din lumea aceea vreme de treizeci de ani. Când s-a pensionat, acum zece ani, era încă tânăr, avea cincizeci şi trei de ani şi simţea nevoia să rămână în continuare activ. Avea studii de avocatură, dar nu voia să se implice în tevatura zilnică a muncii de avocat. A candidat pentru un post de judecător şi a câştigat. Cred că îşi ia munca în serios. Totuşi, a fost spion mult mai mult timp decât a fost judecător, şi s-ar putea ca asta să-şi spună cuvântul. Sau poate nu s-a pensionat niciodată cu adevărat. Poate că este încă pe statul de plată al vreunei agenţii din umbră şi poate că ăsta a fost planul, să pretindă că s-a pensionat şi să fie ales judecător aici, în Vegas, în aşa fel încât şefii lui să aibă un tribunal de partea lor, în oraş.

— E posibil aşa ceva? Vreau să spun, cum puteau să ştie că el va câştiga postul?

— Poate că au măsluit alegerile.

— Vorbeşti serios, nu-i aşa?

— Nu-ţi aminteşti, cu vreo zece ani în urmă, când funcţionarul acela din Texas a dezvăluit că primele alegeri locale în care candidase Lyndon Johnson fuseseră măsluite? Tipul a zis că voia să-şi uşureze conştiinţa, după atâta vreme. Putea la fel de bine

să fi tăcut. Oricum, dezvăluirea n-a interesat pe nimeni. Lucruri de genul ăsta se întâmplă, din când în când. Şi la nişte alegeri de mică însemnătate, cum au fost cele în care a câştigat Kennebeck, e uşor să aranjezi lucrurile, când ai bani şi o agenţie guvernamentală în spatele tău.

— Dar de ce să-l vrea pe Kennebeck într-un tribunal din Vegas, în loc de Washington, sau New York, sau un alt oraş mai important?

— Oh, Las Vegas e un ora*ş foarte* important, replică Elliot. Dacă vrei să speli bani, aici e, de departe, cel mai uşor s-o faci. Dacă vrei să faci rost de un paşaport fals, de un permis de conducere contrafăcut sau orice altceva de genul ăsta, poţi alege dintre cei mai pricepuţi falsificatori de documente din lume, pentru că majoritatea trăiesc aici. Dacă ai nevoie de un asasin plătit, un furnizor ilegal de arme sau un mercenar care poate să-ţi adune o forţă expediţionară pentru o operaţiune externă, aici le găseşti. Nevada e statul cu cele mai puţine legi statale din toată ţara. Taxele sunt mici. Statul nu colectează impozit pe venit. Reglementările privind activitatea băncilor, a agenţiilor imobiliare şi, în general, a oricărei activităţi – cu excepţia cazinourilor – sunt mai relaxate decât în oricare alt stat, aspect convenabil pentru toată lumea, dar mai ales pentru cei interesaţi să cheltuiască sau să investească bani murdari. Nevada oferă un grad mai crescut de libertăţi personale decât oricare alt stat, şi asta nu e rău, după părerea mea. Dar oriunde există un nivel crescut de libertate personală, există şi un element de abuz la adresa structurii juridice liberale. Vegas este un spaţiu important pentru orice structură de spionaj din America.

— Aşadar, chiar sunt ochi peste tot.

— Într-un fel, da.

— Dar, chiar dacă şefii lui Kennebeck au influenţă asupra poliţiei din Vegas, chiar ar permite să fim ucişi? Ar lăsa poliţia lucrurile să ajungă atât de departe?

— Nu cred că ar putea mobiliza suficienţi oameni ca să ne asigure protecţie.

— Ce fel de organizaţie guvernamentală are atâta autoritate încât să ocolească legea în felul ăsta? Ce fel de agenţie are puterea de a ucide oameni obişnuiţi doar pentru că-i stau în cale?

— Încă încerc să-mi dau seama. Şi chestia asta mă sperie îngrozitor.

Opriră la un alt semafor.

— Deci, ce încerci să-mi spui, de fapt? întrebă Tina. Că va trebui să ne descurcăm pe cont propriu?

— Cel puţin pentru moment.

— Dar e imposibil! Cum am putea?

— Nu e imposibil.

— Doi oameni obişnuiţi împotriva *lor*?

Elliot aruncă o privire în oglinda retrovizoare, aşa cum făcea la fiecare minut sau două, de când intraseră pe Charleston Boulevard. Nu-i urmărea nimeni, dar el continua să verifice.

— Nu e imposibil, repetă. Ne trebuie doar puţin timp ca să ne gândim şi să venim cu un plan. Poate ne vom da seama cine ne-ar mai putea ajuta.

— Cum ar fi?

Lumina semaforului se făcu verde.

— Cum ar fi presa, spuse Elliot, accelerând în intersecţie şi privind în oglinda retrovizoare. Avem dovezi că se întâmplă ceva ciudat: pistolul cu amortizor pe care i l-am luat lui Vince, faptul că şi-au aruncat casa în aer... Sunt sigur că putem găsi un reporter dispus să scrie despre felul în care o mână de oameni fără chip şi fără nume încearcă să ne împiedice să deschidem mormântul lui Danny şi despre faptul că în spatele tragediei din munţii Sierra stă ceva bizar. Şi atunci, vor fi mai multe glasuri care vor începe să ceară exhumarea *tuturor* băieţilor morţi în accident. Vor fi solicitate noi autopsii, se vor face noi investigaţii. Şefii lui Kennebeck vor să ne oprească înainte să apucăm să împrăştiem vreo sămânţă de îndoială cu privire la explicaţia oficială. Dar odată ce seminţele vor fi fost plantate, odată ce părinţii celorlalţi copii şi întreg oraşul vor protesta, cerând să aibă loc o nouă investigaţie, amicii lui Kennebeck nu vor mai avea nimic de câştigat din eliminarea noastră. Nu este imposibil, Tina, şi nu-ţi stă în caracter să renunţi aşa uşor.

Ea oftă.

— Nu renunţ.

— Bun!

— Nu mă voi opri până când nu voi afla ce s-a întâmplat de fapt cu Danny.

— Aşa e mai bine. Asta e Christina Evans pe care o cunosc eu!

Înserarea făcea încet loc nopţii. Elliot aprinse farurile.

Tina continuă:

— Doar că... în ultimul an am încercat să accept gândul că Danny a pierit în accidentul acela stupid, fără sens. Iar acum, când începeam să cred că am ajuns să mă împac cu situaţia şi s-o las în urmă, descopăr că e posibil să nu fi fost un accident. Brusc, totul a luat-o razna.

— Lucrurile se vor aşeza.

— Oare?

— Da. Îi vom da de capăt.

Privi în oglinda retrovizoare. Nimic suspect.

Îşi dădu seama că ea-l privea şi, după o vreme, Tina întrebă:

— Ştii ceva?

— Ce anume?

— Cred că... într-un fel... îţi face plăcere.

— Ce-mi face plăcere?

— Urmărirea asta.

— Oh, nu! Nu-mi face nicio plăcere să dezarmez indivizi încă o dată cât mine.

— Sunt sigură. Dar nu asta am vrut să spun.

— Şi, cu siguranţă, n-aş alege să-mi fie dată peste cap viaţa liniştită şi confortabilă. Prefer să fiu un cetăţean cumsecade, respectabil, plictisitor, nu un fugar.

— N-am spus nimic despre ce-ai alege, dacă ar fi după tine. Dar acum, că s-a întâmplat, că te-ai trezit în situaţia asta, nu eşti chiar nefericit. Există o parte în tine care răspunde provocării cu o anumită plăcere.

— Aiurea!

— Ca un instinct animalic... o energie diferită, pe care de dimineaţă n-o aveai.

— Singura diferenţă faţă de azi-dimineaţă este că atunci nu eram îngheţat de frică, iar acum sunt.

— Frica face şi ea parte din experienţă. Pericolul a atins o coardă în tine.

El zâmbi.

— Vremurile bune de odinioară, ale spionajului şi contraspionajului? Îmi pare rău, dar nu, nu le duc dorul. Nu sunt un om de acţiune, prin natura mea. Sunt tot eu, acelaşi care am fost dintotdeauna.

— Oricum ar fi, spuse Tina, mă bucur să te am lângă mine.

— Eu mă bucur mai mult să te am peste mine, glumi el, făcându-i cu ochiul.

— Dintotdeauna ai avut o minte dezmăţată?

— Nu, a trebuit s-o educ.

— Glumeţ în mijlocul dezastrului! exclamă ea.

— „Râsul este alinarea celor suferinzi, cea mai bună apărare împotriva deznădejdii şi singurul leac pentru tristeţe”.

— Cine a spus asta? Shakespeare?

— Groucho Marx, cred.

Tina se aplecă şi ridică ceva de pe podeaua maşinii, de la picioarele ei.

— În plus, mai e şi afurisenia asta!

— Ce ai găsit?

— Am adus-o de acasă, replică ea.

În graba în care plecaseră, înainte ca explozia să distrugă casă, Elliot nu observase că ea avea ceva în mână. Aruncă repede o privire, luându-şi ochii de la drum, dar nu era suficientă lumină ca să vadă bine despre ce era vorba.

— Nu-mi dau seama ce e.

— O revistă de benzi desenate, cu poveşti de groază, explică ea. Am găsit-o în timp ce făceam ordine în camera lui Danny. Era într-o cutie, împreună cu altele asemenea.

— Aşa, şi?

— Îţi aminteşti de coşmarurile pe care ţi-am spus că le am?

— Da, desigur.

— Monstrul din visul meu este pe coperta acestei reviste. Până în cele mai mici detalii.

— Înseamnă că ai mai văzut-o înainte şi doar...

— Nu. Aşa am încercat şi eu să mă conving, dar nu este adevărat. N-am mai văzut-o până astăzi. Ştiu sigur. M-am uitat acum prin toată colecţia lui Danny. Nu verificam niciodată ce cumpăra, când venea cu ele de la chioşc. N-am cotrobăit niciodată prin lucrurile lui.

— Poate ai...

— Aşteaptă, îl întrerupse ea. Nu ţi-am spus ce e mai rău.

Traficul se rărea pe măsură ce se îndepărtau de centrul oraşului şi se apropiau de munţii care se profilau întunecaţi pe cerul vestic, sub lumina roşiatică a înserării.

Tina îi povesti despre *Băiatul care n-a murit.*

Asemănările dintre povestea de groază şi propriile lor încercări de a dezgropa trupul lui Danny îi dădură lui Elliot fiori.

— După cum vezi, spuse Tina, aşa cum Moartea a încercat să-i împiedice pe părinţii din poveste, cineva încearcă să mă oprească pe mine să deschid mormântul copilului *meu.*

Se îndepărtau prea mult de oraş. De o parte şi de alta a străzii se întindea doar un întuneric flămând. Drumul începea să urce către muntele Charleston, unde, la mai puţin de o oră de mers, pădurile de pin erau acoperite de zăpadă. Elliot întoarse şi porni înapoi către luminile oraşului, care se întindeau ca un mucegai strălucitor peste deşertul vast, întunecat.

— E drept că sunt unele asemănări, spuse el.

— Sunt. Prea multe!

— Dar este şi o deosebire majoră. Băiatul din poveste e îngropat de viu. Dar Danny e mort deja. Singurul dubiu priveşte felul în care a murit.

— Adevărat, dar e singura neconcordanţă între subiectul poveştii şi ceea ce ni se întâmplă nouă. Cum îţi explici cuvintele „în viaţă” din titlu? Şi faptul că băiatul din poveste are vârsta lui Danny? E prea mult! conchise ea.

Continuară să ruleze în tăcere, o vreme.

— Ai dreptate. Nu poate fi o coincidenţă, spuse Elliot în cele din urmă.

— Bun, şi cum îţi explici?

— Nu ştiu.

— Bun venit în club!

Pe dreapta se vedea un local şi Elliot intră în parcare. Un singur stâlp de iluminat cu vapori de mercur arunca o lumină purpurie pe o treime din suprafaţa parcării. Elliot înaintă până în partea din spate a restaurantului şi opri Mercedesul într-un loc întunecat, între o Toyota Celica şi o rulotă mică, în aşa fel încât maşina să nu poată fi văzută din stradă.

— Ţi-e foame? întrebă.

— Foarte. Dar înainte să intrăm, hai să aruncăm o privire asupra listei de întrebări pe care le pregătiseră pentru tine.

— Mai bine să ne uităm înăuntru, replică Elliot. Lumina e mai bună. Nu pare să fie foarte aglomerat, şi ar trebui să putem vorbi liniştiţi, fără teamă că suntem auziţi. Ia şi revista. Vreau să văd povestea aia.

Coborând din maşină, atenţia îi fu atrasă către o fereastră laterală a rulotei de alături. Scrută interiorul întunecat cu ochii mijiţi şi cu sentimentul tulburător că înăuntru se ascundea cineva, privindu-l.

„Nu deveni paranoic”, se avertiză singur.

Întorcându-se, privirea îi căzu asupra umbrelor din jurul lăzii de gunoi din spatele restaurantului şi din nou avu sentimentul că cineva îl urmărea de acolo.

Îi spusese Tinei că şefii lui Kennebeck nu erau atoateştiutori. Trebuia să-şi amintească asta. După toate aparenţele, se confruntau cu o organizaţie coruptă, puternică, periculoasă şi extrem de hotărâtă să păstreze secretul cu privire la tragedia din Sierra. Dar orice organizaţie era alcătuită din oameni obişnuiţi şi niciunul dintre ei nu avea privirea atotvăzătoare a lui Dumnezeu...

„Şi totuşi...”

Traversând parcarea ca să ajungă în restaurant, Elliot nu putea scăpa de impresia că cineva sau ceva îi urmărea. Nu neapărat o persoană. Dar... ceva... straniu, ciudat. Ceva ce era în acelaşi timp uman şi inuman. Era un gând bizar, unul care nu-i era deloc caracteristic, iar asta nu-i plăcea deloc.

Tina se opri în lumina purpurie a becului cu vapori de mercur. Privi înapoi spre maşină, cu o expresie ciudată.

— Ce e? întrebă Elliot.

— Nu ştiu...

— Ai văzut ceva?

— Nu.

Scrutară amândoi umbrele.

În cele din urmă, ea întrebă:

— Simţi şi tu?

— Ce să simt?

— Am un sentiment... straniu.

Elliot tăcu.

— Simţi şi tu, nu-i aşa? insistă ea.

— Da.

— Ca şi cum n-am fi singuri.

— E foarte ciudat, dar, adevărat, simt privirile cuiva fixate asupra mea.

Tina se cutremură.

— Şi totuşi, nu e nimeni acolo.

— Nu, cred că nu e nimeni.

Continuară să fixeze cu privirea umbrele întunecate, căutând să distingă ceva, o mişcare.

— Cedăm amândoi din cauza presiunii? presupuse ea în cele din urmă.

— Suntem un pic agitaţi, recunoscu el, fără să fie totuşi convins că era vorba doar de imaginaţia lor.

Vântul se înteţi, răcoros, aducând cu el mirosul uscat al deşertului şi izul alcalin al nisipului. Şuiera prin frunzele unui palmier din apropiere.

— Senzaţia e foarte puternică, insistă Tina. Şi ştii de ce îmi aminteşte? E aceeaşi senzaţie smintită pe care am avut-o în biroul Angelei, când calculatorul a pornit singur. Simt... nu doar că mă urmăreşte ceva... e mai mult de atât... e ceva ca o *prezenţă*... ca şi cum ceva invizibil s-ar afla chiar lângă mine. Are consistenţă, o greutate în aer... şi *pândeşte.*

Elliot înţelegea perfect ce voia să spună, dar refuza să se gândească la asta, pentru că nu reuşea să înţeleagă. Prefera să aibă de-a face cu fapte concrete, reale; de aceea era un avocat de succes, ştia cum să interpreteze fiecare dovadă şi să construiască un caz.

— Suntem amândoi epuizaţi, sugeră el.

— Dar asta nu schimbă ceea ce simt.

— Hai să mâncăm ceva.

Ea mai rămase pe loc o clipă, continuând să fixeze cu privirea locurile întunecate, unde lumina purpurie a becului cu vapori de mercur nu ajungea.

— Tina...?

O pală de vânt se stârni şi rostogoli o grămadă de ciulini uscaţi de-a lungul asfaltului.

Pe deasupra trecu în zbor o pasăre. Elliot nu o văzu, dar îi auzi bătăile aripilor.

Ea îşi drese glasul.

— E ca şi cum noaptea însăşi ne urmăreşte... noaptea, umbrele, ochii întunericului.

Vântul ciufuli părul lui Elliot. O balama slăbită a tomberonului zornăi, iar firma restaurantului scârţâi, legănată între stâlpii de care era prinsă.

În cele din urmă, intrară amândoi în restaurant, străduindu-se să nu privească înapoi, peste umăr.

21.

Restaurantul vast, în formă de L, îi întâmpină cu nenumărate suprafeţe lucioase: crom, sticlă, plastic, blaturi galbene şi vinilin roşu. La tonomat se auzea o piesă country, interpretată de Garth Brooks, şi muzica îşi disputa locul în aer cu aromele delicioase de ouă prăjite, şuncă şi cârnaţi. În spiritul oraşului Las Vegas, cineva îşi începea ziua cu un mic dejun copios. Imediat ce intră pe uşa restaurantului, Tina începu să saliveze.

Pe latura lungă a sălii în formă de L erau aşezaţi, unul lângă altul, unsprezece clienţi, alţi cinci şedeau pe scaunele înalte de lângă bar şi încă şase în separeurile roşii. Elliot şi Tina se aşezară cât mai departe de toată lumea, în ultimul separeu de pe latura îngustă a restaurantului.

Chelneriţa lor era o roşcată pe nume Elvira. Era rotundă la faţă, cu gropiţe în obraji, ochi strălucitori de parcă fuseseră proaspăt ceruiţi şi vorbea tărăgănat, cu accent texan. Le luă comanda, hamburgeri cu brânză, cartofi prăjiţi, salată de varză şi bere Coors.

După ce Elvira se îndepărtă, Tina spuse:

— Hai să vedem hârtiile pe care le-ai luat de la tipul acela.

Elliot scoase paginile din buzunar, le despături şi le aşeză pe masă. Erau trei coli, fiecare dintre ele cu câte zece sau douăsprezece întrebări.

Se aplecară de o parte şi de alta a foilor de hârtie şi citiră în tăcere.

1. De cât timp o cunoaşteţi pe Christina Evans?

2. De ce v-a solicitat Christina Evans dumneavoastră, şi nu altui avocat, să vă ocupaţi de exhumarea cadavrului fiului ei?

3. Ce motive are să pună la îndoială versiunea oficială privind condiţiile în care a murit fiul ei?

4. Are vreo dovadă că versiunea oficială a morţii fiului ei este falsă?

5. Dacă are dovezi, care sunt ele?

6. De unde a obţinut asemenea dovezi?

7. Aţi auzit vreodată despre „Proiectul Pandora”?

8. Vi s-au înmânat vreodată, dumneavoastră sau doamnei Christina Evans, materiale privind unităţile de cercetări militare din munţii Sierra Nevada?

Elliot îşi ridică privirea din hârtii.

— Ai auzit vreodată despre „Proiectul Pandora”?

— Nu.

— Despre laboratoare secrete în munţii Sierra?

— A, da. Doamna Neddler mi-a vorbit despre ele.

— Doamna Neddler?

— Femeia care-mi face curăţenie.

— Iar glumim.

— În asemenea condiţii!

— Alinare pentru cei în suferinţă, leac pentru tristeţe.

— Groucho Marx, glumi ea.

— Evident, tipii ăia par să creadă că cineva din cadrul Proiectului Pandora s-a hotărât să vorbească.

— Unul dintre ei să fi fost în dormitorul lui Danny? Cineva din Proiectul Pandora a intrat şi-a scris pe tablă... iar pe urmă a umblat şi la calculatorul de la birou?

— Poate, spuse Elliot.

— Dar tu nu crezi asta.

— Stau şi mă-ntreb: dacă cineva s-a simţit vinovat, de ce n-a venit să-ţi vorbească direct?

— Poate că se teme. Probabil că are motive serioase să se teamă.

— Poate, spuse Elliot. Dar cred că este mai mult de-atât. E doar o bănuială.

Citiră rapid restul materialului, dar nu găsiră nimic de ajutor. Cam toate întrebările urmăreau să afle câte ştia Tina despre adevărata natură a accidentului din munţi, ce-i spusese lui Elliot, cât discutase cu Michael, cu cine altcineva mai vorbise. Nu mai era niciun detaliu ciudat, precum „Proiectul Pandora”, niciun alt indiciu sau vreo direcţie de explorat.

Elvira aduse două pahare şi sticlele cu bere rece.

La tonomat se auzea un cântec trist, de Alan Jackson.

Elliot sorbi din bere, răsfoind paginile revistei lui Danny.

— Uluitor! exclamă când termină *Băiatul care n-a murit.*

— Ţi s-ar părea şi mai uluitor dacă ai fi avut coşmarurile mele, spuse Tina. Aşadar, ce facem în continuare?

— Înmormântarea lui Danny a fost una cu sicriul închis. La fel a fost şi în cazul celorlalţi treisprezece cercetaşi?

— Aproape jumătate dintre ei au fost înmormântaţi la fel.

— Nici părinţii lor n-au văzut cadavrele?

— Ba da. Tuturor celorlalţi părinţi li s-a cerut să identifice trupurile copiilor, chiar dacă unele dintre ele erau atât de desfigurate încât n-au putut fi cosmetizate. Eu şi Michael am fost singurii cărora li s-a recomandat insistent să nu vadă cadavrul. Danny a fost singurul atât de grav... mutilat.

Chiar şi după atâta timp, când se gândea la ultimele momente trăite de Danny – la teroarea pe care trebuie s-o fi simţit, la durerea cumplită, chiar dacă de scurtă durată – începea să se înece de plâns şi de tristeţe. Clipi ca să-şi alunge lacrimile şi luă o înghiţitură de bere.

— Fir-ar să fie! exclamă Elliot.

— Ce e?

— Sperasem că ne-am putea face câţiva aliaţi dintre ceilalţi părinţi. Dacă nici ei n-ar fi văzut trupurile copiilor, era posibil să fi trăit şi ei, la fel ca tine, un an plin de îndoieli, astfel că i-am fi putut convinge destul de uşor să ni se alăture şi să cerem împreună redeschiderea *tuturor* mormintelor. Dacă s-ar fi ridicat atâtea voci, şefii lui Vince n-ar fi riscat să le-nchidă gura tuturor, iar noi am fi fost în siguranţă. Dar dacă ceilalţi au văzut trupurile copiilor, dacă niciunul dintre ei n-a avut motive să bănuiască ce bănuieşti tu, înseamnă că ei învaţă să facă faţă tragediei şi nimic mai mult. Dacă am merge la ei cu poveşti despre o conspiraţie misterioasă, ar refuza să ne asculte.

— Prin urmare, suntem tot singuri.

— Da.

— Ai spus că am putea vorbi cu un reporter, să stârnim interesul presei. Te gândeşti la cineva anume?

— Cunosc câţiva tipi din presa locală, răspunse Elliot. Dar nu cred că e o idee bună să mergem la ei. S-ar putea ca şefii lui Vince să se aştepte la asta. Iar dacă vom da de ei acolo, la ziar, vom fi morţi înainte să apucăm să deschidem gura. Cred că ar trebui să mergem cu povestea dincolo de graniţele oraşului şi, înainte să facem asta, vreau să mai aflu nişte lucruri.

— Parcă ai zis că avem suficiente date ca să stârnim interesul unui reporter bun. Pistolul pe care l-ai luat de la omul acela... explozia casei mele...

— Am zis că ar putea fi de ajuns. Pentru presa din Las Vegas ar trebui să fie suficient, cu siguranţă. Oraşul îşi aminteşte încă de grupul Jaborski şi de accidentul din Sierra. A fost o tragedie locală. Dar dacă mergem cu povestea la presa din Los Angeles,

sau din New York, sau din oricare alt oraş, reporterii de acolo nu vor fi foarte interesaţi, decât dacă le prezentăm un unghi care scoate ştirea din categoria celor de interes local. Poate avem deja destule informaţii încât să-i convingem că e un subiect important. Dar nu sunt sigur. Şi vreau să fiu *al naibii* de sigur, înainte să fac public totul. La modul ideal, aş vrea să am şi o teorie interesantă cu privire la ceea ce s-a întâmplat cu cercetaşii aceia, să i-o prezint reporterului – ceva senzaţional, care să-i stârnească interesul.

— Cum ar fi?

Elliot clătină din cap.

— Nu am încă nimic conturat. Dar mi se pare că scenariul cel mai plauzibil la care trebuie să ne gândim este că grupul de cercetaşi şi conducătorii lui au văzut ceva ce n-ar fi trebuit să vadă.

— Proiectul Pandora?

Elliot sorbi din bere şi-şi şterse cu un deget spuma de pe buza superioară.

— Un secret militar. Nu văd ce altceva ar fi putut implica atât de adânc o organizaţie ca aceea din care face parte Vince. O unitate de spionaj de asemenea dimensiuni şi complexitate nu-şi pierde vremea cu prostii.

— Dar... secrete militare... pare greu de crezut.

— Dacă nu ştiai, de când s-a încheiat Războiul Rece şi California a fost afectată de restructurări masive în industria apărării, în Nevada s-au deschis mai multe firme şi întreprinderi sprijinite de Pentagon decât în oricare alt stat. Şi nu mă refer doar la cele bine cunoscute, precum Baza Aeriană Nellis şi Poligonul de Teste Nucleare. Nevada oferă condiţii ideale pentru dezvoltarea unor centre de cercetare în domeniul armamentului de maximă securitate şi discreţie. Sunt o sumedenie de terenuri vaste, de mii de kilometri pătraţi, izolate şi nepopulate. Deşertul. Culmile munţilor. Şi cele mai multe dintre aceste zone sunt proprietatea guvernului federal. Dacă ridici o unitate secretă în mijlocul pustietăţii, e foarte uşor să-i asiguri securitatea.

Cu coatele pe masă şi mâinile în jurul paharului cu bere, Tina se aplecă spre Elliot.

— Vrei să spui că domnul Jaborski, domnul Lincoln şi băieţii au dat, din greşeală, peste un astfel de loc în munţii Sierra?

— E posibil.

— Şi au văzut ceva ce n-ar fi trebuit să vadă.

— Poate.

— Şi pe urmă, ce? Fiindcă au văzut ceva ce n-ar fi trebuit să vadă, au fost ucişi?

— Este o teorie ce ar capta interesul unui reporter bun.

Tina scutură din cap.

— Nu pot crede că guvernul ar aranja să fie ucişi nişte copii doar pentru că au văzut, din întâmplare, o armă sau ceva similar.

— Aşa să fie? Aminteşte-ţi de Waco[2] – de toţi acei copii ucişi. Ruby Ridge, băiatul de paisprezece ani împuşcat în spate de FBI. Vince Foster, găsit mort într-un parc din Washington; oficial, au susţinut că a fost sinucidere, deşi cele mai multe dintre probele medico-legale conduceau către crimă. Chiar şi un guvern în mare parte bun tot are câţiva rechini care înoată la mare adâncime. Trăim vremuri tulburi, Tina.

Vântul nopţii se înteţise şi lovea cu putere în geamul separeului lor. Afară, pe Charleston Boulevard, traficul curgea printre valuri de praf şi bucăţi de hârtie.

Scuturându-şi un fior, Tina continuă:

— Dar cât de mult să fi văzut copiii aceia? Tu însuţi ai spus că, în locuri atât de izolate, securitatea e uşor de asigurat. Băieţii nu s-ar fi putut apropia prea mult de un loc atât de bine păzit. Cu siguranţă, n-au putut decât să arunce o privire fugară.

— Poate că o privire a fost suficientă ca să-i condamne.

— Dar copiii nici măcar nu sunt observatori buni, argumentă ea. Sunt impresionabili, surescitaţi, înclinaţi spre exagerări. Dacă ar fi văzut cu adevărat ceva, ar fi venit fiecare cu o altă descriere şi niciuna dintre ele nu ar fi corespuns adevărului. Un grup de băieţei n-ar fi o ameninţare pentru siguranţa unei astfel de unităţi secrete.

---

[2] Cunoscut şi sub denumirea de „Asediul de la Mount Carmel” sau „Asediul de la Waco”, se referă la tragedia care a avut loc între 28 februarie şi 19 aprilie 1993 la Centrul Mount Carmel, care aparţinea sectei Davidienilor. Suspectat de încălcări ale reglementărilor privind deţinerea armelor, grupul a făcut obiectul unei percheziţii din partea Biroului Federal pentru Alcool, Tutun şi Arme de Foc (ATF). După eşecul raidului ATF, în care şi-au pierdut viaţa patru agenţi şi şase membri ai grupului Davidienilor, FBI a instituit un asediu. După 51 de zile, a urmat un atac cu gaze lacrimogene. În timpul atacului, centrul a fost cuprins de un incendiu în care şi-au pierdut viaţa 76 de oameni, bărbaţi, femei şi copii. (n.tr.).

— Probabil că ai dreptate. Dar e posibil ca nişte agenţi de pază duri să nu fi văzut lucrurile la fel.

— Ei bine, trebuie să fi fost nişte imbecili dacă s-au gândit că uciderea unor copii era calea cea mai sigură de a gestiona situaţia. Să ucizi atâţia oameni şi să înscenezi un accident – e mult mai riscant decât să-i fi lăsat pe copii să vină cu nişte poveşti trăsnite despre ceva ciudat văzut de ei în munţi.

— Aminteşte-ţi că erau şi doi adulţi împreună cu ei. Lumea poate că n-ar fi dat prea multă atenţie lucrurilor spuse de copii, dar i-ar fi crezut pe Jaborski şi pe Lincoln. Poate că miza era atât de mare, încât paznicii au hotărât că Jaborski şi Lincoln trebuiau să moară. Pe urmă a devenit necesar să-i ucidă şi pe copii, ca să nu existe martori ai primelor două crime.

— Aşa ceva e... diabolic.

— Dar nu improbabil.

Tina privi către cercul umed lăsat pe masă de paharul ei. Gândindu-se la cele spuse de Elliot, îşi înmuie degetul în apă şi desenă o gură sinistră, un nas şi doi ochi în interiorul cercului; adăugă două coarne, transformând pata de apă într-un chip demonic. Apoi şterse totul cu palma.

— Nu ştiu ce să zic... unităţi ascunse... secrete militare... totul mi se pare greu de crezut.

— Mie, nu, replică Elliot. Mie mi se pare nu doar plauzibil, ci şi probabil. În orice caz, nu spun că aşa s-a întâmplat. E doar o teorie. Dar o teorie pe care orice reporter inteligent ar urmări-o cu entuziasm dacă am veni cu suficiente dovezi în sprijinul ei.

— Cum rămâne cu judecătorul Kennebeck?

— Ce-i cu el?

— Mă gândesc că ne-ar putea spune tot ce dorim să ştim.

— Ar fi sinucidere curată să mergem la Kennebeck, spuse Elliot. Mai mult ca sigur, prietenii lui Vince ar fi acolo, aşteptându-ne.

— Păi, n-am putea găsi o cale să trecem de ei, neobservaţi, şi să vorbim cu Kennebeck?

— Imposibil!

Tina oftă, lăsându-se pe spate.

— Pe lângă asta, continuă Elliot, Kennebeck probabil că nu ştie întreaga poveste. E în aceeaşi situaţie cu cei doi care au venit la mine. Mai mult ca sigur, şi lui i s-a spus doar strictul necesar.

Elvira le aduse mâncarea. Burgerii erau făcuţi din muşchiuleţ proaspăt de vită. Cartofii prăjiţi erau crocanţi şi salata de varză, acrişoară atât cât trebuie.

Ca printr-o înţelegere tacită, renunţară să mai discute despre problemele lor cât mâncară. De fapt, abia dacă mai vorbiră. Ascultară cântecele de la tonomat, privind pe fereastră către bulevard, unde furtuna de nisip înceţoşa lumina farurilor şi încetinea traficul. Amândoi se gândeau la lucrurile despre care niciunul din ei nu voia să vorbească: crime din trecut şi crime din prezent.

Când terminară de mâncat, Tina fu prima care vorbi.

— Ai zis că ar trebui să obţinem mai multe dovezi înainte să vorbim cu reprezentanţi ai presei.

— N-avem de ales.

— Dar cum putem face rost de mai multe dovezi? De unde? Din partea cui?

— M-am tot gândit la asta. Cel mai bun lucru pe care-l putem face este să deschidem mormântul. Dacă exhumăm cadavrul şi găsim un medic legist care să refacă autopsia, mai mult ca sigur am găsi dovada că alta a fost cauza morţii, nu cea prezentată de autorităţi.

— Dar nu putem deschide mormântul de capul nostru, ripostă Tina. Nu putem intra pur şi simplu în cimitir, în miez de noapte, şi să ne punem pe săpat. Pe lângă asta, e un cimitir privat, cu ziduri înalte şi, mai mult ca sigur, cu un sistem de supraveghere pentru prevenirea actelor de vandalism.

— Iar acoliţii lui Kennebeck sigur au pus pe cineva de pază. În cazul ăsta, dacă nu putem dezgropa cadavrul, trebuie să facem următorul cel mai bun lucru. Va trebui să vorbim cu omul care l-a văzut ultima oară.

— Poftim? Cine?

— Păi, presupun că... medicul legist.

— Adică medicul care l-a examinat în Reno?

— Acolo a fost emis certificatul de deces?

— Da. Cadavrele au fost aduse din munţi, în Reno.

— Dacă mă gândesc mai bine... nu cu el trebuie să vorbim, spuse Elliot. Lui i s-a cerut să declare că a fost un accident. De fapt, e foarte posibil să facă parte din banda lui Kennebeck. Un lucru e cert: cu siguranţă, nu e de partea noastră. Ar fi periculos să-l abordăm. S-ar putea, în cele din urmă, să ajungem şi la el,

dar mai întâi ar trebui să mergem să vorbim cu antreprenorul de pompe funebre. El ar putea să aibă multe de spus. Este aici, în Vegas?

— Nu. O companie din Reno a pregătit cadavrul şi l-a trimis aici pentru înmormântare. Sicriul era sigilat când a sosit, iar noi nu l-am deschis.

Elvira trecu pe la masa lor şi-i întrebă dacă mai voiau ceva. Nu mai voiau. Le lăsă nota de plată şi luă farfuriile murdare.

Elliot se întoarse spre Tina:

— Îţi aminteşti numele celui de la pompele funebre din Reno?

— Da, Bellicosti. Luciano Bellicosti.

Elliot sorbi şi ultima înghiţitură de bere din pahar.

— Atunci, vom merge la Reno.

— N-am putea să vorbim cu Bellicosti la telefon?

— În vremurile astea, telefoanele tuturor par să fie ascultate. În plus, dacă discutăm cu el faţă în faţă, ne putem da mai bine seama dacă ne minte sau spune adevărul. Nu, nu putem face asta de la distanţă. Trebuie să mergem acolo.

Îi tremurau mâinile când ridică paharul să-şi termine şi ea berea.

— Ce s-a întâmplat? o întrebă Elliot.

Tina nu ştia sigur. Se simţea cuprinsă de o nouă teamă, una mai cumplită decât cea care o stăpânise în ultimele ore.

— Presupun... presupun că mă tem... să merg la Reno.

Elliot întinse braţul peste masă şi-şi aşeză mâna peste a ei.

— Este în regulă. Sunt mai puţine lucruri de care să ne temem acolo decât aici. *Aici* avem ucigaşi pe urmele noastre.

— Ştiu. Sigur, mi-e frică de nemernicii ăştia. Dar şi mai frică mi-e... să descopăr adevărul despre moartea lui Danny. Şi am un sentiment foarte intens că-l vom afla în Reno.

— Credeam că asta cauţi.

— Oh, sigur că da. Dar, în acelaşi timp, mi-e teamă să aflu. Pentru că va fi neplăcut. Adevărul va fi ceva cu adevărat oribil.

— Poate că nu va fi aşa.

— Ba da.

— Alternativa este să renunţăm, să dăm înapoi, şi atunci nu vom şti niciodată ce s-a întâmplat cu adevărat.

— Iar asta ar fi şi mai rău, recunoscu ea.

— În orice caz, trebuie să aflăm ce s-a petrecut cu adevărat în munţi. Dacă ştim adevărul, ne vom folosi de el ca să rămânem în viaţă. Este singura noastră şansă de supravieţuire.

— Aşadar, când pornim spre Reno? întrebă ea.

— În noaptea asta. Chiar acum. Vom lua avionul meu, Cessna Skylane. E foarte drăguţ.

— Dar ei nu vor afla?

— Probabil că nu. Abia te-am cunoscut, aşa că nu au avut timp să afle prea multe despre mine. În orice caz, ne vom apropia de aerodrom cu precauţie.

— Dacă luăm avionul, în cât timp suntem în Reno?

— În câteva ore. Cred că ar fi bine să rămânem acolo câteva zile, chiar şi după ce vorbim cu Bellicosti, până când găsim o cale să ieşim din încurcătura asta. În Vegas, vor fi în continuare pe urmele noastre, aşa că ne va fi mai uşor să ne organizăm dacă nu suntem aici.

— Dar n-am apucat să-mi fac bagajul, spuse Tina. Am nevoie de nişte schimburi, cel puţin o periuţă de dinţi şi alte câteva lucruri. Niciunul din noi nu are o jachetă şi e foarte frig în Reno, pe vremea asta.

— O să cumpărăm tot ce ne trebuie, înainte de plecare.

— Nu am niciun ban la mine.

— Am eu ceva, spuse Elliot. Câteva sute de dolari. Plus portmoneul plin de carduri. Putem face înconjurul lumii doar cu ce am pe carduri. Ne-ar putea da de urmă dacă folosim cardurile, dar nu mai devreme de câteva zile.

— Dar este zi de sărbătoare şi...

— Suntem în Las Vegas, o întrerupse Elliot. Întotdeauna e un magazin deschis pe undeva. Şi mai sunt buticurile din hoteluri, care nu vor fi închise. Ăsta este sezonul cel mai profitabil pentru ele. Vom găsi haine şi tot ce ne mai trebuie şi le vom găsi foarte repede. Haide, cu cât părăsim mai repede oraşul, cu atât mă voi simţi mai în siguranţă, o îndemnă el, lăsând un bacşiş generos pentru chelneriţă şi ridicându-se.

Tina îl urmă spre casa de marcat, aşezată lângă intrare.

Casierul era un individ cu părul alb, cu ochi mari, ca de bufniţă, în spatele lentilelor groase ale ochelarilor. Omul le zâmbi şi întrebă dacă le plăcuse mâncarea; Elliot spuse că da şi bătrânul începu să le pregătească restul cu mişcări încete, din cauza degetelor artritice.

Din bucătărie veni spre ei aroma sosului picant. Ardei gras. Ceapă. Ardei iute. Aromele inconfundabile de brânză Cheddar şi Monterey Jack, topite.

Aripa lungă a restaurantului era acum ocupată aproape în întregime; aproximativ patruzeci de clienţi mâncau sau aşteptau să fie serviţi. Câţiva râdeau. Doi tineri şuşoteau conspirativ, aplecându-se unul spre altul, într-un separeu, cu frunţile aproape atingându-se. Mai toţi erau angajaţi în conversaţii animate, perechi şi grupuri de prieteni, bucurându-se de timpul petrecut împreună, aşteptând cu nerăbdare următoarele trei zile de sărbătoare.

Tina se simţi, dintr-odată, invidioasă. Voia să fie şi ea unul dintre aceşti norocoşi. Să se bucure de o masă obişnuită, într-o seară obişnuită, prinsă într-o viaţă obişnuită, având toate motivele să se aştepte la un viitor lung, plăcut, obişnuit. Niciunul dintre oamenii aceia nu trebuia să-şi facă griji cu privire la asasini plătiţi, conspiraţii ciudate, angajaţi ai companiei de gaze care nu sunt angajaţi ai companiei de gaze, pistoale cu amortizor, exhumări. Oamenii aceia nu ştiau ce norocoşi erau. Avea impresia că o mare distanţă o separa de ei şi se întrebă dacă avea să mai fie vreodată relaxată şi lipsită de griji aşa cum erau cei aflaţi atunci în restaurant.

O adiere de vânt rece îi zbârli părul de pe ceafă.

Se întoarse să vadă cine intrase.

Uşa restaurantului era închisă. Nu intrase nimeni.

Şi totuşi, aerul continua să fie rece – *altfel.*

La tonomatul aflat în stânga uşii se auzea o baladă country, la modă:

Scumpo, scumpo, scumpo, încă te iubesc,
Iubirea noastră va dăinui, ştiu că aşa va fi,
Şi de un lucru poţi fi sigură,
Iubirea noastră n-a murit,
Nu, iubirea noastră n-a murit,
n-a murit
n-a murit
n-a murit

Discul se blocase.

Tina se uită la aparat, nevenindu-i să creadă.

n-a murit
n-a murit
n-a murit
n-a murit

Elliot se îndepărtă de casier, veni lângă ea şi-şi aşeză mâna pe umărul ei.

— Ce naiba...?

Ea nu reuşi să vorbească. Nici nu se putea mişca.

Temperatura în încăpere scădea rapid, iar Tina începu să tremure.

Ceilalţi clienţi îşi întrerupseseră conversaţiile şi se întorseseră, uitându-se fix la tonomat.

n-a murit
n-a murit
n-a murit
n-a murit

Imaginea chipului descărnat al Morţii îi apăru în minte.

— Încetează! imploră ea.

Cineva spuse:

— Împuşcaţi pianistul!

Altcineva adăugă:

— Loviţi drăcia aia!

Elliot merse lângă tonomat şi-l zgâlţâi uşurel. Cele două cuvinte încetară. Cântecul îşi reluă cursul, dar numai pentru un vers. Când Elliot se îndepărtă, repetiţia sinistră se făcu auzită din nou:

n-a murit
n-a murit
n-a murit

Tinei îi venea să se repeadă la fiecare dintre cei aşezaţi la mese, să-l înşface de beregată, să-l scuture şi să-l ameninţe până când afla cine aranjase tonomatul. Totuşi, îşi dădea seama că gândul ei era nebunesc; explicaţia, oricare ar fi fost ea, nu era una simplă. Nimeni nu umblase la tonomat. Cu doar o clipă

mai devreme, îi invidiase pe oamenii aceia pentru vieţile lor obişnuite. Ideea că unul dintre ei lucra pentru cei care îi aruncaseră în aer casa era ridicolă. Ridicolă. Paranoică. Erau oameni obişnuiţi, care mâncau într-un restaurant de la marginea drumului.

n-a murit
n-a murit
n-a murit

Elliot scutură iar tonomatul, de data aceasta fără rezultat.

Temperatura continua să scadă. Tina îl auzi pe unul dintre meseni vorbind despre asta.

Elliot zgâlţâi aparatul mai tare, apoi încă o dată, şi mai tare, însă cele două cuvinte continuară să răsune, repetate de vocea solistului, ca şi cum o mână invizibilă blocase discul şi-l ţinea cu fermitate pe loc.

Casierul cu părul alb ieşi din spatele tejghelei.

— Mă ocup eu de asta, oameni buni. Jenny, verifică, te rog, termostatul! Ar trebui să avem căldură aici, nu aer condiţionat.

Elliot se dădu într-o parte, făcându-i loc.

Deşi nimeni nu atingea tonomatul, volumul sonor crescu, cele două cuvinte auzindu-se din ce în ce mai tare, asurzitor ca un tunet, făcând ferestrele să vibreze şi tacâmurile să tremure pe mese.

N-A MURIT
N-A MURIT
N-A MURIT

Câţiva oameni se strâmbară şi-şi acoperiră urechile cu mâinile.

Bătrânul strigă ca să se facă auzit peste zgomotul tonomatului:

— În spate e un buton care eliberează discul.

Tina nu era în stare să-şi astupe urechile; braţele îi atârnau pe lângă trup inerte, încremenite, cu pumnii strânşi, şi n-avea puterea sau voinţa să le ridice. Îi venea să urle, dar nu putea scoate un sunet.

Se făcea din ce în ce mai frig.

Deveni conştientă de prezenţa familiară, ca aceea a unei fantome, pe care o simţise în biroul Angelei, atunci când calculatorul o luase razna. Avea aceeaşi senzaţie că era privită pe care o avusese mai devreme, în parcare.

Bătrânul se aplecă lângă tonomat, căută cu mâna în spatele aparatului şi găsi butonul. Îl apăsă de câteva ori.

N-A MURIT
N-A MURIT
N-A MURIT

— Trebuie să-l scot din priză, spuse el.

Volumul crescu din nou. Cele două cuvinte explodară în boxele din colţurile restaurantului, cu o forţă incredibilă, care ajungea până-n măduva oaselor, încât era greu de crezut că tonomatul fusese construit ca să poată reda o asemenea intensitate a sunetului.

Elliot îndepărtă aparatul de perete, astfel încât bătrânul să ajungă la cablul de alimentare.

În aceeaşi clipă, Tina înţelese că nu avea de ce să se teamă de prezenţa aflată în spatele acelei manifestări stranii. Nu-i voia răul. Dimpotrivă. Ca într-o revelaţie, înţelese într-o fracţiune de secundă esenţa misterului. Mâinile, strânse pumni, i se relaxară. Tensiunea i se scurse din ceafă şi din umeri. Bătăile inimii începură să i se mai potolească, chiar dacă nu-şi regăsiră încă ritmul normal. Se simţea cuprinsă de entuziasm, în locul terorii de mai devreme. Dacă ar fi încercat să urle acum, ar fi reuşit, dar nu mai simţea nevoia să o facă.

În timp ce bătrânul prinse cablul tonomatului cu mâinile afectate de artrită şi îl scutura, încercând să-l scoată din priză, Tina fu cât pe ce să-i spună să renunţe. Ar fi vrut să vadă ce avea să se întâmple dacă nimeni n-ar fi interferat cu prezenţa care pusese stăpânire pe aparat. Însă înainte să apuce să-şi formuleze ciudata rugăminte, bătrânul reuşi să decupleze tonomatul.

Venind după repetarea asurzitoare a celor două cuvinte, tăcerea instalată era ameţitoare.

După o secundă de uşurare neaşteptată, toată lumea din restaurant îl aplaudă pe bătrân.

Jenny, chelneriţa, îl strigă din spatele tejghelei.

— Hei, Al, să ştii că nu m-am atins de termostat. Afişează că e pornită căldura şi e setat la 21 de grade. Vino să vezi!

— I-ai făcut tu ceva, răspunse bătrânul. Începe să se încălzească la loc.

— Nu l-am atins, insistă Jenny.

Al n-o crezu. Tina, în schimb, da.

Elliot se îndepărtă de tonomat, privind-o cu îngrijorare.

— Eşti bine?

— Da. Dumnezeule, da! De mult n-am mai fost aşa de bine.

El se încruntă, descumpănit de zâmbetul ei.

— Ştiu ce se întâmplă. Elliot, ştiu exact ce se întâmplă! Vino, îl îndemnă ea, entuziasmată. Să mergem!

Elliot nu ştia cum să interpreteze atitudinea ei, dar Tina nu voia să-i explice în restaurant. Deschise uşa şi ieşiră.

22.

Afară, furtuna încă persista, dar nu mai era la fel de intensă ca mai devreme, când o priviseră amândoi prin fereastra restaurantului. Un vânt iute sufla peste oraş, dinspre est. Încărcat de praf şi de nisipul fin, alb, adus din deşert, aerul le zgâria obrajii şi avea un gust neplăcut.

Îşi plecară capetele şi grăbiră pasul prin faţa restaurantului, apoi prin lateral, trecând prin lumina purpurie a becului singuratic, spre umbrele adânci din spatele localului.

Ajunşi în maşină, pe întuneric, cu uşile încuiate, Tina începu să-i explice.

— Nu e de mirare că n-am reuşit să ne dăm seama.

— Dar de ce eşti atât de...?

— Am privit totul dintr-o direcţie greşită...

— ... atât de entuziasmată, când...

— ... nu e de mirare că n-am găsit o soluţie.

— Despre ce vorbeşti? Tu n-ai văzut ce am văzut şi eu acolo? N-ai auzit tonomatul? Nu înţeleg cum de te-a înveselit ce s-a petrecut acolo. Mie mi-a îngheţat sângele în vene. A fost straniu.

— Ascultă, replică ea entuziastă, am crezut că cineva îmi trimite mesaje că Danny trăieşte ca să-mi reamintească de fapt că e mort – sau să-mi dea de înţeles, pe o cale ocolită, că

moartea lui nu s-a petrecut aşa cum mi se spusese. Dar mesajele nu vin din partea unui sadic. Şi nici din partea cuiva care caută să demaşte ce s-a întâmplat în accidentul din Sierra. Nu vin din partea unui străin şi nici din partea lui Michael. Sunt *exact* ceea ce par să fie.

Derutat, Elliot întrebă:

— Bun, şi atunci, ce crezi că sunt?

— Strigăte de ajutor.

— Poftim?

— Din partea lui *Danny*!

Elliot o privi cu consternare şi milă, în ochii lui negri reflectându-se o lumină îndepărtată.

— Ce vrei să spui? Că Danny a luat legătura cu tine de dincolo de mormânt, provocând agitaţia din restaurant? Tina, doar nu crezi că fantoma lui bântuia tonomatul?

— Nu, nu, nu! Spun că Danny nu e mort.

— Stai aşa, stai aşa!

— Danny al meu trăieşte! Sunt convinsă.

— Am discutat deja posibilitatea asta şi am respins-o, îi reaminti el.

— Ne-am înşelat. Poate că Jaborski, Lincoln şi ceilalţi băieţi au pierit în Sierra, dar nu şi Danny. Ştiu asta. O *simt.* E ca o... revelaţie, ca o viziune, dacă vrei. Poate că a avut loc un accident, dar nu s-a petrecut aşa cum ni s-a spus. A fost cu totul altfel, mult mai ciudat.

— Asta era clar deja. Dar...

— Guvernul a încercat să ascundă ce s-a petrecut şi i-a cerut organizaţiei ăleia pentru care lucrează Kennebeck să creeze o acoperire.

— De acord cu tine până aici, spuse Elliot. Are sens. Dar de unde până unde ideea că Danny este în viaţă? Nu mi se pare logică.

— Îţi spun doar ceea ce *ştiu,* ceea ce simt. Un sentiment copleşitor de pace, de linişte, m-a cuprins acolo, în restaurant, chiar înainte să reuşiţi să opriţi tonomatul. Nu a fost doar un sentiment de linişte venit din interior. A fost ceva venit din afara mea. Ca un val. Oh, la naiba, nu pot să-ţi explic foarte bine! Ştiu doar ce am simţit. Danny încerca să mă liniştească, încerca să-mi transmită că trăieşte. O *ştiu.* Danny a supravieţuit accidentului, dar nu-l puteau lăsa să se întoarcă acasă, pentru

că ar fi spus tuturor că guvernul e vinovat pentru moartea celorlalţi şi asta le-ar fi deconspirat secretul privind unitatea militară.

— Exagerezi, te agăţi de orice.

— Ba nu, ba nu! insistă ea.

— Şi atunci, unde e Danny?

— E ţinut undeva. Nu ştiu de ce nu l-au ucis. Nu ştiu cât timp îşi închipuie că-l vor mai putea ţine ascuns. Dar asta fac. Asta se petrece. Poate că lucrurile nu s-au întâmplat exact aşa, dar nici prea departe de adevăr nu sunt.

— Tina...

Ea nu-l lăsă s-o întrerupă.

— Poliţia asta secretă... oamenii din spatele lui Kennebeck... au impresia că cineva implicat în Proiectul Pandora i-a trădat şi mi-a spus mie ce s-a întâmplat, de fapt, cu Danny. Dar se înşală, desigur. N-a fost unul dintre ei. E Danny. Cumva... nu ştiu cum... dar *el* caută să-mi transmită ceva. Cumva... într-un fel... încearcă să ia legătura cu mine... mental, presupun. Danny e cel care a scris cuvintele acelea pe tablă. *Cu puterea minţii lui.*

— Şi singura dovadă că lucrurile stau aşa este ceea ce ai simţit... viziunea pe care ai avut-o.

— N-a fost o viziune...

— Indiferent ce-a fost. În orice caz, nu poate fi o dovadă.

— E o dovadă suficientă pentru mine, ripostă ea. Şi ar fi şi pentru tine dacă ai fi simţit ce am simţit eu acolo, în restaurant, dacă ai fi trăit aceeaşi experienţă. Danny a încercat să intre în legătură cu mine şi atunci, la serviciu... în birou... a încercat să se folosească de calculator ca să-mi transmită mesajul lui. Şi acum, cu tonomatul. Probabil că e un fel de... medium. Medium! Asta e! Danny e medium! Are un fel de *puteri* şi încearcă să intre în legătură cu mine, să-mi transmită că este în viaţă, îmi cere să-l găsesc şi să-l salvez. Iar cei care-l ţin prizonier *nu ştiu că el face asta*! Pun scurgerea de informaţii pe seama unuia dintre oamenii lor, pe cineva implicat în Proiectul Pandora.

— Tina, e o teorie foarte inventivă, dar...

— O fi inventivă, dar nu este o teorie. E adevărul. E o realitate. O *simt* până în măduva oaselor. Poţi s-o demontezi? Poţi să-mi demonstrezi că mă înşel?

— Întâi de toate, începu Elliot, înainte să meargă în excursia aceea cu Jaborski, în toţi anii în care l-ai cunoscut şi aţi locuit

sub acelaşi acoperiş, a demonstrat vreodată abilităţi paranormale?

Tina se încruntă.

— Nu.

— Şi atunci cum are aşa, din senin, aceste puteri extraordinare?

— Stai puţin! Ba da, îmi amintesc acum de nişte lucruri pe care le-a făcut şi care au fost cumva... ciudate.

— Ce lucruri?

— Ca atunci când a vrut să ştie cu ce se ocupa tatăl lui. Avea opt sau nouă ani şi devenise curios cu privire la detaliile meseriei de crupier. Michael s-a aşezat cu el la masa din bucătărie şi a făcut cărţile pentru blackjack. Danny era destul de mic ca să înţeleagă regulile şi nu mai jucase niciodată până atunci. Cu siguranţă, nu era destul de mare încât să ţină minte ce cărţi se distribuiseră şi să-şi calculeze şansele, aşa cum fac mulţi jucători buni. Şi totuşi, a câştigat de fiecare dată. Michael folosise un borcan plin cu alune pe post de jetoane, iar Danny le-a câştigat până la ultima.

— Jocul trebuie să fi fost măsluit, spuse Elliot. Michael l-a lăsat să câştige.

— Aşa am crezut şi eu, la început. Dar Michael mi-a jurat că n-o făcuse. Şi a părut sincer impresionat de norocul lui Danny. În plus, Michael nu e un jucător abil. Nu se pricepe să aranjeze cărţile în timp ce le amestecă. Apoi a mai fost şi Elmer.

— Cine-i Elmer?

— A fost câinele nostru. O potaie tare drăguţă. Într-o zi, acum vreo doi ani, eram în bucătărie, făceam o plăcintă cu mere, şi Danny a venit să-mi spună că nu-l găsea pe Elmer. Nu era nicăieri în curte. Se pare că potaia se strecurase pe poartă afară, când fuseseră grădinarii acolo. Danny mi-a zis că e sigur că Elmer nu avea să se mai întoarcă acasă, pentru că fusese lovit de un camion şi murise. Eu i-am spus să nu-şi facă griji. Că o să-l găsim pe Elmer teafăr şi nevătămat. Dar nu l-am găsit. Nu l-am mai găsit deloc.

— Doar pentru că nu l-aţi găsit... nu înseamnă că a fost ucis de un camion.

— Danny a fost convins că aşa s-a întâmplat. L-a jelit săptămâni la rând.

Elliot oftă.

— Să câştigi câteva runde de blackjack – ăsta e noroc, cum ai spus şi tu. Şi să prezici că un câine care a fugit de-acasă va fi ucis în trafic – e o presupunere de bun-simţ, în condiţiile date. Şi chiar dacă chestiile astea ar fi fost semne ale unei abilităţi ieşite din comun... sunt nimicuri pe lângă ceea ce-i atribui tu lui Danny acum.

— Ştiu. Dar e posibil ca abilităţile lui să se fi dezvoltat. Poate tocmai din cauza situaţiei în care se află. Din cauza fricii, a stresului.

— Dacă frica şi stresul sunt de natură să-i sporească abilităţile extrasenzoriale, de ce n-a încercat să ia legătura cu tine mai demult?

— Poate că atâta i-a luat, un an, ca să-şi dezvolte aceste calităţi. Nu ştiu, replică Tina, simţindu-se cuprinsă de un val de furie inexplicabilă. Iisuse, de unde să ştiu eu răspunsul la o asemenea întrebare?!

— Linişteşte-te, o calmă Elliot, Mi-ai cerut să încerc să-ţi demontez teoria. Asta fac.

— Ba nu, replică ea. Din câte văd eu, nici măcar n-ai zdruncinat-o. Danny trăieşte, este ţinut ostatic undeva şi încearcă să ajungă la mine cu puterea minţii. Telepatic. Nu, nu telepatic. Poate să mişte obiectele cu puterea minţii. Cum se numeşte asta? Nu există un nume pentru abilitatea asta?

— Telekinezie.

— Da, asta e! Danny are această abilitate. Ai vreo explicaţie mai bună pentru ceea ce s-a petrecut în restaurant?

— Păi... nu.

— O să-mi spui că a fost o coincidenţă faptul că discul s-a blocat la acele două cuvinte?

— Nu, răspunse Elliot. N-a fost o coincidenţă. Ar fi chiar mai neverosimil decât ideea că Danny l-a blocat.

— Recunoşti deci că am dreptate.

— Nu. Nu mă pot gândi la o explicaţie mai bună, dar nu sunt pregătit s-o accept pe a ta. N-am crezut niciodată în paranormal.

Timp de un minut sau două tăcură amândoi. Priveau în gol peste parcarea întunecată şi la spaţiul de depozitare împrejmuit, plin cu bidoane de aproape două sute de litri. Perdele, nori, vârtejuri de praf vag fosforescente avansau prin noapte ca nişte spectre.

În cele din urmă, Tina vorbi.

— Am dreptate, Elliot, *ştiu* că am dreptate. Teoria mea explică totul. Până şi coşmarurile. Au fost o altă cale prin care Danny a încercat să comunice cu mine. Mi-a tot trimis coşmaruri în ultimele săptămâni. Şi de asta au fost atât de diferite faţă de visele mele anterioare, mult mai intense, mai vii.

Elliot păru să găsească această afirmaţie şi mai revoltătoare decât cele dinainte.

— Stai aşa! Acum vorbeşti despre încă o putere, pe lângă telekinezie.

— Dacă are o abilitate, de ce n-ar avea şi altele?

— Pentru că, foarte curând, vei spune că este Dumnezeu!

— Nu, doar telekinezie şi puterea de a-mi influenţa visele. Aşa se explică de ce am visat întruchiparea aceea îngrozitoare a Morţii, de pe coperta revistei lui. Dacă Danny îmi trimite mesaje în vis, e firesc să se folosească de imagini care-i sunt familiare – cum ar fi un monstru dintr-o poveste de groază preferată.

— Dar dacă îţi poate transmite mesaje prin vis, continuă Elliot, de ce nu ţi-ar spune simplu şi direct ce i s-a întâmplat şi unde se află? Nu i-ar aduce asta, mult mai repede, ajutorul pe care-l aşteaptă? De ce ar alege să fie indirect şi vag? Ar putea transmite un mesaj clar şi concis, un e-mail paranormal din Zona Crepusculară, pe care să-l înţelegi cu uşurinţă.

— Nu fi sarcastic! exclamă ea.

— Nu sunt. Îţi pun doar o altă întrebare dificilă. Îţi arăt un alt punct slab în teoria ta.

Dar Tina era neabătută.

— Nu e deloc un punct slab. Există o explicaţie cât se poate de pertinentă. Evident, aşa cum ţi-am spus, Danny nu e telepatic. E telekinetic, poate deplasa obiectele cu puterea minţii. Şi, într-o anumită măsură, poate influenţa visele. Dar nu este realmente telepatic. Nu poate transmite gânduri elaborate. Nu poate transmite „mesaje clare şi concise”, pentru că nu are atât de multă putere sau control. Aşa că face tot ce poate ca să ajungă la mine.

— Tu ne auzi cum vorbim?

— Aud, replică ea.

— Parcă suntem doi candidaţi perfecţi pentru o celulă capitonată.

— Nu. Nu cred.

— Discuţia asta despre puteri extrasenzoriale... nu e tocmai ceva normal, spuse Elliot.

— Atunci, explică-mi tu ce s-a întâmplat în restaurant.

— Nu pot. La naiba, nu pot, exclamă el, vorbind ca un preot a cărui credinţă tocmai a fost zdruncinată din temelii; credinţa pe care se pregătea să o pună la îndoială nu era însă de natură religioasă, ci mai degrabă ştiinţifică.

— Încetează să mai gândeşti ca un avocat, îi spuse Tina. Încetează să mai încerci să îngrămădeşti faptele în ţarcurile strâmte ale logicii.

— Dar asta am fost pregătit să fac.

— Ştiu, răspunse ea, cu înţelegere. Dar lumea e plină de lucruri lipsite de sens, fără ca asta să le facă mai puţin reale. Şi noi avem aici un exemplu.

Vântul izbi cu putere maşina, gemu pe lângă ferestre, căutând un loc pe unde să intre.

— Dacă Danny are această putere incredibilă, reluă Elliot, de ce îţi trimite mesaje doar ţie? De ce nu a încercat să-l contacteze şi pe Michael?

— Poate că nu se simte atât de apropiat de Michael încât să încerce să comunice cu el. La urma urmei, în ultimii doi ani ai căsniciei, Michael îşi pierdea vremea cu alte femei, departe de casă, iar Danny s-a simţit abandonat mai mult decât mine. Eu nu l-am vorbit niciodată de rău pe Michael. Am încercat chiar să-i justific anumite acţiuni, pentru că n-am vrut ca Danny să-l urască. Dar el a suferit, oricum. Cred că i-a venit mai uşor să comunice cu mine decât cu tatăl lui.

Pe maşină se aşeză un strat subţire de praf.

— Continui să crezi că-mi poţi demonta teoria?

— Nu. Ţi-ai argumentat foarte bine cazul.

— Mulţumesc, onorată instanţă.

— Dar tot îmi vine greu să cred că ai dreptate. Cunosc oameni foarte inteligenţi care cred în percepţia extrasenzorială, dar eu nu mă număr printre ei. Nu sunt în stare să accept chestiile astea paranormale. Cel puţin, nu deocamdată. Voi continua să caut explicaţii mai puţin exotice.

— Şi dacă găseşti vreuna, îi spuse Tina, o voi asculta cu cea mai mare atenţie.

Elliot puse o mână pe umărul ei.

— Motivul pentru care te-am contrazis este că... îmi fac griji pentru tine, Tina.

— Pentru sănătatea mea mintală?

— Nu, nu. Explicaţia asta paranormală mă deranjează în primul rând pentru că îţi dă speranţa că Danny trăieşte. Şi asta e periculos. Mi se pare că te pregăteşti singură pentru o mare dezamăgire, pentru şi mai multă durere.

— Nu. Deloc. Pentru că Danny chiar trăieşte.

— Şi dacă nu este aşa?

— Danny trăieşte.

— Dacă vei descoperi că e mort, vei avea impresia că îl pierzi încă o dată.

— Dar nu e mort, insistă ea. Simt asta. O simt. O *ştiu,* Elliot.

— Şi dacă e? întrebă Elliot, la fel de insistent ca ea.

Tina ezită.

— Atunci, voi face faţă.

— Eşti sigură?

— Sunt sigură.

În lumina slabă, unde lucrul cel mai strălucitor erau umbrele purpurii, el îi căută privirea şi o fixă cu ardoare. Tina avu senzaţia că Elliot nu o privea pur şi simplu, ci se uita în sufletul ei, se uita prin ea. În cele din urmă, el se aplecă şi îi sărută colţul gurii, apoi obrajii, ochii.

Îi spuse:

— Nu vreau să suferi.

— Nu voi suferi.

— Voi face tot ce pot ca asta să nu se întâmple.

— Ştiu.

— Şi totuşi, nu pot să fac prea multe. Nu depinde de mine. Trebuie să urmăm cursul evenimentelor.

Tina îşi strecură o mână pe ceafa lui, păstrându-i chipul aproape de al ei. Gustul buzelor lui şi căldura pe care o simţea venind dinspre el o făceau nespus de fericită.

El oftă, se trase înapoi şi porni motorul.

— Ar trebui să plecăm. Avem cumpărături de făcut. Haine de iarnă, periuţe de dinţi.

Deşi Tina era în continuare însufleţită de convingerea că Danny era în viaţă, teama începu să i se strecoare în suflet când reveniră pe Charleston Boulevard. Nu se mai temea să înfrunte adevărul cumplit care poate că o aştepta în Reno. Era încă

posibil să descopere că tot ceea ce se întâmplase cu Danny fusese un lucru teribil, dar simţea că nu avea să fie la fel de greu de acceptat cum fusese „moartea” lui. Singurul lucru care o speria acum era posibilitatea să-l găsească pe Danny şi să nu poată face nimic să-l salveze. Ar putea fi ucişi, şi ea, şi Elliot, încercând. Dacă-l găseau pe Danny şi mureau încercând să-l salveze, asta ar fi fost, cu siguranţă, o lovitură urâtă a sorţii. Ştia din experienţă că soarta le putea juca multe feste urâte şi *ăsta* era lucrul care o îngrozea.

23.

Willis Bruckster îşi studia biletul keno[3] cu atenţie, comparând numerele lui cu cele câştigătoare, care începuseră să fie afişate pe tabela electronică suspendată de tavanul cazinoului. Se străduia să pară interesat de rezultatul jocului, deşi, în realitate, nu-i păsa câtuşi de puţin. Biletul din mâna lui n-avea nicio valoare; nu-l dusese la operatorul de pariuri, nu jucase nicio sumă. Jocul de keno era doar o acoperire.

Nu voia să atragă atenţia agenţilor de pază, aflaţi peste tot în cazinou, şi asta era cel mai uşor de făcut dacă trecea drept un banal provincial oarecare, din sala aceea încăpătoare. Şi cu acest ţel în minte, îmbrăcase un costum ieftin, de culoare verde, şi îşi luase pantofi negri cu şosete albe. Avea cu el două seturi de cupoane de reducere, de genul celor pe care cazinourile le distribuie ca să atragă jucătorii pasionaţi de aparatele de joc automate, şi un aparat foto îi atârna de gât. În plus, jocul de keno nu se număra printre cele ce-i atrăgeau pe jucătorii importanţi sau pe trişori, cele două categorii de public care-i interesau cu prioritate pe agenţii de pază. Willis Bruckster era atât de sigur că trecea drept un personaj obişnuit şi anost, încât nu s-ar fi mirat dacă un agent de pază l-ar fi privit şi ar fi căscat, plictisit.

Era hotărât să nu dea greş în misiunea lui. Era un pas decisiv în carieră. Reţeaua încerca din răsputeri să-i elimine pe toţi cei care ar fi încercat să obţină exhumarea cadavrului lui Danny

[3] Joc de noroc asemănător cu loteria clasică, oferit de unele cazinouri moderne. (n.red.).

Evans, iar agenţii trimişi să-i înlăture pe Elliot Stryker şi pe Christina Evans eşuaseră. Incompetenţa lor îi oferea lui Willis Bruckster ocazia să strălucească. Dacă dădea o lovitură curată acolo, în cazinou, avea promovarea ca şi asigurată.

Bruckster stătea în capul scărilor ce duceau din zona comercială la etaj, în cazinoul hotelului Bally's. Pe durata scurtelor pauze pe care le luau de la mesele de joc, ca să-şi relaxeze gâturile înţepenite, umerii dureroşi şi braţele grele, crupierii obosiţi se retrăgeau într-o sală – o combinaţie între salon şi vestiar – amplasată în capătul de jos şi în dreapta scărilor rulante. Un grup era deja acolo, de ceva timp, şi se pregătea să revină pentru ultima rundă a zilei, înainte să sosească tura cealaltă. Bruckster îl aştepta pe unul dintre aceşti crupieri: Michael Evans.

Nu sperase să-l găsească la serviciu. Crezuse că Evans avea să fie lângă casa distrusă de flăcări, în timp ce pompierii căutau, printre resturile încă fumegânde, rămăşiţele femeii pe care se aşteptau s-o găsească sub dărâmături. Dar când intrase în hotel, cu treizeci de minute în urmă, îl văzuse pe Evans la masa lui de blackjack, glumind cu jucătorii şi zâmbind ca şi cum în ultima vreme nu se întâmplase nimic important în viaţa lui.

Poate că Evans nici nu ştia de explozia care avusese loc la fosta lui locuinţă. Sau poate ştia, dar nu-i mai păsa de fosta nevastă. Poate că trecuse printr-un divorţ urât.

Bruckster nu reuşise să se apropie de Evans la începutul pauzei, când acesta îşi părăsise locul de la masă. Drept urmare, se instalase în capul scărilor şi se prefăcea interesat de tabela de keno. Era încrezător că-l va prinde în următoarele minute, când Evans avea să revină din salonul crupierilor.

Ultimele numere keno tocmai se afişau pe tabelă. Willis Bruckster le privi, apoi mototoli biletul de joc, cu o expresie vizibilă de dezamăgire şi dezgust, ca şi cum pierduse nişte bani câştigaţi muncind din greu.

Aruncă o privire în josul scării. Crupierii îmbrăcaţi în pantaloni negri, cu cămăşi albe şi cravate subţiri urcau.

Bruckster se trase într-o parte şi îşi desfăcu biletul mototolit. Mai compară o dată numerele cu cele de pe tabelă, ca şi cum se ruga să fi făcut o greşeală la prima verificare.

Michael Evans era cel de-al şaptelea pe scară. Era un tip arătos, relaxat, cu un mers legănat. Se opri să schimbe o vorbă

cu o chelneriţă uimitor de frumoasă, care-i zâmbi. Ceilalţi crupieri trecură pe lângă el şi, când, în sfârşit, se întoarse, îndepărtându-se de chelneriţă, Evans era ultimul din şir, îndreptându-se spre masa lui.

Bruckster se plasă într-o parte şi uşor în spatele ţintei lui, avansând prin mulţimea care mişuna în sala vastă a cazinoului. Îşi strecură mâna în buzunar, de unde scoase un tub de spray doar puţin mai mare decât cele pentru împrospătarea respiraţiei, destul de mic încât să încapă, nevăzut, în palma lui.

Se opriră în dreptul unui grup de oameni râzând. Nimeni din grupul vesel nu părea să-şi dea seama că blocau culoarul principal. Bruckster profită de ocazie ca să-şi bată prada uşor pe umăr.

Evans se întoarse şi Bruckster îi spuse:

— Cred că ţi-a căzut ceva.

— Poftim?

Bruckster îşi ridică mâna la patruzeci de centimetri sub ochii lui Michael Evans, în aşa fel încât acesta să fie nevoit să-şi plece privirea, ca să vadă ce-i arăta.

Stropii fini, pulverizaţi cu presiune drept în faţă, peste nas şi gură, îi pătrunseră adânc pe nări. Perfect.

Evans reacţionă cum ar fi făcut oricine în locul lui. Icni, realizând că fusese stropit.

Icnetul facilită aspirarea stropilor ucigaşi pe căile nazale, unde otrava activă – o neurotoxină cu acţiune rapidă – fu absorbită instantaneu de membranele sinusale. În două secunde îi ajunsese în fluxul sangvin şi primul atac îi lovi inima.

Expresia de surpriză de pe chipul lui Evans se transformă rapid în şoc, într-o grimasă chinuită, în momentul în care se instală durerea. Icni iar şi o şuviţă de salivă spumoasă începu să i se prelingă din colţul gurii pe bărbie. Dădu ochii peste cap şi se prăbuşi.

Băgând spray-ul în buzunar, Bruckster strigă:

— I s-a făcut rău cuiva!

Câţiva oameni se întoarseră spre el.

— Faceţi puţin loc! Pentru numele lui Dumnezeu, chemaţi un doctor!

Nimeni n-avusese cum să vadă crima. Se petrecuse într-un loc închis, la adăpostul oferit de mulţime, camuflată de trupul

victimei şi al agresorului. Chiar dacă spaţiul era supravegheat video, o cameră suspendată nu ar fi dezvăluit prea multe.

Willis Bruckster îngenunche precipitat lângă Michael Evans şi-i verifică pulsul, ca şi cum se aştepta să găsească unul. Bătăile inimii încetaseră.

Un strat fin de umezeală acoperea nasul, buzele şi bărbia victimei, dar acesta era doar agentul inofensiv care distribuise toxina. Otrava activă pătrunsese deja în organism, acţionase şi începuse să se descompună într-o serie de substanţe chimice întâlnite în mod natural în corp, în aşa fel încât, mai târziu, când medicul legist avea să studieze rezultatele obişnuitului set de analize, să nu descopere nimic îngrijorător. În câteva secunde, agentul purtător avea să se evapore şi el, nelăsând în urmă nimic de natură să stârnească suspiciunea medicului sosit la faţa locului.

Un agent de pază în uniformă îşi făcu loc prin mulţimea spectatorilor curioşi, oprindu-se lângă Bruckster.

— Oh, la naiba, e Mike Evans! Ce s-a întâmplat?

— Nu sunt doctor, spuse Bruckster, dar pare să fie un atac de cord, după felul în care s-a prăbuşit ca un bolovan, exact ca unchiul Ned pe 4 iulie, chiar în mijlocul focurilor de artificii.

Paznicul îi luă pulsul, dar nu simţi nimic. Încercă manevre de resuscitare, dar renunţă rapid.

— Cred că e inutil.

— Dar e atât de tânăr, cum să fi făcut un infarct? se miră Bruckster. Iisuse, uite că nu se ştie niciodată, nu-i aşa?

— Nu se ştie niciodată, încuviinţă paznicul.

După examinarea cadavrului, medicul hotelului avea să declare drept cauză a morţii un atac de cord. La fel şi medicul legist. Şi tot asta avea să apară în certificatul de deces.

O crimă perfectă.

Willis Bruckster îşi înăbuşi un zâmbet.

24.

Judecătorul Harold Kennebeck construia machete desăvârşite de ambarcaţiuni, în interiorul sticlelor. Nenumărate exemple ale pasiunii lui acopereau pereţii camerei de zi. Macheta delicată a

unei şalupe olandeze din secolul al şaptesprezecelea avea să plutească la nesfârşit sub acoperământul albastru-deschis al unei sticle. O goeletă cu patru vele umplea interiorul unei damigene de aproape douăzeci de litri. Alături, o ambarcaţiune cu pânzele întinse pentru totdeauna; iar în altă parte, un galion suedez de la mijlocul secolului al şaisprezecelea. O caravelă spaniolă, din secolul al cincisprezecelea. O navă comercială britanică. Un cliper din Baltimore. Fiecare model fusese creat cu talent şi cu deosebită grijă, multe dintre ele aflându-se în interiorul unor recipiente cu forme unice, lucru care făcea asamblarea lor cu atât mai dificilă şi mai admirabilă.

În faţa unei vitrine, Kennebeck studia velatura elaborată a unei fregate franceze de la sfârşitul secolului al optsprezecelea. Pierdut în contemplare, nu era purtat înapoi în timp pe aripile unor trecute aventuri marine; de fapt, reflecta preocupat asupra elementelor recent apărute în cazul Evans. Ambarcaţiunile sigilate în lumile lor de sticlă aveau asupra lui un efect relaxant; îi plăcea să fie în preajma lor atunci când avea de desluşit o problemă sau când era agitat, pentru că vederea lor îl liniştea, ajutându-i mintea să funcţioneze la capacitate maximă.

Cu cât se gândea mai mult, cu atât mai greu îi venea să creadă că femeia aceea, Evans, ştia adevărul despre fiul ei. Firește, dacă cineva din cadrul Proiectului Pandora i-ar fi spus ce se întâmplase cu cercetaşii aceia, n-ar fi primit veştile cu calm. Ar fi fost speriată, îngrozită... şi al naibii de furioasă. Ar fi mers direct la poliţie, la presă... sau la amândouă.

În schimb, ea se dusese la Elliot Stryker.

Şi aici paradoxul situaţiei îl luase prin surprindere. Pe de o parte, femeia se purta ca şi cum nu cunoştea adevărul. Dar, pe de altă parte, încerca, ajutată de Stryker, să obţină deschiderea mormântului, lucru care arăta că ştia totuşi *ceva.*

Dacă era să-l creadă pe Stryker, justificările femeii erau destul de inocente. După spusele avocatului, doamna Evans se simţea vinovată că nu avusese curajul să privească trupul mutilat al fiului ei, înainte de înmormântare. Simţea că nu reuşise să-şi ia rămas-bun de la răposat. Sentimentul de vinovăţie crescuse în timp, degenerând într-o adevărată problemă psihologică. Era copleşită de durere şi ajunsese să fie bântuită de coşmaruri teribile în fiecare noapte. Cel puţin, aşa susţinuse Stryker.

Kennebeck era înclinat să-l creadă. Sigur că era vorba şi de un element surprinzător de coincidenţă, dar nu orice coincidenţă avea, în mod necesar, un sens ascuns. Acesta era un aspect pe care cineva implicat de atât timp în lumea spionajului avea tendinţa să-l ignore. Christina Evans, cel mai probabil, nu avea nicio îndoială cu privire la explicaţia oficială oferită de autorităţi pentru accidentul din Sierra; probabil n-avusese nici cea mai vagă idee despre Proiectul Pandora atunci când solicitase exhumarea, dar momentul n-ar fi putut fi mai prost de atât.

Dacă femeia nu ştia nimic despre muşamalizare, Reţeaua se putea folosi de fostul ei soţ şi de mijloacele oferite de sistemul juridic ca să întârzie redeschiderea mormântului. Între timp, membrii Reţelei ar fi făcut rost de cadavrul unui băiat, aflat într-o stare de descompunere similară cu cea în care trebuia să fi fost trupul lui Danny după un an petrecut sub pământ. Ar fi deschis mormântul în secret, noaptea, când cimitirul era închis, şi ar fi pus cadavrul fals în locul pietrelor aflate în sicriu. Apoi mamei neconsolate i s-ar fi permis o ultimă privire terifiantă asupra rămăşiţelor fiului ei.

Ar fi fost, desigur, o operaţiune complexă, ameninţată de riscul descoperirii. Era însă un risc acceptabil şi n-ar mai fi fost nevoie să fie nimeni ucis.

Din păcate, George Alexander, şeful biroului din Nevada al Reţelei, nu avea nici răbdarea şi nici abilităţile necesare pentru a afla adevăratele motive ale femeii. Presupusese ce era mai rău şi apoi acţionase în virtutea acelei presupuneri. Când Kennebeck îl informase cu privire la solicitarea lui Elliot Stryker privind redeschiderea mormântului, şeful biroului răspunsese prompt şi cu violenţă extremă. Plănuise sinuciderea lui Stryker, o moarte accidentală pentru femeie şi un atac de cord pentru fostul ei soţ. Două dintre aceste crime planificate atât de grăbit eşuaseră. Stryker şi femeia dispăruseră. Acum, întreaga Reţea era în încurcătură, într-o *mare* încurcătură.

În timp ce Kennebeck se întorcea să plece de lângă fregata franceză, întrebându-se dacă nu cumva era cazul să se retragă din Reţea înainte ca aceasta să se prăbuşească peste el, George Alexander deschise uşa ce dădea din holul de la parter în birou. Şeful era un individ suplu, elegant, cu un aer distins. Purta pantofi Gucci, un costum scump, cămaşă de mătase lucrată manual şi un ceas Rolex din aur. Părul castaniu, aranjat într-o

frizură modernă, era uşor grizonant la tâmple. Ochii îi erau verzi, limpezi, vioi şi – pentru cine-şi făcea timp să-i privească atent – ameninţători. Avea trăsături bine definite, pometi reliefaţi, un nas îngust, drept şi buze subţiri. Când zâmbea, colţul stâng al gurii i se înălţa mai mult, dându-i o expresie uşor arogantă; când intră în birou însă, nu zâmbea.

Kennebeck îl ştia pe Alexander de cinci ani şi-l detesta din ziua în care-l cunoscuse. Bănuia că sentimentul era reciproc. Parţial, antipatia dintre ei îşi avea rădăcinile în faptul că proveneau din lumi complet diferite şi amândoi erau la fel de mândri de originile lor – şi în aceeaşi măsură dispreţuitori cu privire la originile celorlalţi. Harry Kennebeck se trăgea dintr-o familie săracă lipită pământului şi, după propria lui părere, cel puţin, ajunsese destul de realizat. Alexander, pe de altă parte, descindea dintr-o familie înstărită şi influentă, cu rădăcini adânci în Pennsylvania, veche de o sută cincizeci de ani, dacă nu şi mai mult. Kennebeck scăpase de sărăcie prin muncă grea şi o ambiţie de fier. Alexander habar n-avea ce însemna să munceşti; ajunsese în vârful domeniului lui întocmai ca un prinţ moştenitor dăruit cu drepturi divine.

Pe Kennebeck îl irita, totodată, ipocrizia celuilalt. Întreaga familie a acestuia era o adunătură de ipocriţi. Se mândreau cu istoricul familiei lor în domeniul serviciilor publice. Mulţi se bucuraseră de numiri prezidenţiale, ocupând poziţii înalte în guvernul federal; câţiva lucraseră în cabinetul preşedintelui, în şase administraţii, deşi niciunul nu îndrăznise vreodată să candideze pentru vreun post. Numele celebrei familii Alexander din Pennsylvania era în mod excepţional asociat cu lupta pentru drepturile civile ale minorităţilor, cu Amendamentul pentru Drepturi Egale, cu lupta împotriva pedepsei capitale şi cu idealism social de toate felurile. Totuşi, numeroşi reprezentanţi ai familiei prestaseră servicii – unele dintre ele îndoielnice – către FBI, CIA, alte agenţii de spionaj şi de poliţie, deseori aceleaşi organizaţii cărora, în public, le aduceau acuzaţii şi insulte. Iar acum, George Alexander era şeful biroului din Nevada al primei poliţii cu adevărat secrete a statului – lucru care, după toate aparenţele, nu îi apăsa conştiinţa liberală.

Afinităţile politice ale lui Kennebeck erau, mai degrabă, de extremă dreaptă. Era un fascist nereformat şi nu se ruşina de asta. Când, tânăr fiind, se lansase într-o carieră în domeniul

spionajului, Harry fusese surprins să descopere că nu toţi colegii de breaslă îi împărtăşeau vederile politice ultraconservatoare. Se aşteptase ca aceştia să fie patrioţi convinşi, de dreapta. Însă cei mai mulţi erau de stânga. În cele din urmă, Harry înţelesese că atât extremiştii de stânga, cât şi cei de dreapta împărtăşeau aceleaşi două obiective de bază: voiau să obţină o societate mai ordonată decât era aceasta în mod natural şi un control centralizat asupra populaţiei, prin intermediul unui guvern puternic. Extremiştii de stânga şi extremiştii de dreapta aveau, desigur, opinii diferite în privinţa anumitor detalii, dar principalul lor subiect de dispută îl constituia identitatea celor cărora avea să li se permită să facă parte din această clasă conducătoare privilegiată, odată ce puterea avea să fie suficient de centralizată.

„Cel puţin, eu sunt sincer cu privire la motivele mele”, gândi Kennebeck, privindu-l pe Alexander cum traversează biroul. „Opiniile pe care le fac publice sunt aceleaşi pe care le exprim în particular, o virtute care lui îi lipseşte. Eu nu sunt ipocrit. Nu sunt deloc ca el. Iisuse, ce încrezut, ticălos cu două feţe!”

— Tocmai am vorbit cu cei care supraveghează casa lui Stryker, începu Alexander. N-a apărut încă.

— Ţi-am spus că nu se mai întoarce.

— Mai devreme sau mai târziu, o va face.

— Nu. Nu, până când nu va fi sigur că pericolul a trecut. Până atunci, va sta ascuns.

— Va merge la poliţie la un moment dat şi atunci vom pune mâna pe ei.

— Dacă ar fi crezut că poliţia îl poate ajuta cu ceva, ar fi mers deja, spuse Kennebeck. Dar n-a făcut-o. Şi n-o va face.

Alexander aruncă o privire la ceas.

— Ei bine, este încă posibil să apară aici. Sunt convins că are multe întrebări pentru tine.

— Oh, şi eu sunt convins că are. Îmi vrea pielea, replică Kennebeck. Dar nu va veni. Nu în noaptea asta. Poate, în cele din urmă, dar asta nu se va întâmpla curând. Ştie că îl aşteptăm. Cunoaşte jocul. Nu uita că a făcut parte din el.

— Asta a fost demult, îl întrerupse Alexander, nerăbdător. Nu mai face parte din sistem de cincisprezece ani, şi-a pierdut îndemânarea. Chiar dacă o fi fost talentat la vremea lui, nu are cum să mai fie la fel de abil.

— Dar tocmai asta am tot încercat să-ţi spun, ripostă Kennebeck, înlăturându-şi o şuviţă de păr alb de pe frunte. Elliot nu e prost. A fost cel mai capabil şi mai inteligent agent pe care l-am avut în subordine. Era talentat. Şi asta, când era tânăr şi lipsit de experienţă. Dacă a evoluat aşa cum mi se pare mie că a făcut-o, e posibil ca acum să fie chiar mai abil.

Alexander nu voia s-audă aşa ceva. Deşi două dintre loviturile comandate de el eşuaseră, continua să afişeze o încredere nestrămutată; era convins că vor izbândi în cele din urmă.

„Întotdeauna e al naibii de sigur pe el”, îşi zise Kennebeck. „Şi, de cele mai multe ori, fără motiv. Dacă şi-ar da seama de defectele pe care le are, ticălosul s-ar prăbuşi strivit de propriul lui orgoliu”.

Alexander se îndreptă către biroul masiv din lemn de arţar al lui Kennebeck şi se aşeză în scaunul acestuia.

Judecătorul îl privi încruntat.

Alexander se prefăcu a nu observa nemulţumirea lui.

— O să-i găsim pe Stryker şi pe femeie, până în zori. Nu am nicio îndoială. Acoperim toate pistele. Avem oameni care verifică toate hotelurile şi motelurile...

— Este o pierdere de vreme, spuse Kennebeck. Elliot este prea inteligent ca să meargă la un hotel şi să se cazeze cu numele lui real. În plus, în Vegas sunt mai multe hoteluri şi moteluri decât în oricare alt oraş din lume.

— Sunt conştient de complexitatea misiunii. Dar am putea avea noroc. Între timp, luăm legătura cu asociaţii lui Stryker de la cabinetul de avocatură, cu prietenii femeii, cu toţi cei la care s-ar fi putut adăposti.

— Nu ai destui oameni ca să verifici toate pistele astea, spuse Kennebeck. Chiar nu-ţi dai seama? Ar trebui să foloseşti resursele cu mai mult discernământ. Te întinzi prea mult. Ceea ce ar trebui să faci...

— *Eu* hotărăsc ce fac, replică Alexander cu răceală.

— Care e situaţia la aeroport?

— Ne-am ocupat şi de asta. Avem oameni care verifică listele de pasageri ale tuturor plecărilor, îl înştiinţă şeful biroului, luând între degete un cuţitaş pentru scrisori, din fildeş, pe care începu să-l întoarcă pe toate părţile. În orice caz, chiar dacă ne-am întins un pic cam mult, nu contează. Ştiu deja unde vom pune mâna pe Stryker. Aici. În casa ta. De asta mai stau acum aici.

Oh, da, ştiu, tu nu crezi că va veni. Dar cu ceva timp în urmă ai fost mentorul lui, un om pe care-l respecta, de la care a învăţat, iar acum l-ai trădat. Va veni aici să te înfrunte, chiar dacă ştie că riscă. Sunt sigur că va veni.

— E ridicol, spuse judecătorul sec. Relaţia noastră n-a fost niciodată aşa. El...

— Eu mă pricep la oameni, îl întrerupse Alexander – deşi, după părerea lui Kennebeck, era omul cu cel mai slab spirit de observaţie şi de analiză pe care-l cunoştea; în ultima vreme, rareori se mai evidenţia cineva în rândurile serviciilor secrete; nătărăii, în schimb, erau peste tot.

Furios şi frustrat, judecătorul reveni lângă fregata franceză. Brusc, îşi aminti ceva important despre Elliot Stryker.

— Ah! exclamă el.

Alexander lăsă din mână tabachera emailată pe care o studia.

— Ce e?

— Elliot e pilot. Are propriul lui avion.

Celălalt se încruntă.

— Ai verificat şi plecările aeronavelor private?

— Nu, doar zborurile companiilor aeriene şi cursele charter.

— Ah.

— Ar trebui să zboare noaptea, spuse Alexander. Are licenţă pentru zbor fără vizibilitate? Majoritatea piloţilor de profesie şi a celor de agrement sunt licenţiaţi exclusiv pentru zboruri pe timp de zi.

— Ai face bine să iei legătura cu oamenii tăi de la aeroport. Dar eu ştiu deja ce vor afla. Pun pariu că Elliot a părăsit oraşul sub nasul tău.

•

Avionul Cessna Turbo Skylane RG despică întunericul, la peste trei mii de metri deasupra deşertului Nevadei, survolând o pătură de nori, cu aripile argintate de lumina lunii.

— Elliot?

— Hmm?

— Îmi pare rău că te-am amestecat în povestea asta.

— Nu-ţi place compania mea?

— Ştii ce vreau să spun. Îmi pare rău.

— Hei, nu m-ai amestecat tu. Nu mi-ai forţat mâna. M-am oferit să te ajut cu exhumarea şi de aici totul a luat-o razna. Nu e vina ta.

— Totuşi... iată, acum fugi ca să-ţi salvezi viaţa, şi totul se întâmplă din cauza mea.

— Prostii. Nu aveai de unde să ştii ce turnură vor lua lucrurile, după discuţia mea cu Kennebeck.

— Nu mă pot împiedica să mă simt vinovată pentru că te-am implicat.

— Dacă nu eram eu, era un alt avocat. Care poate n-ar fi ştiut cum să se descurce cu Vince. Situaţie în care amândoi aţi fi putut fi morţi acum. Dacă priveşti lucrurile din perspectiva asta, a ieşit cum nu se putea mai bine.

— Eşti cu adevărat un tip deosebit, spuse ea.

— În ce fel?

— În multe feluri.

— Cum ar fi?

— Formidabil.

— Aiurea! Altceva?

— Curajos.

— Curajul este virtutea nebunilor.

— Inteligent.

— Nu atât de inteligent pe cât mă cred.

— Dur.

— Plâng la filmele triste. Vezi, nu sunt aşa de grozav!

— Ştii să găteşti.

— Aici ai dreptate!

Avionul intră într-un gol de aer, căzu aproximativ o sută de metri cu o smucitură dureroasă, apoi reveni la altitudinea corectă.

— Un bucătar grozav, dar un pilot de doi bani, adăugă ea.

— Dumnezeu a cauzat turbulenţa aia. Lui să te plângi.

— Cât mai avem până să ajungem în Reno?

— Optzeci de minute.

•

George Alexander închise telefonul. Era aşezat în continuare în scaunul lui Kennebeck.

— Stryker şi femeia au plecat de pe aeroportul internaţional McCarran, acum două ore. Cu avionul lui, Cessna. A completat documentele de zbor cu destinaţia Flagstaff.

Judecătorul se opri din măsurat biroul la pas.

— Arizona?

— Acolo este singurul Flagstaff pe care-l ştiu. Dar de ce ar pleca tocmai acolo?

— Probabil că n-a făcut-o, spuse Kennebeck. Mă gândesc că Elliot a completat un plan de zbor fals, ca să te abată de pe urmele lor.

Într-un mod perfid, era mândru de mişcarea inteligentă a lui Stryker.

— Dacă au pornit realmente spre Flagstaff, continuă Alexander, ar trebui să fi aterizat deja. Îl voi suna pe managerul aeroportului şi îi spun că sunt de la FBI, să vedem ce zice.

Dat fiind că Reţeaua nu exista în mod oficial, nu se putea folosi de autoritatea ei pentru a aduna informaţii. Aşa se face că agenţii Reţelei pretindeau de obicei că sunt agenţi federali, folosindu-se de legitimaţii contrafăcute ale unor agenţi FBI reali.

Aşteptându-l pe Alexander să termine convorbirea cu managerul de noapte al aeroportului Flagstaff, Kennebeck trecea de la o machetă la alta. Pentru prima dată de când se ştia, vederea flotei sale îmbuteliate nu-l liniştea.

Cincisprezece minute mai târziu, Alexander lăsă telefonul jos.

— Stryker nu a aterizat pe Flagstaff. Şi nici nu a fost identificat în spaţiul lor aerian.

— Ah! Aşadar, planul lui de zbor chiar a fost o diversiune.

— Doar dacă nu s-a prăbuşit undeva, pe traseu, ripostă Alexander, cu speranţă.

Kennebeck se strâmbă.

— Nu s-a prăbuşit. Dar unde naiba poate fi?

— Probabil într-o direcţie opusă, sugeră Alexander. În sudul Californiei.

— Ah! Los Angeles?

— Sau Santa Barbara. Burbank. Long Beach. Ontario. Orange County. Sunt foarte multe aeroporturi accesibile pentru un mic Cessna.

Tăcură amândoi, gânditori. Apoi Kennebeck reluă:

— Reno. Acolo s-au dus. La Reno.

— Erai convins că habar nu au despre laboratoarele din Sierra, ripostă Alexander. Te-ai răzgândit?

— Nu. Şi sunt în continuare de părere că nu trebuia să emiţi ordinele acelea de asasinare. Ascultă, nu au cum să meargă în munţi, pentru că nu au idee unde se află laboratoarele. Nu ştiu

despre Proiectul Pandora nimic altceva decât ce-au găsit în lista de întrebări pe care au luat-o de la Vince Immelman.

— Atunci, de ce Reno?

Reluându-şi mersul nervos, Kennebeck răspunse:

— Acum, că am încercat să-i ucidem, ştiu amândoi că povestea accidentului din munţi a fost născocită. Şi-au dat seama că trebuie să fie ceva nelalocul lui în legătură cu trupul copilului, ceva foarte ciudat, un lucru pe care ei nu trebuie să-l afle. Aşa că acum sunt şi mai nerăbdători să-i dea de capăt. Dacă ar putea, ar deschide ilegal mormântul, însă nu se pot apropia de cimitir, cu noi acolo. Iar Stryker ştie sigur că avem oameni de pază. Aşa că, dacă nu pot dezgropa sicriul să vadă ce-am făcut cu Danny Evans, ce altceva le rămâne? Cel mai bun lucru e să discute cu ultima persoană care a văzut cadavrul, înainte să fi fost sigilat sicriul. Îi vor cere să le descrie în detaliu starea cadavrului.

— Richard Pannafin este legistul din Reno. El a emis certificatul de deces, spuse Alexander.

— Nu, nu vor merge la Pannafin. Îşi vor da seama că a fost implicat în muşamalizare.

— Aşa cum a fost. Împotriva voinţei lui.

— Deci vor merge la antreprenorul de pompe funebre care a pregătit cadavrul pentru înmormântare.

— Bellicosti.

— Aşa îl chema?

— Luciano Bellicosti, confirmă Alexander. Dar dacă într-acolo se îndreaptă, înseamnă că nu s-au retras undeva să-şi lingă rănile. Sfinte Dumnezeule, au pornit o adevărată ofensivă!

— Asta-i pregătirea militară a lui Stryker în acţiune, spuse Kennebeck. Ceea ce am tot încercat să-ţi spun. Nu va fi o ţintă uşoară. Ar putea distruge Reţeaua cu mai puţin de-atât. Şi, după cum se vede, nici femeia nu e genul care să se ascundă sau să fugă din faţa dificultăţilor. Va trebui să fim foarte atenţi cu ei. Care e treaba cu acest Bellicosti? O să-şi ţină gura?

— Nu ştiu, spuse Alexander, neliniştit. Îl avem destul de ferm sub control. Este un imigrant italian. A locuit aici opt sau nouă ani, până să solicite cetăţenia. Nu-i veniseră încă documentele, când ne-am trezit că avem nevoie de un antreprenor de pompe funebre cooperant. I-am blocat dosarul la Biroul de Imigrări şi l-am ameninţat cu deportarea dacă nu ne ajută. Nu i-a convenit.

Dar cetăţenia a fost un element destul de motivant. În orice caz... nu cred că ne mai putem baza pe asta prea mult.

— Este o chestiune extrem de importantă, spuse Kennebeck. Şi mi se pare că Bellicosti ştie deja prea multe.

— Să-l eliminăm pe nemernic, decise Alexander.

— În cele din urmă, dar nu chiar acum. Dacă se adună prea multe cadavre în timp atât de scurt, vom atrage atenţia...

— Nu ne putem asuma riscul, interveni Alexander. Îl eliminăm. Şi pe medicul legist. Ştergem toate urmele.

Se întinse să ia telefonul.

— Cu siguranţă nu doreşti să iei asemenea măsuri drastice înainte să te asiguri că Stryker chiar e în drum spre Reno. Şi nu vei şti înainte să ajungă acolo.

Alexander ezită, cu telefonul în mână.

— Dar dacă aştept, îi dau ocazia să rămână cu un pas înaintea noastră.

Îngrijorat, nesigur cu privire la ce trebuia să facă, îşi muşca buzele.

— Putem afla dacă se îndreaptă spre Reno. Când ajunge acolo, va avea nevoie de o maşină. Poate că a aranjat deja să aibă una pregătită.

Alexander încuviinţă.

— O să sunăm la companiile de închirieri maşini din aeroport.

— Nu e necesar. Colegii de la departamentul de informatică pot accesa de la distanţă bazele de date.

Alexander ridică telefonul şi transmise ordinul.

Cincisprezece minute mai târziu, cineva reveni cu informaţia. Elliot Stryker rezervase o maşină la aeroportul din Reno, pentru o oră târzie. Era programat să o ridice cu puţin înainte de miezul nopţii.

— Asta e o dovadă de neglijenţă din partea lui, comentă Kennebeck, dat fiind cât de atent a fost până acum.

— S-o fi gândit că vom urmări pista din Arizona.

— Tot neglijenţă e, repetă Kennebeck, dezamăgit. Trebuia să fi construit două piste false, să se protejeze.

— Aşadar, am avut dreptate, spuse Alexander, zâmbetul înfumurat făcându-şi din nou apariţia pe chipul lui. Chiar nu mai e la fel de abil ca pe vremuri.

— Să nu ne lăudăm prea devreme, i-o tăie Kennebeck. Nu l-am prins încă.

— O vom face, răspunse Alexander, cu calmul restabilit. Oamenii noştri din Reno vor trebui să intervină rapid, dar se vor descurca. Nu cred că este o idee bună să-i atace într-un loc public, cum e aeroportul.

„Ce mostră atipică de comportament reţinut!”, comentă Kennebeck în sinea lui, cu amărăciune.

— Cred că nici n-ar trebui să punem pe cineva să-i urmărească imediat ce ajung acolo, continuă Alexander. Stryker s-ar putea aştepta la asta. Apoi ar scăpa de urmăritor şi l-am pierde din nou.

— Trimite-i la maşină înaintea lui. Să instaleze un emiţător. Aşa îl poţi urmări nevăzut.

— Vom încerca. Avem mai puţin de o oră, aşa că s-ar putea să nu fie timp suficient. Chiar dacă nu reuşim să facem asta, tot stăm bine. Ştim care le este planul. Îi facem felul lui Bellicosti şi le întindem o cursă la firma de pompe funebre.

Înhăţă iar telefonul şi sună biroul din Reno al Reţelei.

25.

În Reno, care se autointitula „Cel mai mare oraş mic din lume”, temperatura se menţinea pe la 2-3 grade chiar şi aproape de miezul nopţii. Deasupra luminilor care învăluiau aeroportul în sclipiri îngheţate, cerul înnorat, lipsit de lună şi de stele, era negru ca smoala. Vântul învolbura rafalele de ninsoare.

Elliot era fericit că apucaseră să-şi ia haine călduroase înainte să părăsească Las Vegas. Îşi dorea să-şi fi amintit şi de mănuşi, fiindcă îi îngheţaseră mâinile.

Aruncă singura lor valiză în portbagajul Chevroletului închiriat. În aerul rece, gazele ce ieşeau din ţeava de eşapament îi învăluiau picioarele ca nişte nori alburii.

Trânti capota şi aruncă un ochi asupra maşinilor acoperite de zăpadă, din parcare. Niciuna nu părea să fie ocupată. Nu avea sentimentul că era urmărit.

Fuseseră atenţi, la aterizare, să surprindă semne de activitate neobişnuită pe pistă sau pe platforma de încărcare – maşini suspecte sau un număr neobişnuit de muncitori –, dar nu

observaseră nimic ieşit din comun. Apoi, când semnase pentru preluarea maşinii şi ridicase cheile de la funcţionarul din schimbul de noapte, Elliot ţinuse tot timpul mâna în buzunar, strânsă pe pistolul pe care i-l luase lui Vince, în Vegas, dar nu avuseseră nicio problemă.

Poate că planul fals de zbor fusese suficient ca să-i deturneze pe copoii aflaţi pe urmele lor. Ocoli maşina ca să ajungă pe partea şoferului şi urcă. Tina încerca să regleze căldura.

— Îmi îngheaţă sângele, spuse ea.

Elliot ridică o mână în dreptul ventilatorului.

— Intră deja aer cald.

Scoase pistolul din haină şi-l aşeză pe scaun, între el şi Christina, cu vârful îndreptat spre bord.

— Chiar crezi că e bine să mergem la Bellicosti la ora asta? întrebă ea.

— Sigur. Nu e chiar atât de târziu.

Tina găsise adresa Companiei Funerare Luciano Bellicosti într-o carte de telefoane, în aeroport. Funcţionarul de la care preluaseră cheile maşinii ştia exact unde anume era şi le marcase drumul cel mai scurt pe harta oraşului, oferită odată cu maşina.

Elliot aprinse lumina şi studie harta, apoi i-o dădu Tinei.

— Cred că o voi găsi cu uşurinţă. Dar dacă mă rătăcesc, tu eşti copilotul.

— Am înţeles, căpitane!

Stinse plafoniera şi întinse mâna spre schimbătorul de viteze.

Cu un „clic” audibil, lumina pe care abia o stinsese se aprinse singură.

Elliot se uită la Tina, iar ea îi întoarse privirea.

Stinse din nou becul.

Acesta se reaprinse imediat.

— Uite că începe iar! exclamă Tina.

Apoi radioul porni singur. Indicatorul digital începu să schimbe frecvenţele. Secunde de muzică, reclame, voci ale Dj-lor năvăliră gălăgios şi fără noimă din boxe.

— E Danny, spuse ea.

Ştergătoarele începură şi ele să se mişte dintr-o parte în alta, zbaterea lor ritmată alăturându-se haosului din interiorul maşinii.

Farurile se aprindeau şi se stingeau cu o asemenea viteză încât creau un efect stroboscopic, intermitenţa cu care expuneau ninsoarea făcând să pară că fulgii veneau spre pământ în salturi.

Aerul din interiorul maşinii devenise tăios şi se răcea tot mai mult.

Elliot îşi ridică mâna în dreptul ventilatorului de pe bord. Aerul emis era cald, dar temperatura în jurul lor continua să scadă.

Torpedoul se deschise.

Scrumiera se desprinse din locul ei.

Tina râse, vizibil încântată.

Auzind-o, Elliot tresări speriat, dar apoi trebui să recunoască: nu se simţea deloc ameninţat de activitatea acestui poltergeist. Dimpotrivă. Îşi dădu seama că asistau la primirea jucăuşă, caldă, exaltată a unui copil-fantomă. Se simţi copleşit de sentimentul uluitor că aerul era încărcat de bunăvoinţă, de o undă tangibilă de iubire şi afecţiune. Un fior plăcut îi urcă de-a lungul spinării. Părea să realizeze acelaşi lucru care o făcuse pe Tina să râdă, că erau asaltaţi de valuri de iubire.

Ea spuse:

— Venim, Danny! Sper că mă poţi auzi, puiule. Venim la tine. Venim!

Radioul se opri, iar lumina din plafon se stinse.

Ştergătoarele îşi încetară legănarea frenetică.

Farurile se stinseră şi rămaseră aşa.

Nemişcare.

Tăcere.

Fulgii se loveau lin de parbriz.

În interiorul maşinii, aerul începu să se încălzească.

— De ce se face frig ori de câte ori îşi foloseşte... abilităţile psihice? întrebă Elliot.

— Cine ştie? Poate că aşa reuşeşte să mişte obiectele, mobilizând energia termică din jur, pe care, cumva, o alterează. Sau poate că există o cu totul altă explicaţie. Probabil nu vom şti niciodată. Poate că nici el nu ştie cum face. În orice caz, nu asta contează. Important e că Danny trăieşte. Nu mai am nicio îndoială. Acum nu mai am. Şi înţeleg din întrebarea ta că te-ai convins şi tu.

— Mda, răspunse Elliot, încă uşor derutat de felul surprinzător în care se răzgândise. Da, presupun că ai dreptate.

— Sunt sigură că am.

— Ceva ieşit din comun s-a întâmplat în excursia aceea a cercetaşilor. Şi ceva de-a dreptul straniu s-a petrecut cu fiul tău.

— Dar cel puţin este în viaţă, spuse Tina.

Elliot văzu lacrimi de fericire strălucind în ochii ei.

— Hei, replică el îngrijorat, ar fi bine să nu-ţi faci încă speranţe prea mari. În regulă? Mai avem un drum lung până acolo. Nu ştim unde se află Danny şi nici în ce stare e. Mai avem de trecut prin multe înainte să-l găsim şi să-l salvăm. Am putea muri amândoi cu mult înainte de asta.

Părăsiră aeroportul. Din câte îşi dădea el seama, nu erau urmăriţi.

26.

Cuprins de unul dintre atacurile lui de claustrofobie, doctorul Carlton Dombey se simţea de parcă diavolul îl înghiţise de viu şi acum era captiv în pântecul lui.

În adâncurile complexului secret Sierra, la trei niveluri sub pământ, încăperea în care se afla măsura aproape şaptezeci şi cinci de metri pătraţi. Tavanul scund era acoperit de un material galben, spongios, denivelat, cu rol de antifonare, care-i dădea un aspect cât se poate de organic. Tuburi fluorescente împrăştiau o lumină rece asupra şirurilor de calculatoare şi asupra birourilor acoperite cu jurnale, grafice, dosare, instrumente de laborator şi două căni de cafea.

Pe peretele dinspre vest – pe latura scurtă a încăperii, faţă în faţă cu uşa – era o fereastră de un metru optzeci pe nouăzeci de centimetri, care dădea spre o altă încăpere, pe jumătatea celei în care se afla. Fereastra era de tip sandvici: două foi de geam de câte 2,5 centimetri grosime, din sticlă securizată, încadrau un spaţiu de alţi 2,5 centimetri, umplut cu gaz inert. Două panouri indestructibile. Rame din oţel inoxidabil. Patru garnituri etanşe din cauciuc – câte una de fiecare parte a celor două panouri din sticlă. Fereastra era construită ca să reziste oricărei agresiuni – de la focuri de armă la cutremure. Era, practic, inexpugnabilă.

Pentru că era important ca persoanele care lucrau în încăperea mai mare să aibă, permanent, vizibilitate perfectă asupra celei mici, în tavanele ambelor încăperi erau instalate patru suflante care direcţionau către ochiul de geam un flux neîntrerupt de aer cald, uscat, astfel încât să prevină condensul sau aburirea. Momentan, sistemul nu funcţiona, pentru că trei sferturi din suprafaţa geamului erau acoperite de brumă.

Doctorul Carlton Dombey, un individ cu părul creţ şi o mustaţă stufoasă, stătea lângă fereastră, tamponându-şi mâinile transpirate de halat şi privind neliniştit printr-o porţiune de geam neobturată. Deşi se străduia din răsputeri să alunge criza provocată de claustrofobie, deşi făcea eforturi să pretindă că tavanul care semăna cu interiorul unui intestin nu se apropia de el şi că deasupra lui era cerul nesfârşit, nicidecum tone de ciment şi metal, propriul lui atac de panică îl preocupa mai puţin decât ceea ce se petrecea dincolo de fereastră.

Doctorul Aaron Zachariah, mai tânăr decât Dombey, proaspăt bărbierit şi cu părul castaniu, drept, era aplecat deasupra unui calculator şi citea informaţiile afişate pe ecran.

— Temperatura a scăzut cu douăzeci şi trei de grade în ultimul minut şi jumătate, spuse Zachariah, îngrijorat. Asta nu are cum să fie bine pentru băiat.

— Dar niciodată când se întâmplă nu pare să-l deranjeze, observă Dombey.

— Ştiu, şi totuşi...

— Verifică-i semnele vitale.

Zachariah se deplasă către un alt set de calculatoare, care afişau permanent ritmul cardiac, tensiunea arterială, temperatura corpului şi activitatea cerebrală a lui Danny Evans.

— Ritmul inimii este normal, poate uşor încetinit. Tensiunea arterială este în regulă. Temperatura corpului, neschimbată. Dar electroencefalograma semnalează o activitate neobişnuită.

— Ca de fiecare dată în timpul acestor scăderi de temperatură, spuse Dombey. Activitate cerebrală neobişnuită. Dar niciun semn de disconfort.

— Dacă mai stă mult în frig, dincolo, va trebui să ne punem costumele de protecţie, să intrăm şi să-l mutăm într-o altă încăpere, decise Zachariah.

— Nu există nicio altă încăpere disponibilă, replică Dombey. Toate celelalte sunt ocupate cu diverse experimente pe animale.

— Atunci, va trebui să mutăm animalele. Copilul e mult mai important decât ele. Mai avem încă multe informaţii de cules, în ceea ce-l priveşte.

„E mai important fiindcă este un om, nu pentru că e o sursă de informaţii”, îşi zise Dombey înfuriat, dar nu rosti gândul cu voce tare, ştiind că asta l-ar fi identificat drept un potenţial risc de securitate.

În schimb, spuse:

— Nu va fi nevoie să-l mutăm. Perioada rece nu va dura.

Strânse din ochi ca să vadă mai bine dincolo, în cealaltă încăpere, unde băiatul zăcea pe un pat de spital, acoperit cu un cearşaf alb şi o pătură galbenă, şi ataşat cu cabluri de un monitor. Grija lui Dombey faţă de copil era mai mare decât teama de-a fi îngropat de viu, aşa încât atacul de anxietate provocat de claustrofobie scăzu.

— Cel puţin, niciunul n-a durat mult până acum, continuă el. Temperatura scade brusc, rămâne scăzută două, trei minute, cel mult cinci, apoi revine la normal.

— Ce naiba fac inginerii? De ce nu rezolvă odată problema asta?

Dombey răspunse:

— Ei insistă că nu e nimic în neregulă cu sistemul.

— Prostii!

— Nu există nicio defecţiune. Asta spun ei.

— Pe naiba nu există! exclamă Zachariah, care se ridică de lângă monitoare, veni lângă fereastră şi-şi căută un loc pe unde să poată privi la rândul lui. Când nebunia asta a început, cu o lună în urmă, nu era aşa de rău. Schimbarea era de doar câteva grade. O dată pe noapte. Niciodată în timpul zilei. Niciodată atât de mult încât să afecteze starea de sănătate a copilului. Dar în ultimele zile, a luat-o razna. Înregistrăm frecvent scăderi de temperatură de douăzeci şi chiar treizeci de grade. Nicio defecţiune, pe naiba!

— Am înţeles că-i vor aduce pe cei care au proiectat sistemul, spuse Dombey. Ei vor identifica problema imediat.

— Idioţi, fu de părere Zachariah.

— În orice caz, nu înţeleg de ce te necăjeşti atât! Treaba noastră este să-l testăm până-l distrugem, nu-i aşa? De ce te agiţi aşa pentru sănătatea lui?

— Doar nu vorbeşti serios! răspunse Zachariah. Când va muri, până la urmă, vrem să ştim sigur că a fost din cauza injecţiilor. Dacă va mai fi expus de multe ori la astfel de fluctuaţii de temperatură, nu vom şti dacă nu cumva ele au contribuit la moartea lui. Ar compromite integritatea cercetării.

Carlton Dombey nu-şi putu reţine un hohot de râs scurt şi sec, în timp ce-şi luă privirea de la fereastră. Oricât de riscant era să-şi exprime îndoielile în faţa unui coleg, acum nu se putu stăpâni.

— Integritatea? Povestea asta n-a avut niciodată ceva integru în ea! A fost o afacere murdară de la bun început.

Zachariah se întoarse să-l privească.

— Ştii bine că nu mă refer la aspectul moral.

— Dar eu o fac.

— Eu vorbesc despre standardele medicale.

— Nu cred că vreau să-ţi cunosc părerea în niciuna dintre privinţe, replică Dombey. Îmi crapă capul de durere.

— Încerc doar să-mi fac treaba cu conştiinciozitate, continuă Zachariah, aproape bosumflat. Nu mă acuza pe mine că treaba e necurată. N-am eu multe de spus în privinţa politicilor de cercetare de-aici!

— Nu ai *nimic* de spus, i-o reteză Dombey. Aşa cum nu am nici eu. Suntem oamenii care fac munca de jos. De-aia suntem obligaţi să lucrăm în schimbul de noapte, veghind un copil.

— Chiar dacă aş fi avut vreun cuvânt de spus, insistă Zachariah, aş fi urmat acelaşi traseu pe care l-a ales doctorul Tamaguchi. La naiba, a fost nevoit să-şi asume acest proiect! N-a avut de ales, a fost obligat să cedeze total laboratorul pentru cercetările astea, când a descoperit cât de implicaţi erau afurisiţii de chinezi. Şi ruşii, cum îi ajutau să pună mâna pe valută. Noii noştri prieteni, ruşii. Ce farsă! Uraţi bun venit noului Război Rece. Nu uita că ăsta-i micul proiect abject al Chinei. Tot ce facem noi e să-i prindem din urmă. Dacă vrei să dai vina pe cineva pentru că te simţi vinovat în legătură cu ce facem aici, dă vina pe chinezi, nu pe mine.

— Ştiu, ştiu, răspunse Dombey obosit, trecându-şi o mână prin coama de păr ondulat.

Zachariah avea să raporteze discuţia lor, aşa că trebuia să ia o poziţie mai echilibrată, şi adăugă:

— Sigur că mă sperie şi pe mine. Dacă există vreun guvern capabil să folosească o astfel de armă, al lor e, fără îndoială. Sau al nord-coreenilor, ori al irakienilor. Mereu se găsesc regimuri politice demente. Nu avem altă soluţie decât să ne menţinem pe o poziţie de apărare puternică. Cred asta cu tărie. Dar uneori... mă întreb. În timp ce încercăm din greu să fim cu un pas înaintea duşmanilor noştri, nu cumva devenim din ce în ce mai mult ca ei? Nu ne transformăm oare într-un stat totalitar – exact lucrul pe care-l dispreţuim?

— Poate.

— Poate, spuse şi Dombey, deşi era convins.

— Şi ce putem face?

— Nimic, presupun.

— Uite! exclamă Zachariah.

— Ce e?

— Se limpezeşte geamul. Înseamnă că temperatura revine la normal.

Cei doi oameni de ştiinţă îşi întoarseră din nou atenţia asupra ferestrei, privind în camera de izolare.

Copilul, foarte slab, se mişcă uşor. Întoarse capul spre ei şi-i privi printre zăbrelele patului de spital în care zăcea.

— Afurisiţii ăia de ochi! murmură Zachariah.

— Te străpung, nu-i aşa?

— Felul în care te fixează... mă înfioară câteodată. E ceva tulburător în ei.

— E doar sentimentul tău de vină, replică Dombey.

— Nu. E mai mult de-atât. Ochii lui sunt ciudaţi. Nu sunt la fel ca acum un an, când a fost adus aici.

— Acum sunt încărcaţi de durere, spuse Dombey cu tristeţe. Multă durere şi singurătate.

— E ceva mai mult. E ceva în ochii lui... ceva pentru care nu există cuvinte.

Zachariah se îndepărtă de fereastră. Se întoarse lângă calculatoare, unde se simţea confortabil şi în siguranţă.

VINERI, 2 IANUARIE

27.

În cea mai mare parte, străzile din Reno erau practicabile, în ciuda zăpezii proaspăt căzute, deşi, din loc în loc, câte o porţiune acoperită de polei îi pândea pe şoferii neatenţi. Elliot Stryker conducea cu precauţie şi nu-şi lua ochii de la drum.

— Ar trebui să fim foarte aproape, spuse Tina.

După încă patru sute de metri, văzură casa şi biroul lui Luciano Bellicosti pe partea stângă, în spatele unui panou tivit cu negru, care informa cu grandoare asupra naturii exacte a serviciilor pe care le oferea firma: POMPE FUNEBRE ŞI CONSILIERE TERAPEUTICĂ. Era o clădire imensă, în stil pseudocolonial, cocoţată pe un deal şi întinsă pe un teren de aproape şaisprezece mii de metri pătraţi, amplasat convenabil în apropierea unui cimitir vast, fără denominaţie religioasă. Aleea care ducea spre casă şerpuia la dreapta, ca o panglică funerară drapată de-a lungul peluzei acoperite de zăpada proaspătă. Coloane de piatră şi lămpi electrice cu un licăr delicat marcau drumul până la uşă; o lumină caldă răzbătea prin ferestrele de la primul etaj.

Elliot fu gata să intre pe alee, dar în ultima clipă se răzgândi şi trecu mai departe.

— Hei, exclamă Tina, aici e!

— Ştiu.

— De ce n-ai oprit?

— Să dăm buzna aşa, la uşa lui Bellicosti, cerând răspunsuri ar fi satisfăcător din punct de vedere emoţional, curajos şi... stupid.

— Doar nu crezi că ne aşteaptă cineva aici, nu-i aşa? Ei nu ştiu că suntem în Reno.

— Niciodată să nu-ţi subestimezi inamicul. Ei ne-au subestimat pe noi şi de aceea suntem încă în viaţă. N-o să facem greşeala pe care au făcut-o ei, să le picăm drept în braţe.

Trecu de cimitir şi întoarse pe o străduţă rezidenţială. Parcă lângă trotuar, stinse farurile şi opri motorul.

— Ce facem acum? întrebă Tina.

— Mă duc pe jos până la casa de pompe funebre. O iau prin cimitir, ocolesc casa şi mă apropii de ea venind din spate.

— *Noi* ne vom apropia de casă prin spate, replică ea.

— Nu.

— Ba da.

— Mă aştepţi aici, insistă el.

— Nici vorbă.

Lumina slabă a unui bec stradal străbătea prin parbriz, dezvăluind hotărârea categorică de pe chipul ei, determinarea oţelită din privire.

Deşi ştia că va pierde lupta, Elliot spuse:

— Fii rezonabilă! Dacă apar probleme, s-ar putea să încurci.

— Serios, Elliot, ce vorbeşti acolo? Sunt eu genul de femeie care provoacă încurcături?

— Zăpada are aproape douăzeci de centimetri. Nu eşti încălţată corespunzător.

— Nici tu.

— Dacă au anticipat venirea noastră şi ne-au întins o capcană...

— În cazul ăsta, vei avea nevoie de ajutorul meu, spuse ea. Şi dacă nu ne-au întins o capcană, trebuie să fiu acolo, când vorbeşti cu Bellicosti.

— Tina, pierdem timpul stând aici şi discutând...

— Pierdem timpul, exact. Mă bucur că eşti de acord cu mine.

Tina deschise portiera şi coborî din maşină.

În clipa aceea, Elliot ştiu dincolo de orice umbră de îndoială că o iubea.

Îndesând pistolul cu amortizor într-unul din buzunarele adânci ale hainei, ieşi la rândul lui din maşină. Nu încuie uşile, gândindu-se că era posibil să revină în grabă, să fie nevoie să plece rapid.

În cimitir, zăpada îi ajungea până la jumătatea pulpelor. Îi udă pantalonii, se lipi de şosete şi i se topi în pantofi.

Tina, care era încălţată în tenişi, suferea probabil la fel ca Elliot. Dar nu se plânse şi ţinu pasul cu el.

Vântul umed, rece, se înteţise faţă de când aterizaseră, la aeroport. Sufla printre pietrele funerare, printre monumente,

şoptind promisiunea unei ninsori mai intense, cu mult mai multă zăpadă decât fulguiala delicată pe care o învolbura acum.

Cimitirul era separat de proprietatea lui Bellicosti printr-un zid scund, din piatră, şi un şir de molizi înalţi cât casa. Elliot şi Tina trecură peste zid şi se opriră în umbra copacilor, studiind spatele clădirii şi felul în care aveau să se apropie.

Tinei nu trebuia să i se spună să păstreze tăcerea. Rămase lângă el aşteptând, cu braţele încrucişate şi palmele ascunse la subsuori, ca să le încălzească.

Elliot îşi făcea griji pentru ea, se temea pentru ea, dar, în acelaşi timp, se bucura să o ştie alături.

Se aflau la aproape o sută de metri de spatele casei lui Bellicosti. Chiar şi în lumina slabă, se vedeau ţurţurii atârnând de streaşină terasei lungi. Câţiva arbuşti veşnic verzi formau un pâlc în apropiere, dar nu era suficient ca să poată ascunde un om. Ferestrele din spatele casei erau întunecate, tăcute; în dosul lor, nevăzut, cineva ar fi putut sta la pândă.

Elliot strânse pleoapele, forţându-se să vadă dincolo de geamuri, ca să surprindă vreo mişcare, dar nu zări nimic.

Nu părea să-i aştepte vreo surpriză, era prea curând să li se fi pregătit o capcană. În plus, dacă asasinii erau acolo, s-ar aştepta ca prada să se apropie cu încredere şi curaj. Prin urmare, atenţia lor ar fi îndreptată, în primul rând, asupra intrării din faţă.

În orice caz, nu puteau rămâne acolo toată noaptea, stând pe gânduri. Elliot ieşi de sub adăpostul oferit de crengile copacilor. Tina se mişcă odată cu el.

Vântul aspru era dezlănţuit. Învolbura zăpada de pe jos, azvârlind fulgi reci în obrajii lor înroşiţi de frig.

Traversând câmpul strălucitor, Elliot se simţea complet descoperit. Îşi dorea să nu fi purtat haine închise la culoare. Dacă totuşi era cineva în dosul ferestrelor din spate, i-ar fi zărit imediat.

Trosnetul şi scârţâitul zăpezii sub picioarele lor i se păreau asurzitoare, deşi în realitate făceau foarte puţin zgomot. Era el agitat.

Ajunseră la firma de pompe funebre fără incidente.

Se opriră pentru câteva secunde, atingându-se scurt unul pe altul, adunându-şi curajul.

Elliot scoase pistolul din buzunar şi-l ţinu în mâna dreaptă. Cu stânga, căută piedica şi o ridică. Degetele îi erau îngheţate. Se întrebă dacă va putea folosi pistolul cum trebuie, la nevoie.

Ocoliră un colţ al casei, îndreptându-se, tiptil, spre uşa din faţă.

În dreptul primei ferestre luminate, Elliot se opri. Îi făcu semn Tinei să rămână în spatele lui, aproape de peretele casei. Se aplecă să privească înăuntru printre şipcile unui oblon veneţian, închis doar parţial. Când reuşi să cuprindă încăperea cu privirea, aproape cât scăpă un strigăt de şoc.

Un om mort. Dezbrăcat. Aşezat în cada plină cu apă sângerie, cu privirea îngrozită, încremenită dincolo de vălul care desparte lumile. Un braţ îi atârna peste marginea căzii; pe podea, ca şi cum îi alunecase dintre degete, era o lamă de ras.

Elliot fixă privirea îngheţată a cadavrului şi ştiu că se uita la Luciano Bellicosti. Ştiu, totodată, că antreprenorul de pompe funebre nu se sinucisese. Buzele învineţite ale bietului om rămăseseră întredeschise, într-o expresie care parcă încerca să infirme toate acuzaţiile de sinucidere ce aveau să-i fie aduse.

Dădu să o prindă pe Tina de braţ şi să o tragă înapoi la maşină, dar ea înţelesese deja că văzuse ceva important şi nu voia să plece înainte să afle ce anume. Trecu în faţa lui. Elliot îşi puse o mână pe spatele ei şi simţi cum trupul i se crispează la vederea omului mort. Când se întoarse către el, era limpede că voia să plece naibii cât mai repede, fără întrebări, fără discuţii, fără întârziere.

Nu făcuseră decât doi paşi de lângă fereastră, când Elliot văzu zăpada mişcându-se, la nici şase metri de ei. Nu era mişcarea delicată a fulgilor stârniţi de adierea vântului, ci o înălţare neobişnuită şi controlată a stratului de zăpadă. Instinctiv, ridică pistolul şi trase patru gloanţe. Amortizorul era atât de eficient, încât nu se auzi niciun zgomot peste foşnetul uscat al vântului.

Ghemuindu-se, încercând să facă din trupul lui o ţintă cât mai mică, Elliot alergă spre locul unde se mişcase zăpada. Găsi un bărbat îmbrăcat într-un costum de schi, alb. Individul stătuse acolo la pândă, aşteptând; acum, avea o gaură în piept. Şi o bucată din gât lipsă. Chiar şi aşa, în lumina slabă, amăgitoare, a zăpezii dimprejur, Elliot văzu că ochii îi erau încremeniţi în aceeaşi expresie oarbă pe care o avea privirea lui Bellicosti, îndreptată către fereastra camerei de baie.

Cel puţin încă un asasin era în casă, lângă trupul lui Bellicosti. Poate chiar mai mulţi.

Cel puţin unul îi aşteptase afară, în zăpadă.

Oare câţi alţii mai erau?

Şi unde?

Elliot scrută noaptea, cu inima strânsă. Se aştepta să vadă întreaga peluză mişcând şi ridicându-se, luând forma a zece, cincisprezece, douăzeci de asasini.

Dar totul era nemişcat în jur.

Rămase încremenit o clipă, surprins de viteza şi violenţa cu care reacţionase. Simţi cum se ridică în el o senzaţie caldă, animalică, de satisfacţie, care nu-i făcu deloc plăcere, fiindcă se considera un om civilizat. În acelaşi timp, fu lovit de un val de repulsie. Gâtul i se strânse şi un gust amar îl năpădi. Se întoarse cu spatele către omul pe care-l ucisese.

Tina era o apariţie lividă, proiectată pe zăpadă.

— Au aflat că suntem în Reno, şopti ea. Ştiau că vom veni aici.

— Dar ne-au aşteptat la intrarea din faţă, răspunse el şi o luă de braţ. Să plecăm de-aici!

Făcură grăbiţi drumul înapoi, îndepărtându-se de casă. La fiecare pas, Elliot se aştepta să audă foc de arme, un strigăt de alarmă şi zgomotul oamenilor porniţi pe urmele lor, ca la vânătoare.

O ajută să treacă peste zidul cimitirului, apoi, când dădu să se caţere la rândul lui, fu convins că cineva îl prinsese de haină. Icni surprins şi se smuci să se elibereze. Când ajunse de cealaltă parte a zidului, privi în urma lui, dar nu văzu pe nimeni.

Era clar că nimeni dintre cei aflaţi în casă nu-şi dăduse seama că omul lor din curte fusese eliminat. Aşteptau în continuare, liniştiţi, să le pice prada în capcană.

O luară la fugă amândoi printre morminte, stârnind norişori de zăpadă. Dâre gemene de abur pluteau în aer în spatele lor, ca nişte fantome.

Când ajunseră pe la jumătatea cimitirului, iar Elliot se convinse că nu erau urmăriţi, se opri, se sprijini de un monument funerar înalt şi încercă să nu tragă prea intens în piept aerul dureros de rece. Imaginea gâtului sfâşiat al victimei sale îi explodă în creier şi i se făcu greaţă.

Tina îi aşeză o mână pe umăr.

— Eşti bine?

— L-am ucis.

— Dacă n-o făceai, ne omora el pe noi.

— Ştiu. Şi totuşi... Mi se pare oribil.

— Credeam că... timpul petrecut în armată...

— Da, spuse el domol. Aşa e, am mai ucis înainte. Dar aşa cum ai zis şi tu, asta se întâmpla când eram în armată. Era altceva. Asta însemna să fii soldat. Ce-am făcut acum... e crimă. Dar o să îmi revin, adăugă el, scuturând din cap şi punându-şi pistolul înapoi în buzunar. Sunt doar şocat.

Se îmbrăţişară, apoi ea întrebă:

— Dacă ştiau că suntem în Reno, de ce nu ne-au urmărit de la aeroport? Ar fi aflat că nu vom veni la Bellicosti pe uşa din faţă.

— Poate şi-au zis că m-aş fi prins că suntem urmăriţi şi aş fi schimbat planurile. Şi presupun că au fost atât de siguri că încoace ne îndreptam, încât nu li s-a mai părut necesar să pună pe cineva pe urmele noastre. Şi-au dat seama că nu aveam unde altundeva să mergem, decât la Bellicosti.

— Hai să ne întoarcem la maşină! Am îngheţat.

— Şi eu. Şi ar fi bine să părăsim zona înainte să-l găsească pe tipul ăla în zăpadă.

Se întoarseră pe propriile urme spre maşina parcată pe străduţa liniştită, sub lumina slabă a becului stradal.

În timp ce deschidea portiera, Elliot surprinse o mişcare cu coada ochiului şi privi, ştiind deja ce avea să descopere. O berlină albă, marca Ford, intra încet pe stradă. Maşina se îndreptă spre bordură şi frână brusc. Uşile se deschiseră şi doi bărbaţi înalţi, îmbrăcaţi în haine de culoare închisă, coborâră.

Elliot îşi dădu seama ce erau. Urcă în Chevrolet, trânti portiera şi vârî cheia în contact.

— Am fost urmăriţi, spuse Tina.

Elliot porni motorul şi băgă în viteză.

— Da. Cu un emiţător. Probabil că abia acum ne-au localizat.

Nu auzi împuşcătura, dar imediat un glonţ spulberă luneta şi se înfundă în tetiera scaunului din faţă, împrăştiind cioburi de sticlă securizată peste tot în jur.

— Capul jos! strigă Elliot.

Privi în spate.

Cei doi se apropiau în fugă, alunecând pe strada acoperită de zăpadă.

Apăsă pedala de acceleraţie. Cu scârţâit de cauciucuri, Chevroletul se depărtă de bordură.

Alte două gloanţe ricoşară din caroseria maşinii, cu un şuierat ascuţit.

Elliot se aplecă peste volan, aşteptându-se la un nou glonţ prin geamul din spate. Ajuns la colţ, ignoră indicatorul de oprire şi viră brusc spre stânga, abia atingând frâna şi punând suspensiile Chevroletului la o dură încercare.

Tina îşi înălţă capul, aruncă o privire în spate, la strada pustie, apoi îl privi pe Elliot.

— Un emiţător? Ce-i asta? Vrei să zici că ne-au pus un microfon? Asta înseamnă că trebuie să abandonăm maşina, aşa-i?

— Nu, până când nu scăpăm de clovnii de pe urmele noastre, răspunse el. Dacă o abandonăm aşa de aproape de ei, ne vor prinde imediat. Nu putem ajunge prea departe, pe jos.

— Şi pe urmă?

Intrară într-o altă intersecţie şi Elliot viră la dreapta.

— După următorul colţ, opresc şi cobor. Să fii pregătită să te strecori la volan.

— Şi tu unde te duci?

— Mă ascund în tufişuri şi-i aştept să vină după noi. Tu continui să mergi pe stradă, dar nu foarte repede. Să-i laşi să te vadă, când vor apărea şi ei după colţ. Aşa, vor sta cu ochii pe tine şi nu mă vor observa pe mine.

— N-ar trebui să ne despărţim.

— Nu se poate altfel.

— Dar dacă te prind?

— N-o vor face.

— Aş rămâne singură.

— Nu vor pune mâna pe mine. Dar trebuie să te mişti repede. Dacă ne oprim mai mult de câteva secunde, emiţătorul le va semnala şi vor şti că punem ceva la cale.

Întoarse la dreapta în intersecţie şi opri în mijlocul străzii.

— Elliot, nu...

— N-avem de ales! replică el, după care deschise portiera şi sări din maşină. Grăbeşte-te, Tina!

Trânti uşa şi fugi în desişul de conifere care mărginea peluza unei case din cărămidă roşie. Ghemuindu-se la adăpostul lor, în umbră, lângă cercul îngheţat de lumină pe care-l proiecta un

bec stradal, scoase pistolul din buzunarul hainei, privind cum Tina demarează.

În vreme ce zgomotul Chevroletului se îndepărta, auzi freamătul crescând al unei alte maşini apropiindu-se în viteză. Câteva secunde mai târziu, berlina albă intră pe stradă.

Elliot se ridică, ţinând pistolul cu ambele mâini, şi slobozi trei gloanţe, unul după altul. Primele două se izbiră de metal, dar cel de-al treilea perforă cauciucul roţii din dreapta, faţă.

Fordul luase curba în viteză. Smucită de lovitura glonţului, maşina scăpă de sub control. Se răsuci în stradă, tăie colţul, intră într-un gard viu şi izbi o mică fântână din ipsos, oprindu-se, în cele din urmă, în mijlocul unei peluze acoperite de zăpadă.

Elliot alergă la Chevroletul pe care Tina îl oprise la o sută de metri distanţă. Lui i se părură mai degrabă o sută de kilometri. Paşii lui grei răsunau ca bubuiturile de tobă în atmosfera calmă a nopţii. Ajunse, în sfârşit, lângă maşină. Tina deschisese portiera. El sări înăuntru, o închise cu un bufnet şi strigă:

— Dă-i drumul, dă-i drumul!

Tina apăsă pedala de acceleraţie până la podea şi maşina răspunse cu o trepidaţie, apoi se lansă în viteză.

Două străzi mai departe, Elliot spuse:

— Să faci la dreapta, în următoarea intersecţie.

După alte două viraje şi încă trei străzi parcurse, adăugă:

— Opreşte, vreau să găsesc emiţătorul.

— Dar acum nu ne mai pot urmări, replică ea.

— Totuşi, încă mai au receptorul. Pot vedea unde mergem şi, chiar dacă nu ne mai pot urmări ei, vor trimite o altă maşină pe urmele noastre. Nu vreau să ştie nici măcar încotro ne îndreptăm.

Ea frână şi Elliot coborî. Pipăi de-a lungul pragurilor, pe lângă aripile roţilor, acolo unde un emiţător ar fi putut fi plantat rapid şi discret. Nu găsi nimic. Şi bara de protecţie din faţă era curată, în cele din urmă, îl dibui. De dimensiunile unui pachet de ţigări, era ataşat magnetic în interiorul barei de protecţie din spate. Îl desprinse, îl zdrobi cu piciorul, călcându-l de câteva ori, şi-l azvârli din drum.

Urcară înapoi în maşină, închiseră uşile şi, cu motorul pornit şi căldura la maximum, rămaseră câteva clipe în tăcere, lăsându-se învăluiţi de aerul cald, dar continuând să tremure.

În cele din urmă, Tina vorbi.

— Dumnezeule, rapid s-au mai mobilizat!

— Suntem în continuare cu un pas înaintea lor, replică Elliot, cu vocea nesigură.

— Cu o jumătate de pas.

— Cam aşa ceva, admise el.

— Bellicosti ar fi trebuit să ne dea informaţii cu care să putem stârni interesul unui reporter bun.

— Acum nu mai e cazul.

— Aşadar, cum vom face rost de informaţiile acelea?

— Într-un fel sau altul, răspunse el, vag.

— Cum ne construim cazul?

— Ne vom gândi noi la ceva.

— Şi la cine mai apelăm acum?

— Situaţia nu e disperată, Tina.

— Nici n-am spus că este. Dar încotro ne îndreptăm?

— Nu putem să stabilim în seara asta, replică el, obosit. Nu în starea în care ne aflăm. Suntem epuizaţi amândoi, susţinuţi doar de disperare. Iar asta e periculos. Cea mai bună decizie acum este să nu luăm nicio decizie. Trebuie să ne punem la adăpost şi să ne odihnim puţin. Mâine-dimineaţă vom avea mintea limpede şi vom şti ce avem de făcut.

— Chiar crezi că vei putea dormi?

— La naiba, da. A fost o noapte grea.

— Şi unde vom putea fi în siguranţă?

— Vom apela la o şmecherie. În loc să ne furişăm la cine ştie ce motel discret, ne vom duce la cel mai bun hotel din oraş.

— Harrah’s?

— Exact. Nimeni nu se aşteaptă să fim atât de îndrăzneţi. Ne vor căuta oriunde în altă parte.

— Dar e riscant.

— Ai vreo idee mai bună?

— Nu.

— *Tot ce* facem e riscant.

— Ai dreptate. Atunci, să mergem!

Tina conduse înapoi în oraş. Abandonară Chevroletul într-o parcare publică, la patru străzi de hotel.

— Aş vrea să nu fi fost nevoiţi să renunţăm la maşină, spuse ea, scoţând singura lor valiză din portbagaj.

— O vor căuta.

Merseră pe jos spre hotel, pe străzile bătute de vânt, sub lumina becurilor. Deşi era 1:45 dimineaţa, din cazinouri răzbăteau valuri de muzică, râsete şi clinchetul aparatelor de joc; la ora aceea, zgomotul nu era unul plăcut, ci o cacofonie de sunete.

Deşi Reno nu era un oraş la fel de activ precum Las Vegas, şi numeroşi turişti se retrăseseră deja în camere, cazinoul hotelului Harrah's era încă destul de aglomerat. Se părea că un tânăr marinar avusese noroc la una dintre mesele de barbut şi jucătorii gălăgioşi îl îndemnau acum să dea un opt şi să le arate de ce era în stare.

Fiind sărbătoare, hotelul era ocupat la capacitate maximă, dar Elliot ştia că mereu se găseau nişte camere de rezervă. La solicitarea administratorilor de cazinou, hotelierii păstrau câteva camere pentru eventualitatea în care unii dintre clienţii lor obişnuiţi – mari jucători, fireşte – apăreau pe nepusă masă, fără rezervări în prealabil, dar cu bani mulţi în buzunare. În plus, uneori se anulau rezervări în ultimul minut şi întotdeauna erau câţiva clienţi care nu se prezentau. O bancnotă de douăzeci de dolari, împăturită corespunzător şi plasată discret recepţionerului, conducea aproape de fiecare dată la constatarea surprinzătoare că mai erau camere disponibile.

Informat fiind că exista totuşi o cameră disponibilă pentru două nopţi, Elliot semnă formularul de cazare cu numele Hank Thomas – o modificare amuzantă a numelui unuia dintre actorii săi preferaţi; înscrise şi o adresă falsă, din Seattle. Funcţionarul îi solicită un act de identitate sau un card de credit, dar Elliot reuşi să-l impresioneze cu o poveste lacrimogenă, în care se dădu drept victima unui furt la aeroport. Incapabil să-şi dovedească identitatea, fu nevoit să achite numerar, în avans, pentru ambele nopţi, ceea ce şi făcu, scoţând banii dintr-un teanc pe care-l ţinea în buzunar, nu din portofelul aşa-zis furat.

Li se dădu o cameră frumoasă, la etajul al nouălea.

După plecarea valetului, Elliot încuie uşa, puse lanţul de siguranţă şi fixă scaunul greu, cu spătar drept, sub mânerul uşii.

— E ca o închisoare, remarcă Tina.

— Cu deosebirea că noi suntem închişi, în vreme ce asasinii zburdă liberi, afară.

Puţin mai târziu, erau amândoi în pat, îmbrăţişaţi, dar niciunul nu se gândea la sex. Nu voiau decât să fie aproape şi să simtă

atingerea celuilalt, ca o confirmare că erau încă în viaţă, să se ştie în siguranţă, protejaţi şi iubiţi. Nevoia lor era una de afecţiune şi de companie, venită din instinct, o reacţie la moartea şi la distrugerile la care asistaseră peste zi. După ce întâlniseră atâţia oameni cu prea puţin respect pentru viaţa altora, aveau nevoie să se convingă că erau mai mult decât biete fire de praf în bătaia vântului.

După câteva minute, Elliot spuse:

— Ai avut dreptate.

— În ce privinţă?

— În legătură cu ce ai spus aseară, în Vegas.

— Aminteşte-mi.

— Ai zis că îmi face plăcere urmărirea.

— Unei părţi din tine... una îngropată adânc. Da, cred că da.

— Aşa e, spuse el. Acum îmi dau seama. Deşi n-am vrut să recunosc, la început.

— De ce nu? N-am zis-o într-un mod negativ.

— Ştiu că nu. Este vorba doar despre faptul că, de mai bine de cincisprezece ani, am trăit o viaţă obişnuită, viaţa unui om de rând. Eram convins că nu mai aveam nevoie şi că nu-mi mai doream emoţiile intense pe care le trăisem în tinereţe.

— Nu cred că ai nevoie de ele sau că le doreşti, spuse Tina. Dar acum, pentru că te afli pentru prima dată după atâţia ani în faţa unui pericol real, o parte din tine răspunde provocării. Ca un fost sportiv înapoi pe teren, testându-şi reflexele, mândru să descopere că abilităţile nu l-au părăsit.

— E mai mult de-atât, răspunse Elliot. Cred că... undeva, adânc în sufletul meu, am simţit un soi de fior bolnav când l-am ucis pe omul acela.

— Nu fi atât de dur cu tine!

— Nu sunt. De fapt, poate că fiorul acela n-a fost chiar atât de adânc. Ci mai aproape de suprafaţă.

— Ar trebui să fii mulţumit că l-ai ucis pe nemernic, rosti ea încet, strângându-i mâna.

— Ar trebui?

— Ascultă, dacă aş pune mâna pe cei care încearcă să mă împiedice să-l găsesc pe Danny, n-aş avea niciun scrupul să-i ucid. Niciunul. Poate chiar mi-ar face plăcere. Sunt ca o leoaică, iar ei mi-au răpit puiul. Poate că uciderea lor e cel mai firesc şi mai admirabil lucru pe care-l pot face.

— Cu alte cuvinte, în fiecare dintre noi zace o fiară sălbatică. Asta vrei să spui?

— Nu sunt eu singura cu o latură sălbatică.

— Dar asta face oare o crimă acceptabilă?

— Ce este de acceptat? întrebă ea. Aşa ne-a lăsat Dumnezeu. Aşa trebuie să fim, cine poate spune că nu e acceptabil?

— Poate că da.

— Dacă cineva ucide din plăcere sau în virtutea unui ideal, precum revoluţionarii aceia ţăcăniţi despre care citeşti în cărţi, asta da, este o *barbarie*... o nebunie. Ceea ce ai făcut tu e cu totul altceva. Autoconservarea este una dintre cele mai puternice motivaţii pe care ni le-a dăruit Dumnezeu. Suntem construiţi pentru supravieţuire, chiar dacă pentru asta trebuie să ucidem.

Tăcură o vreme. Apoi el spuse:

— Mulţumesc.

— Dar n-am făcut nimic.

— Ai ascultat.

28.

Kurt Hensen, mâna dreaptă a lui George Alexander, îşi petrecu zborul turbulent de la Las Vegas la Reno moţăind. Erau într-un avion de zece locuri, aparţinând Reţelei, şi fuseseră scuturaţi serios de curenţii de mare altitudine care suflau pe culoarul lor de zbor. Hensen, un individ bine făcut, cu păr de un blond spălăcit şi ochi galbeni că ai unei pisici, se temea de zbor. Nu reuşea să urce la bordul unui avion decât după ce lua medicamente. De obicei, adormea în câteva minute după decolare.

Alături de el mai călătorea un singur pasager, George Alexander, care considera că rechiziţionarea acestui avion era cea mai importantă realizare a sa în cei trei ani de când devenise şeful biroului din Nevada al Reţelei. Deşi îşi petrecea cea mai mare parte a timpului la sediul din Las Vegas, uneori era nevoit să întreprindă călătorii neprevăzute, în locuri îndepărtate: Reno, Elko, chiar şi în afara statului, în Texas, California, Arizona, New Mexico, Utah. În primul an, apelase la

zborurile comerciale sau închiriase serviciile unui pilot de încredere, ce putea opera o aeronavă standard cu două motoare pe care predecesorul lui Alexander reuşise s-o achiziţioneze din bugetul Reţelei. Însă i se păruse o absurditate şi dovada unei viziuni limitate din partea directorului să oblige un om de importanţa lui Alexander să călătorească într-un mod atât de primitiv. Timpul lui era preţios pentru ţară; munca lui era una de o sensibilitate extremă şi necesita adesea decizii bazate pe examinarea directă a dovezilor aflate la distanţe mari. În urma unui lobby îndelungat şi susţinut, Alexander primise, în cele din urmă, această mică aeronavă; imediat adăugase doi piloţi cu normă întreagă, foşti militari, pe statul de plată al biroului din Nevada.

Uneori, Reţeaua făcea economii în propriul său dezavantaj. Iar George Lincoln Stanhope Alexander, moştenitor atât al averii familiei Alexander din Pennsylvania, cât şi al averii familiei Stanhope din Delaware, nu avea pic de indulgenţă pentru zgârciţi.

Era adevărat că fiecare ban investit trebuia să merite, pentru că fiecare ban care ajungea în bugetul Reţelei era greu obţinut. Dat fiind că era o organizaţie secretă, fondurile sale se constituiau din sume redirecţionate, destinate iniţial altor agenţii guvernamentale. Trei miliarde de dolari, partea cea mai consistentă a bugetului anual al Reţelei, proveneau de la Departamentul de Sănătate. Reţeaua avea un agent sub acoperire, pe nume Jacklin, infiltrat adânc în rândurile personalului decizional din cadrul Departamentului. Jacklin avea datoria de a concepe noi programe de sănătate, de a-l convinge pe secretarul Departamentului de Sănătate că programele respective erau necesare, de a face astfel încât să fie votate în Congres, urmând ca apoi să caute acoperiri birocratice convingătoare, care să ascundă faptul că programele cu pricina erau imaginare; şi când fondurile federale erau vărsate în aceste operaţiuni false, banii erau deviaţi către Reţea. Să ciupească fonduri de trei miliarde de dolari din bugetul Departamentului de Sănătate era cea mai puţin riscantă dintre operaţiunile de finanţare a Reţelei, întrucât Departamentul era imens şi nu resimţea lipsa unei sume atât de modeste. Departamentul Apărării, care nu se mai bucura acum de aceeaşi abundenţă financiară ca acela al Sănătăţii, era totuşi şi el vinovat de risipă,

contribuind cu cel puţin încă un miliard pe an. Sume mai mici, cuprinse între o sută de milioane şi o jumătate de miliard, erau extrase pe ascuns de la departamentele Educaţiei, Energiei şi de la alte instituţii guvernamentale, în fiecare an.

Reţeaua, deşi finanţată cu unele dificultăţi, era, fără îndoială, finanţată generos. Un avion pentru directorul importantului birou din Nevada nu era o extravaganţă, şi Alexander considera că performanţele sale notabile din anul anterior îl convinseseră pe bătrânul de la Washington că banii erau cheltuiţi cu înţelepciune.

Alexander era mândru de importanţa poziţiei sale. Dar era, totodată, frustrat, pentru că atât de puţini oameni erau conştienţi de ea. Avea momente în care îi invidia pe tatăl şi pe unchii lui. Ei îşi slujiseră patria în mod evident, bucurându-se de o vizibilitate extremă, în aşa fel încât oricine putuse să vadă şi să admire spiritul lor de dăruire publică. Secretar al apărării, secretar de stat, ambasador în Franţa... în astfel de posturi, un om era apreciat şi respectat.

George, pe de altă parte, nu deţinuse un post de o reală semnificaţie până în urmă cu şase ani, când avea deja treizeci şi şase de ani. Până atunci ocupase diverse posturi fără prea mare importanţă în guvern. Acele misiuni de natură diplomatică sau de spionaj nu reprezentaseră niciodată o insultă la adresa numelui său, dar fuseseră întotdeauna posturi modeste, în ambasade din ţări mici precum Islanda, Ecuador sau Tonga, nimic pentru care *The New York Times* să se deranjeze să-i acorde atenţie.

Apoi, cu şase ani în urmă, fusese înfiinţată Reţeaua, iar preşedintele îi încredinţase lui sarcina dezvoltării unui birou al noii agenţii de spionaj în America de Sud. Aceasta era, cu adevărat, o activitate importantă, provocatoare şi interesantă. George răspundea în mod direct de cheltuieli de zeci de milioane de dolari şi controla sute de agenţi în douăsprezece ţări. După numai trei ani, preşedintele se declarase încântat de realizările din America de Sud şi-i ceruse lui George să preia conducerea unuia dintre birourile interne ale Reţelei – cel din Nevada, care fusese anterior gestionat teribil de inadecvat. Poziţia era una dintre cele mai puternice şase din eşalonul superior al Reţelei. Preşedintele îi dăduse de înţeles că avea să fie promovat şef de birou peste întreaga regiune vestică,

urmând să ajungă până în vârful organizaţiei dacă reuşea să facă divizia problematică din Nevada să funcţioneze la parametrii celei din America de Sud. În timp, putea ajunge să preia scaunul de director de la Washington şi să răspundă de toate operaţiunile de spionaj interne şi externe. Astfel, ar fi devenit unul dintre cei mai puternici oameni ai Americii, o poziţie de forţă mult peste cea la care putea spera un secretar de stat sau un secretar al apărării.

Dar nu se putea lăuda nimănui cu realizările sale. Nu se putea aştepta niciodată la recunoaşterea şi onoarea publică de care alţi bărbaţi din familia lui se bucuraseră din belşug. Reţeaua era clandestină şi aşa trebuia să rămână, pentru a-şi păstra valoarea. Cel puţin jumătate dintre cei care lucrau pentru ea nu ştiau de existenţa organizaţiei; unii credeau că erau angajaţi de FBI; alţii erau convinşi că lucrau pentru CIA, sau că activau în cadrul diverselor ramuri ale Trezoreriei, inclusiv în Serviciile Secrete. Niciunul dintre aceşti oameni nu putea compromite Reţeaua. Doar şefii de birouri, angajaţii personali ai acestora, şefii de filiale din marile oraşe şi agenţii operativi cu vechime, care-şi demonstraseră abilităţile şi loialitatea – doar ei cunoşteau natura adevărată a angajatorilor şi a muncii lor. Din clipa în care reprezentanţi ai presei ar fi aflat despre existenţa Reţelei, totul ar fi fost pierdut.

Aşezat în cabina slab luminată a avionului, contemplând fuga norilor de sub el, Alexander se întreba ce-ar fi spus tatăl şi unchii lui dacă ar fi ştiut că serviciul lui în slujba patriei presupunea, de multe ori, să emită ordine de asasinare. Mai şocant chiar pentru sensibilitatea unor veritabili patricieni ca ei era faptul că în trei cazuri, în America de Sud, Alexander fusese nevoit să apese el însuşi pe trăgaci. Îi plăcuse atât de mult, fusese atât de delicios tulburat de fiorii resimţiţi, încât se oferise voluntar pentru încă alte şase misiuni de eliminare. Ce ar fi gândit bătrânii familiei Alexander, renumiţii demnitari, dacă ar fi ştiut că mâinile lui erau mânjite de sânge? Cât despre faptul că uneori era obligat să le ordone altora să ucidă, presupunea că *asta* ar fi fost mai uşor de acceptat pentru familia lui. Membrii clanului Alexander erau cu toţii idealişti când venea vorba despre felul în care ar trebui să stea lucrurile, dar, în acelaşi timp, erau pragmatici convinşi când aveau de-a face cu lucrurile aşa cum stăteau ele cu adevărat. Ştiau că domeniul securităţii

militare şi cel al spionajului internaţional nu erau un loc de joacă pentru copii. Iar lui George îi plăcea să creadă că l-ar fi putut ierta pentru faptul că apăsase el însuşi pe trăgaci.

La urma urmei, n-a ucis niciodată un cetăţean obişnuit sau un om de reală valoare. Ţintele lui au fost, întotdeauna, spioni şi trădători; mulţi dintre ei fuseseră, la rândul lor, ucigaşi cu sânge rece. Scursuri umane. Nu ucisese decât scursuri umane. Nu era o meserie frumoasă, dar avea măsura ei de demnitate şi de eroism. Cel puţin, aşa privea George situaţia; se considera un erou. Da, era convins că ar fi avut binecuvântarea tatălui şi pe a unchilor săi – numai dacă le-ar fi putut spune!

Aeronava întâlni o turbulenţă severă, scuturându-se, săltând şi zdruncinându-se.

Kurt Hensen pufni în somn, dar nu se trezi.

După ce avionul se mai linişti, Alexander îşi îndreptă din nou privirea pe fereastră, asupra norilor albi ca laptele, compacţi, cu forme rotunde, feminine, şi se gândi la femeia aceea, Evans. Era foarte drăguţă. Avea dosarul ei pe scaun, alături. Îl ridică, îl deschise şi se uită la fotografia ei. Cu adevărat, foarte drăguţă. Hotărî să o ucidă chiar el, când va veni momentul, şi gândul îi provocă instantaneu o erecţie.

Îi plăcea să ucidă. Pe sine nu încerca să se mintă, indiferent ce mască trebuia să poarte în public. Întreaga viaţă, din motive pe care nu reuşise niciodată să le înţeleagă pe deplin, fusese fascinat de moarte, intrigat de forma, de natura şi de multiplele ei posibilităţi, subjugat de studiul şi de sensul acesteia. Se considera un mesager al morţii, un călău divin. Din multe puncte de vedere, crima era pentru el mai excitantă decât sexul. Aplecarea spre violenţă nu ar fi fost tolerată în rândurile fostelor structuri ale FBI – poate nici în rândurile celor noi, complet politizate – şi nici în multe alte structuri poliţieneşti monitorizate de Congres. Însă în cadrul acestei organizaţii neştiute, în acest loc secret şi incomparabil mai confortabil, Alexander se simţea perfect.

Închise ochii şi continuă să se gândească la Christina Evans.

29.

În visul Tinei, Danny era în capătul îndepărtat al tunelului. Era înlănţuit, aşezat în mijlocul unei grote mici, bine iluminate, dar culoarul de acces către el era întunecat şi înţesat de pericole. Danny o striga fără încetare, implorând-o să vină să-l salveze înainte ca tavanul temniţei lui subpământene să se prăbuşească, îngropându-l de viu. Tina porni de-a lungul tunelului, spre el, hotărâtă să-l scoată de-acolo, când ceva se întinse spre ea, dintr-o despicătură îngustă în peretele stâncos. Cu coada ochiului, văzu o lumină caldă, ca strălucirea unui foc, răzbătând de dincolo de crăpătură, precum şi silueta unui personaj misterios, profilată pe fundalul roşiatic. Se întoarse şi se pomeni că priveşte drept în faţa rânjită a Morţii, ca şi cum aceasta o pândise din măruntaiele iadului. Ochii stacojii. Pielea scorojită. Dantelăria viermănoasă de pe obraz. Ţipă, dar apoi îşi dădu seama că Moartea nu avea cum s-o ajungă. Crăpătura din zid nu era suficient de largă pentru ca hârca să poată trece pe acolo în tunelul în care era ea; putea doar să-şi strecoare un braţ, şi degetele ei osoase, lungi, erau la nici patru centimetri de ea. Danny începu iar să strige şi Tina îşi continuă drumul către el, prin tunelul întunecos. Trecu de mai multe ori pe lângă spărturi în zid, iar Moartea o urmărea cu privirea din spatele fiecăreia, urlând, proferând blesteme la adresa ei, dar niciuna dintre găuri nu era destul de mare încât s-o poată Înhăţa. Ajunse lângă Danny şi, când îl atinse, lanţurile dispărură ca prin farmec din jurul braţelor şi picioarelor lui.

— Mi-a fost frică, îi spuse ea.

— Eu am micşorat spărturile din pereţi. M-am asigurat că nu poate ajunge la tine, că nu te poate răni, îi răspunse el.

Era opt şi jumătate în dimineaţa de vineri şi Tina se trezi zâmbind, încântată. Îl scutură pe Elliot până când îl trezi.

Clipind somnoros, el se ridică.

— Ce s-a întâmplat?

— Danny mi-a trimis un vis nou.

— După cum se vede după zâmbetul tău, n-a fost un coşmar.

— Nici vorbă. Danny vrea să mergem la el. Vrea să intrăm în locul în care e ţinut prizonier şi să-l luăm de acolo.

— Am fi uciși înainte să ajungem la el. Nu putem da buzna, precum cavaleria. Trebuie să ne folosim de presă şi de justiţie ca să-l eliberăm.

— Nu cred.

— Noi doi nu ne putem pune cu organizaţia din spatele lui Kennebeck, plus personalul unui centru secret de cercetare al armatei.

— Danny o să facă în aşa fel încât să putem intra în siguranţă, îi spuse ea cu încredere. Se va folosi de puterile lui ca să ne ajute să ajungem la el.

— Aşa ceva nu e posibil.

— Ai spus că mă crezi!

— Sigur, replică Elliot, căscând şi întinzându-se alene. Te cred, dar... cum ne-ar putea ajuta el? Cum ne-ar putea garanta siguranţa?

— Nu ştiu. Dar asta mi-a transmis în vis. Sunt convinsă.

Îi povesti visul şi Elliot fu nevoit să recunoască, spăsit, că interpretarea ei nu era forţată.

— Chiar dacă Danny ne-ar putea ajuta să intrăm, spuse el apoi, nu ştim unde este ţinut. Unitatea aceea secretă ar putea fi oriunde. Sau poate că nici nu există. Şi dacă există, e posibil să nu-l ţină acolo.

— Există şi acolo este ţinut, ripostă ea, încercând să pară mai sigură pe sine însăşi decât era în realitate.

Ajunsese foarte aproape de Danny. Simţea că mai avea puţin şi-l va ţine în braţe şi nu voia să audă că exista chiar şi cea mai firavă posibilitate să nu poată da de el.

— OK, spuse Elliot, frecându-şi ochii somnoroşi. Să presupunem că această unitate secretă există. Dar asta nu ne ajută prea mult. Ar putea fi oriunde, în munţi.

— Ba nu. Ar trebui să fie pe o rază de câţiva kilometri în jurul locului în care intenţionase Jaborski să-i ducă pe cercetaşi.

— Corect. Probabil că aşa e. Dar tot vorbim despre o suprafaţă foarte mare de teren accidentat. Nu avem cum să întreprindem o căutare amănunţită.

Încrederea Tinei era de nezdruncinat.

— Danny o să ne indice locul.

— Danny o să ne spună unde e ţinut?

— Cred că va încerca. Am simţit asta în vis.

— Dar cum o va face?

— Nu ştiu. Dar am sentimentul că, dacă am găsi o cale... o modalitate de a-i capta energia, de a o canaliza...

— Cum ar fi?

Tina privi aşternuturile şifonate ca şi cum căuta inspiraţia în faldurile cearşafurilor. Expresia ei şi-ar fi găsit locul pe faţa unei ţigănci ghicitoare care studia concentrată dispunerea frunzelor de ceai.

— Hărţi, rosti ea brusc.

— Poftim?

— Nu există hărţi ale zonelor sălbatice? Excursioniştii şi alţi iubitori ai naturii ar avea nevoie de ele. Nu unele foarte detaliate. Hărţi de bază, care indică formele de relief – dealuri, văi, cursuri de apă, cărări, drumuri forestiere abandonate, genul ăsta de informaţii. Sunt sigură că Jaborski avea hărţi. *Ştiu* că avea. Le-am văzut la întâlnirea cu părinţii, când ne-a explicat că excursia avea să se desfăşoare în condiţii de perfectă siguranţă.

— Presupun că toate magazinele de articole sportive din Reno vând hărţi, cel puţin cu zonele din apropierea munţilor Sierra.

— Poate că, dacă luăm o hartă şi o deschidem... ei bine, poate că Danny va găsi o cale prin care să ne arate cu exactitate locul în care se află.

— Cum?

— Nu ştiu încă, replică ea şi dădu cearşafurile la o parte, coborând din pat. Hai să facem rost de hărţi mai întâi. Restul, o să vedem mai târziu. Haide! Să facem duş şi să ne pregătim! Magazinele se deschid într-o oră.

•

Din cauza încurcăturii de la casa Bellicosti, George Alexander nu ajunse în pat, să se culce, decât abia la cinci şi jumătate, în dimineaţa de vineri. Fiind încă furios pe subordonaţii săi, pentru că îi lăsaseră iar pe Stryker şi pe femeia aceea să le scape printre degete, nu reuşi decât cu greu să se relaxeze. Într-un sfârşit, adormi în jurul orei şapte.

La zece, îl trezi telefonul. Era directorul, care-l suna din Washington. Foloseau un dispozitiv de bruiaj, motiv pentru care întotdeauna vorbeau liber, iar bătrânul era furios şi, după cum îi era obiceiul, foarte direct.

În timp ce asculta acuzaţiile şi solicitările directorului, Alexander înţelese că viitorul lui în cadrul Reţelei era în joc.

Dacă nu reuşea să-i oprească pe Stryker şi pe Evans, visul lui de a prelua peste câţiva ani postul de director avea să se năruie.

După ce bătrânul închise, Alexander sună la birou, sperând să nu audă că Elliot Stryker şi Christina Evans erau încă în libertate. Dar tocmai asta i se spuse. Ordonă ca mai mulţi oameni să fie retraşi din alte misiuni, pentru a participa la urmărirea celor doi.

— Vreau să-i găsiţi până mâine, ceru Alexander. Ticălosul ăla ne-a ucis acum un om. Nu-l putem lăsa să scape nepedepsit. Vreau să-l ucideţi. Şi pe nemernică. Pe amândoi. Îi vreau morţi!

30.

Nu departe de hotel erau două magazine de articole sportive şi două de arme. Primul magazin de articole sportive nu ţinea şi hărţi, iar al doilea, deşi vindea hărţi, nu le avea pe stoc. Elliot şi Tina găsiră ce căutau într-unul dintre magazinele de arme: un set alcătuit din douăsprezece hărţi ale zonelor sălbatice ale munţilor Sierra, întocmite pentru uzul excursioniştilor şi al vânătorilor. Setul era prezentat într-o casetă din piele şi costa o sută de dolari.

Întorşi la hotel, întinseră una dintre hărţi pe pat.

— Şi acum, ce facem? întrebă Elliot.

Tina se gândi un moment. Apoi se duse la birou, trase sertarul din mijloc şi scoase din el un dosar cu articole de papetărie cu însemnele hotelului. În dosar era şi un pix din plastic inscripţionat cu numele hotelului. Luă pixul, reveni lângă pat şi se aşeză lângă harta întinsă.

— Oamenii care cred în ocultism fac o chestie numită „scriere automată”, spuse ea. Ai auzit de aşa ceva?

— Sigur. Ţine de spiritism. Se presupune că un spirit îţi ghidează mâna, ca să notezi un mesaj transmis din lumea de dincolo, întotdeauna mi s-a părut o scrânteală maximă.

— Ei bine, scrânteală sau nu, voi încerca ceva asemănător. Doar că eu nu am nevoie de un spirit care să-mi conducă mâna. Sper că Danny o va face.

— Nu ar trebui să fii în transă, ca un medium în cadrul unei şedinţe de spiritism?

— Voi încerca să mă relaxez complet, ca să devin deschisă şi receptivă. Voi sta cu pixul deasupra hărţii şi poate că Danny va trasa ruta, pentru noi.

Elliot îşi trase un scaun mai aproape de pat şi se aşeză.

— Nu cred nici măcar pentru o clipă că va funcţiona. E nebunie curată. Dar voi sta aici în linişte, ca să încercăm.

Tina fixă harta cu privirea, încercând să nu se gândească la nimic altceva, concentrându-se pe nuanţele atrăgătoare de verde, albastru, galben şi roz, pe care cartografii le folosiseră pentru configurarea terenului. Îşi lăsă privirea să rătăcească, nefocalizată.

Trecu un minut. Două. Trei.

Încercă apoi cu ochii închişi.

Încă un minut. Două.

Nimic.

Întoarse harta pe partea cealaltă, încercând şi acolo.

Tot fără rezultat.

— Dă-mi o altă hartă, ceru ea.

Elliot scoase încă una din caseta din piele şi i-o întinse. O împături pe prima, în timp ce ea o desfăcea pe cea de-a doua.

O jumătate de oră şi cinci hărţi mai târziu, mâna Tinei sări pe suprafaţa hărţii, ca şi cum cineva o izbise peste braţ.

Simţi o senzaţie ciudată, ca şi cum mâna îi era trasă, dar senzaţia venea *din interior,* şi încremeni, surprinsă.

Imediat, puterea care pusese stăpânire pe ea dispăru.

— Ce a fost asta? întrebă Elliot.

— Danny. A încercat.

— Eşti sigură?

— Sunt convinsă. Dar m-a luat prin surprindere şi presupun că rezistenţa pe care am manifestat-o fără să vreau a fost suficientă ca să-l îndepărteze. Cel puţin, ştim că asta e harta. Lasă-mă să mai încerc o dată.

Aşeză iarăşi pixul la marginea hărţii şi-şi lăsă privirea să alunece în gol.

Temperatura aerului în cameră scăzu drastic.

Tina încercă să ignore frigul. Încercă să-şi alunge orice gând.

Mâna ei dreaptă, în care ţinea pixul, deveni rapid mai rece decât restul corpului. Simţi din nou tragerea aceea interioară neplăcută. O dureau degetele de frig. Dintr-odată, mâna ei zvâcni de-a latul hărţii, apoi încă o dată, înapoi, după care

descrise o serie de cercuri; pixul făcea semne nedesluşite pe suprafaţa hărţii. După o jumătate de minut, simţi cum puterea aceea îi părăseşte mâna.

— N-are rost! exclamă ea.

Harta ţâşni în aer, ca aruncată de cineva într-un moment de furie sau de frustrare.

Elliot se ridică de pe scaun şi se întinse după ea, dar harta zvâcni iar în aer. Se prăbuşi cu zgomot în cealaltă parte a camerei, apoi zbură încă o dată înapoi, căzând, în cele din urmă, la picioarele lui Elliot, ca o pasăre moartă.

— Dumnezeule! murmură el. Data viitoare când citesc în ziar povestea unuia care spune că a fost luat cu farfuria zburătoare şi a dat o tură prin univers, n-o să mă mai grăbesc să râd. Dacă mai văd multe obiecte lipsite de viaţă dansând prin aer, o să ajung să cred în *orice,* indiferent cât de bizar ar fi.

Tina se ridică de pe pat, frecându-şi mâna dreaptă îngheţată.

— Presupun că încă opun prea multă rezistenţă, spuse ea. Dar se simte atât de ciudat, când preia el controlul... nu mă pot stăpâni şi mă crispez puţin. Cred că ai avut dreptate când ai zis că ar trebui să fiu într-un fel de transă.

— Mă tem că în privinţa asta nu te pot ajuta. Sunt un bun bucătar, dar nu mă pricep la hipnoză.

Tina clipi.

— Hipnoză! Fireşte! Probabil că asta va rezolva situaţia.

— Poate că da. Dar unde te aştepţi să găseşti un hipnotizator? Nu prea i-am văzut la colţ de stradă.

— Billy Sandstone, spuse ea.

— Cine?

— E un hipnotizator. Locuieşte aici, în Reno. Are un număr, într-un spectacol. E genial! Am vrut să-l folosesc şi eu în *Magyck*!, dar era angajat într-un contract de exclusivitate cu un lanţ hotelier din Reno. Dacă reuşim să ajungem la el, m-ar putea hipnotiza. Apoi poate că voi reuşi să mă relaxez suficient încât să funcţioneze scrierea automată.

— Îi ştii numărul de telefon?

— Nu. Şi probabil că nu este în cartea de telefoane. Dar îl ştiu pe al impresarului lui. Pot ajunge aşa la el.

Tina dădu fuga la telefon.

31.

Billy Sandstone se apropia de patruzeci de ani, era suplu şi micuţ, ca un jocheu, iar cuvântul lui de ordine părea să fie „curăţenia”. Pantofii îi străluceau ca nişte oglinzi negre. Dungile de la pantalon erau ascuţite ca nişte lame, iar cămaşa sport, albastră, impecabil apretată. Părul îi era tuns scurt şi mustaţa atât de îngrijită, încât lăsa impresia că fusese desenată deasupra buzei.

Şi sufrageria lui Billy era impecabilă. Masa, scaunele, dulapul şi bufetul emanau o strălucire caldă, dobândită în urma straturilor generoase de lac pentru mobilă, aplicate, cu încă şi mai mult sârg decât cel depus pentru lustruirea pantofilor. În mijlocul mesei, trandafiri proaspeţi erau aşezaţi într-o vază din cristal, materialul de o calitate excepţională reflectând raze imaculate de lumină. Draperiile cădeau în falduri perfect măsurate. O armată de cârcotaşi şi de pretenţioşi n-ar fi găsit, oricât ar fi încercat, vreun fir de praf.

Elliot şi Tina întinseseră harta pe masă şi stăteau de o parte şi de alta a acesteia.

Billy spuse:

— Christina, scrisul automat este o prostie. Doar ştii asta.

— Ştiu, Billy, ştiu.

— Atunci?

— Tot vreau să mă hipnotizezi.

— Tu eşti o persoană echilibrată, Tina, insistă Billy. Chestia asta nu-ţi stă în caracter.

— Ştiu, repetă ea.

— Măcar spune-mi *pentru ce*! Dacă aş şti despre ce e vorba, te-aş putea ajuta mai bine.

— Billy, dacă aş încerca să-ţi explic, am sta aici toată după-amiaza.

— Mai mult, interveni Elliot.

— Şi nu avem mult timp la dispoziţie, continuă Tina. Sunt multe în joc, Billy. Mai multe decât îţi poţi imagina.

Nu-i povestiseră nimic despre Danny. Sandstone n-avea nici cea mai vagă idee de ce veniseră în Reno sau ce căutau în munţi.

Elliot spuse:

— Sunt sigur că ţi se pare ridicol, Billy. Probabil te-ntrebi dacă nu cumva sunt vreun nebun. Dacă nu m-am jucat cu mintea Tinei.

— Ceea ce, categoric, nu este adevărat, interveni ea.

— Exact, confirmă Elliot. Era cu mintea dusă dinainte s-o cunosc.

Gluma păru să-l relaxeze pe Sandstone, aşa cum sperase el. Nebunii şi oamenii fără judecată nu făceau glume intenţionat.

— Te asigur, Billy, că nu ne-am pierdut minţile. Şi chiar e o chestiune de viaţă şi de moarte.

— Chiar e, întări Tina.

— În regulă. Nu aveţi timp să-mi explicaţi acum. Accept situaţia. Dar o veţi face cândva, când nu veţi mai fi aşa pe grabă?

— Sigur că da, răspunse Tina. Îţi voi povesti totul. Dar acum, te rog, te rog, te rog, pune-mă în transă.

— Bine, acceptă Billy Sandstone.

Purta un inel de aur, cu sigiliu, pe care îl răsuci pe deget în aşa fel încât sigiliul să vină spre palmă. Ridică mâna în faţa Tinei.

— Ţine privirea fixată pe inel şi concentrează-te asupra vocii mele.

— O secundă, îl întrerupse ea.

Scoase capacul unei carioci roşii, pe care Elliot o cumpărase de la standul de ziare al hotelului, chiar înainte să ia taxiul spre casa lui Sandstone. El sugerase să folosească o altă culoare, pentru a distinge mai uşor între mâzgălelile deja existente pe hartă şi noile informaţii pe care sperau să le obţină.

Aşezând vârful cariocii pe hartă, Tina spuse:

— În regulă, Billy, fă ce ai de făcut.

Elliot nu-şi dădu seama când alunecă Tina în transă, nici cum se petrecuse această trecere subtilă. Tot ce făcuse Sandstone fusese să-şi plimbe mâna, încet, înainte şi înapoi în faţa ei, în timp ce îi vorbea cu voce joasă, ritmată, rostindu-i frecvent numele.

Elliot aproape că alunecă el însuşi în transă. Clipi şi căută să ignore vocea melodioasă a lui Sandstone, imediat ce-şi dădu seama că-i cădea pradă.

Tina privea în gol.

Hipnotizatorul îşi coborî mâna şi răsuci inelul la loc pe deget.

— Tina, eşti într-un somn adânc.

— Da.

— Ai ochii deschişi, dar eşti cufundată într-un somn foarte, foarte adânc.

— Da.

— Vei rămâne în această stare până în momentul în care îţi voi spune eu să te trezeşti. Înţelegi?

— Da.

— Vei continua să fii relaxată şi receptivă.

— Da.

— Nimic nu te va speria.

— Nu.

— Tu nu eşti, de fapt, implicată în ceea ce se întâmplă. Eşti un instrument de transmisie – ca un telefon.

— Telefon, îngână ea.

— Vei rămâne cu totul pasivă, până când vei simţi nevoia să foloseşti carioca din mâna ta.

— În regulă.

— Când vei simţi nevoia să foloseşti carioca, o vei face. Nu-i vei rezista. Te vei lăsa condusă. Ai înţeles?

— Da.

— Nu vei fi deranjată de nimic din ceea ce vorbesc eu cu Elliot. Îmi vei răspunde doar atunci când îţi voi vorbi ţie, direct. Este clar?

— Da.

— Acum... fii receptivă pentru cel care doreşte să comunice prin intermediul tău.

Aşteptară.

Trecu un minut, apoi încă unul.

Billy Sandstone o privi cu atenţie o vreme, apoi începu să se foiască neliniştit în scaun. Se uită la Elliot şi spuse:

— Nu cred că treaba asta cu scrisul ghidat de spirit o să...

Harta foşni, atrăgându-le atenţia. Colţurile acesteia se curbară, apoi se desfăcură, se răsuciră, apoi se întinseră iar şi iar, pulsând, ca o fiinţă vie.

Aerul se răci.

Harta se potoli. Foşnetul încetă.

Tina îşi coborî privirea asupra hărţii şi mâna ei începu să se mişte. De data aceasta, mişcarea nu mai era smucită şi

necontrolată; mâna luneca şovăielnic pe suprafaţa hărţii, lăsând în urmă o linie subţire, ca o dâră de sânge.

Sandstone îşi fricţiona braţele, ca să ţină la distanţă frigul din ce în ce mai pătrunzător. Încruntat, privi în sus către gurile de ventilaţie şi dădu să se ridice.

— Nu te deranja să verifici aerul condiţionat, îi spuse Elliot. Nu este pornit. Şi nici sistemul de încălzire n-a cedat.

— Poftim?

— Frigul vine de la... spirit, continuă Elliot, alegând să păstreze terminologia ocultă, fără să se complice cu povestea adevărată, despre Danny.

— De la spirit?

— Da.

— Al cui spirit?

— Ar putea fi al oricui.

— Vorbeşti serios?

— Cam da.

Sandstone se holbă la el cu o privire care parcă spunea: „E clar că eşti scrântit, dar eşti cumva şi periculos?”

Elliot îi făcu semn spre hartă:

— Vezi?

În timp ce mâna Tinei îşi continua drumul pe suprafaţa hărţii, colţurile acesteia începură iar să se strângă şi să se desfacă.

— Cum face asta? întrebă Sandstone.

— Nu ea o face.

— Atunci, fantoma, presupun.

— Exact.

Pe chipul lui Billy apăru o expresie chinuită, ca şi cum credinţa lui Elliot în fantome îi provoca un disconfort palpabil, fizic. După toate aparenţele, Sandstone şi-ar fi dorit ca viziunea lui asupra lumii să rămână la fel de curată şi de ordonată ca toate celelalte aspecte ale vieţii lui; dacă începea să creadă în fantome, va fi nevoit să-şi reexamineze opiniile asupra multor alte lucruri, iar, în felul ăsta, viaţa ar fi devenit intolerabil de dezordonată.

Elliot îl înţelegea. În momentul acela, îi era şi lui dor de rutina rigid structurată a muncii la cabinetul de avocatură, de paragrafele ordonate ale textelor legale şi de regulile imuabile ale sălii de judecată.

Tina lăsă carioca să-i alunece dintre degete. Îşi ridică privirea de pe hartă, la fel de nefocalizată.

— Ai terminat? o întrebă Billy.

— Da.

— Eşti sigură?

— Da.

Cu ajutorul câtorva propoziţii scurte şi o bătaie din palme, o scoase apoi din transă.

Ea clipi confuză şi îşi coborî privirea spre hartă, unde văzu ruta pe care o trasase. Zâmbi către Elliot.

— A funcţionat! Pe Dumnezeul meu, a funcţionat!

— Se pare că da.

— Acolo e, adăugă ea arătând spre capătul liniei roşii. Acolo îl ţin.

— Nu va fi uşor să ajungem într-o zonă ca aia, spuse Elliot.

— Putem s-o facem. Avem nevoie de haine potrivite, impermeabile. De ghete. De rachete de zăpadă, pentru situaţia în care va trebui să mergem mult în câmp deschis. Tu ştii să le foloseşti? Nu poate fi chiar atât de greu.

— Aşteaptă puţin, replică Elliot. Tot nu sunt convins că visul tău înseamnă ceea ce crezi tu că înseamnă. Bazat pe ceea ce mi-ai spus că s-a petrecut în vis, nu văd cum ai ajuns la concluzia că Danny ne va ajuta să pătrundem în unitate. Ne putem trezi că ajungem acolo şi n-avem cum să trecem de mijloacele lor de apărare.

Billy Sandstone se uita nedumerit când la Tina, când la Elliot.

— Danny? Fiul tău, Tina? Dar nu a...?

Ea continuă, ca şi cum nu l-ar fi auzit:

— Elliot, nu numai ceea ce s-a petrecut în vis m-a făcut să ajung la concluzia asta. Ceea ce *am simţit* este mult mai important. Partea asta e mai greu de explicat. Singurul mod în care ai putea înţelege este să fi visat tu însuţi visul meu. Sunt *sigură* că mi-a transmis că ne poate ajuta să ajungem la el.

Elliot întoarse harta către el, ca să o poată vedea mai bine. Din capul mesei, Billy întrebă:

— Dar Danny nu e...?

— Elliot, ascultă, continuă Tina. Ţi-am spus că ne va arăta unde e ţinut şi iată că ne-a indicat traseul. Până acum, am avut dreptate de fiecare dată. Acum simt că ne va ajuta să intrăm şi nu văd niciun motiv pentru care ar trebui să mă îndoiesc de asta.

— Spun doar că... ne vom duce direct în mâinile lor, replică Elliot.

— În mâinile cui? întrebă Billy Sandstone.

— Elliot, continuă Tina, ce se va întâmpla dacă stăm aici şi ne ascundem, aşteptând să ne vină o altă idee? Cât timp avem la dispoziţie? Nu prea mult. Mai devreme sau mai târziu ne vor găsi, şi atunci ne vor ucide.

— Vă vor ucide? ricana Billy Sandstone. Iată un cuvânt care nu-mi place. Este trecut acolo, pe lista cuvintelor rele, lângă „broccoli”.

Tina nu se lăsă distrasă:

— Am ajuns până aici pentru că n-am stat pe loc şi pentru că am avut iniţiativă. Dacă ne schimbăm acum abordarea, dacă devenim dintr-odată excesiv de precauţi, acesta ne va fi sfârşitul, nu salvarea.

— Voi doi vorbiţi de parcă v-aţi afla în război, interveni Billy Sandstone, nelinişţit.

— Probabil că ai dreptate, îi răspunse Elliot Tinei. Un lucru pe care l-am învăţat în armată este că trebuie să te opreşti din când în când, ca să te regrupezi, dar dacă te opreşti prea mult, se întoarce roata şi te trezeşti prins sub ea.

— Ar trebui oare să mă duc să mă uit la ştiri? insistă Billy Sandstone. A început cumva un război? Am invadat Franţa?

Elliot vorbi mai departe, adresându-se Tinei:

— Ce altceva ne mai trebuie, în afară de haine călduroase, ghete şi rachete de zăpadă?

— O maşină de teren, spuse ea.

— Asta o să fie greu de rezolvat.

— Ce părere aveţi de un tanc? întrebă Billy Sandstone. Dacă tot mergeţi la luptă, s-ar putea să fie mai bun un tanc.

— Nu te prosti, Billy, îl mustră Tina. Ne trebuie doar o maşină de teren.

— Nu încercam decât să fiu de ajutor, scumpo. Şi-ţi mulţumesc că ţi-ai amintit că mai sunt şi eu pe-aici.

— Un jeep sau un Explorer – ceva cu tracţiune integrală, îi spuse Tina lui Elliot. Nu vrem să mergem pe jos mai mult decât e necesar. Dacă s-ar putea, ar fi bine să nu mergem pe jos deloc. Trebuie să existe un drum de acces, chiar dacă este ascuns. Dacă avem noroc, vom pleca de acolo împreună cu

Danny, iar el probabil că nu va putea să meargă pe jos, prin munţi, în toiul iernii.

— Am eu un Explorer, se oferi Billy.

— Presupun că pot cere băncii mele, din Vegas, să-mi transfere nişte bani, spuse Elliot. Dar dacă îmi sunt supravegheate conturile? Asta i-ar aduce foarte repede la noi. Şi cum băncile sunt închise acum, nu putem face nimic până săptămâna viitoare. Iar până atunci, ne-ar putea găsi ei.

— Dar dacă foloseşti cardul American Express?

— Adică *să cumpăr* un jeep cu cardul?

— Nu ai limită de credit, nu-i aşa?

— Nu, dar...

— Am citit cândva într-un ziar despre un tip care a cumpărat un Rolls-Royce cu cardul. Poţi face asta, atât timp cât ei au garanţia că vei putea achita factura o lună mai târziu, când va veni scadenţa.

— Pare o nebunie! exclamă Elliot. Dar cred că putem încerca.

— Am eu un Explorer, repetă Billy Sandstone.

— Hai să găsim adresa reprezentanţei locale, spuse Tina. Să vedem dacă acceptă plata cu cârdul.

— *Am eu un Explorer*!

Se răsuciră amândoi spre Billy, surprinşi.

— În fiecare iarnă, timp de câteva săptămâni, mă duc la Lake Tahoe, pentru un spectacol, le explică el. Ştiţi cum e acolo pe timp de iarnă. Zăpada îţi ajunge până la fund. Detest să zbor pe ruta Reno Tahoe. Avionul e îngrozitor de mic. Şi ştiţi ce aeroport amărât au în Tahoe. Aşa că de obicei merg acolo cu maşina, cu o zi înainte de spectacol. Un Explorer este singurul vehicul cu care m-aş încumeta la drum prin munţi, pe vreme rea.

— Şi trebuie să pleci curând spre Tahoe? întrebă Tina.

— Nu. Nu înainte de sfârşitul lunii.

— Ai nevoie de Explorer în următoarele câteva zile? îl descusu şi Elliot.

— Nu.

— L-am putea împrumuta?

— Păi... cred că da.

Tina se aplecă peste colţul mesei, îi prinse capul în mâini, îl trase spre ea şi-l sărută.

— Billy, ne-ai salvat viaţa! La propriu.

— Sunt o bomboană mică şi dulce?

— Poate că lucrurile încep să se aranjeze în favoarea noastră, constată Elliot. Poate că vom reuşi, într-adevăr, să-l salvăm pe Danny.

— Vom reuşi, replică Tina. Ştiu că vom reuşi.

Trandafirii din vază se răsuciră ca un grup de balerine roşcate. Speriat, Billy Sandstone sări în picioare, răsturnând scaunul.

Draperiile începură să se desfacă şi să se închidă în mod repetat, deşi nu era nimeni lângă ele care să le acţioneze.

Candelabrul începu să se rotească încet, scuturând ţurţurii din cristal şi proiectând lumina în reflexii prismatice pe pereţi.

Billy se holba, cu gura căscată. Elliot îşi dădu seama cât de nedumerit era şi-i păru rău pentru el.

După o jumătate de minut, toată această agitaţie nefirească încetă şi camera începu să se încălzească treptat.

— Cum aţi făcut asta? întrebă Billy.

— Nu noi am făcut-o, răspunse Tina.

— Doar n-a fost o fantomă!

— N-a fost nicio fantomă, confirmă Elliot.

— Puteţi lua maşina, spuse Billy, oftând. Dar înainte de asta, trebuie să-mi spuneţi ce naiba se petrece. Nu-mi pasă cât de grăbiţi sunteţi. Trebuie să-mi spuneţi ceva. Altfel, o să mă usuc pe picioare şi o să mor de curiozitate.

Tina se consultă cu Elliot:

— Ce zici?

— Billy, cred că este mai bine pentru tine să nu ştii.

— Imposibil!

— Avem de-a face cu nişte indivizi extrem de periculoşi. Dacă află că ştii ceva...

— Uite ce-i, insistă Billy. Eu nu sunt doar hipnotizator. Sunt un fel de magician. Asta mi-am dorit cu adevărat să fac, dar nu sunt suficient de talentat. Aşa că mi-am construit spectacolul în jurul hipnozei. Dar magia... magia e marea mea pasiune. Trebuie să ştiu cum aţi făcut trucul cu draperiile. Şi cum aţi făcut colţurile hărţii să se răsucească. Pur şi simplu, *trebuie* să ştiu!

Mai devreme, Elliot îşi dăduse seama că el şi Tina erau singurele persoane care ştiau că versiunea oficială a accidentului din Sierra era o minciună. Dacă ei ar fi fost ucişi, adevărul ar fi dispărut odată cu ei şi muşamalizarea ar fi

continuat. Ţinând seama de preţul mare pe care-l plătiseră deja pentru puţinele informaţii pe care le obţinuseră, nu suporta ideea ca toată suferinţa, teama şi neliniştea pe care le trăiseră să fi fost în zadar. Aşa că întrebă:

— Billy, ai un reportofon?

— Sigur. Nimic prea grozav. E unul mic, pe care-l port mereu cu mine. Am inclus în program şi câteva glume şi îl folosesc ca să-mi dezvolt materialul, să corectez problemele de sincronizare.

— Nu trebuie să fie nimic special, îl linişti Elliot. Doar să funcţioneze. Îţi vom oferi varianta prescurtată a poveştii din spatele a ceea ce se întâmplă şi, în acelaşi timp, o vom înregistra. Apoi voi trimite înregistrarea unuia dintre colegii mei, la birou. Nu e cine ştie ce asigurare, dar tot e mai mult decât nimic.

— Aduc reportofonul, replică Billy, repezindu-se afară din sufragerie.

Tina împături harta.

— E plăcut să te văd zâmbind din nou, îi spuse Elliot.

— Probabil că mi-am pierdut minţile, răspunse ea. Ne aşteaptă în continuare încercări grele. Asasinii sunt încă pe urmele noastre. Nu ştim peste ce vom da acolo, în munţi. Şi atunci de ce mă simt grozav aşa, dintr-odată?

— Te simţi bine pentru că nu mai suntem pe fugă. Avem un plan de atac. Şi, oricât de riscant ar fi, ne întăreşte încrederea în noi înşine.

— Dar au doi oameni obişnuiţi, ca noi, vreo şansă împotriva unui adversar de o asemenea anvergură cum este guvernul?

— Ei bine, spuse Elliot, eu sunt de părere că persoanele individuale au o mai mare capacitate de a acţiona în mod etic şi responsabil decât au instituţiile, ceea ce măcar ne plasează de partea dreptăţii. Şi mai cred că indivizii sunt întotdeauna mai inteligenţi şi mai bine pregătiţi să supravieţuiască, cel puţin pe termen lung, decât orice instituţie. Să sperăm că teoria mea e corectă.

•

La ora unu şi jumătate, Kurt Hensen intră în biroul lui George Alexander, în Reno.

— Au găsit maşina închiriată de Stryker. E într-o parcare publică, la trei străzi de-aici.

— Folosită recent?

— Nu. Motorul e rece. Ferestrele sunt acoperite de gheaţă. A fost lăsată peste noapte.

— Tipul nu e prost, spuse Alexander. Probabil că a abandonat-o.

— Vrei să instalăm un echipament de urmărire, pentru orice eventualitate?

— Da, ar fi bine, spuse Alexander. Mai devreme sau mai târziu, va face o greşeală. Ar putea să revină la maşină. Nu cred că o vor face, dar e o posibilitate.

Hensen părăsi încăperea.

Alexander scoase o pastilă de Valium dintr-o cutie mică, metalică, pe care o avea în buzunarul sacoului şi o înghiţi cu o gură de cafea fierbinte, pe care şi-o turnă din cafetiera de argint de pe birou. Era a doua pastilă de când se trezise în dimineaţa aceea, cu trei ore şi jumătate în urmă, dar tot se simţea agitat.

Stryker şi femeia se dovedeau adversari de temut.

Iar lui nu-i plăcea să aibă adversari de temut. Îi prefera pe cei slabi şi lipsiţi de apărare.

„Unde ar putea fi?”

32.

Pădurea de foioase, despuiată acum de frunze, lăsa impresia unor copaci carbonizaţi, ca şi cum iarna ar fi fost mai aspră decât toate celelalte dinainte şi la fel de nimicitoare ca un foc. Copacii veşnic verzi – pini, molizi, zade, brazi – erau îngreunaţi de zăpadă. Sub cerul încărcat şi ameninţător, cu orizontul tivit de crestele munţilor, un vânt iute spulbera totul împrejur, izbind parbrizul maşinii de teren cu rafale de zăpadă îngheţată.

Tina era impresionată – şi uşor înfricoşată – de pădurea impunătoare care se strângea în jurul lor în timp ce înaintau pe drumul îngust de ţară, spre nord. Chiar dacă n-ar fi ştiut că aceste locuri împădurite ascundeau secrete cu privire la Danny şi la moartea celorlalţi cercetaşi, tot i s-ar fi părut pline de mister şi tulburător de arhaice.

Ieşiseră de un sfert de oră de pe autostrada 80, urmând traseul indicat de Danny, la marginea sălbăticiei. Pe hartă, ruta

urma încă latura acesteia, mărginit pe partea stângă de vaste întinderi albastre şi verzi. În curând aveau să părăsească şoseaua asfaltată, cu două benzi, şi să intre pe un alt drum, marcat ca „nepavat, practicabil” – indiferent ce însemna asta.

După ce plecaseră de la Billy Sandstone, în Explorerul acestuia, Tina şi Elliot nu reveniseră la hotel. Aveau amândoi sentimentul că în camera de acolo pândea cineva care nu le dorea binele.

Se opriseră mai întâi la un magazin de articole sportive, de unde-şi cumpăraseră două costume de schi Gore/Tex-Thermolite, ghete, rachete de zăpadă, cutii cu raţii de mâncare pentru excursionişti, canistre cu combustibil pentru gătit şi alte câteva echipamente de supravieţuire. Dacă tentativa lor de salvare avea să se desfăşoare fără probleme, aşa cum părea să prevadă visul Tinei, multe dintre lucrurile cumpărate nici n-aveau să le fie necesare. Dar dacă se strica maşina sau apăreau alte situaţii neprevăzute, voiau să fie pregătiţi.

Elliot mai cumpărase o sută de cartuşe expandabile pentru pistol. Nu făcuse asta ca pe o asigurare împotriva neprevăzutului; era o mişcare înţeleaptă, pentru situaţii neplăcute pe care se aşteptau să le întâlnească.

De la magazinul sportiv, se îndreptaseră spre marginea oraşului şi apoi spre vest, către munţi. Opriseră la un restaurant de pe marginea drumului ca să-şi schimbe hainele. Salopeta lui era verde cu dungi albe; a ei era albă cu dungi negre şi verzi. Arătau ca o pereche de schiori în drum spre pârtie.

Apropiindu-se de munţii semeţi, îşi dăduseră seama că, foarte curând, avea să se lase întunericul peste văile adăpostite şi peste văgăuni, şi se întrebaseră dacă era înţelept să continue. Poate că era mai bine să facă drumul întors, înapoi în oraş, să meargă la un alt hotel şi să pornească iar la drum, odihniţi, dimineaţa. Dar niciunul din ei nu dorea să mai amâne. Poate că ora târzie şi lumina în scădere acţionau împotriva lor, dar, pe de altă parte, să se apropie de obiectiv pe întuneric putea constitui un avantaj. Important era că erau plini de elan. Simţeau amândoi că lucrurile mergeau bine şi nu voiau să ispitească norocul, amânând călătoria.

Înaintau pe un drum îngust de ţară, urcând pe o pantă înclinată, către nord. Plugurile curăţaseră drumul, cu excepţia unor porţiuni pe care zăpada umpluse gropile şi se întărise, iar

de o parte şi de alta drumul era mărginit de mormane de zăpadă înalte de aproape doi metri.

— Nu mai avem mult, spuse Tina, privind harta pe care o ţinea deschisă pe genunchi.

— Pustii locuri, nu-i aşa?

— Ai sentimentul că civilizaţia ar putea dispărea complet, şi nici măcar n-ai afla.

Nu văzuseră nicio casă sau vreo altă clădire, de peste trei kilometri. Nu mai trecuseră pe lângă vreo maşină, de aproape cinci.

Se lăsa amurgul peste pădurea îngheţată şi Elliot aprinse farurile.

Puţin mai în faţă, pe partea stângă, în grămezile de zăpadă lăsate de pluguri pe marginea drumului era o breşă. În dreptul acesteia, Elliot ieşi de pe drum şi opri. O potecă îngustă şi ameninţătoare ducea în pădure, proaspăt curăţată de pluguri, dar tot înşelătoare. Era doar puţin mai lată decât o bandă de circulaţie şi copacii de pe margine îşi uneau crengile formând un tunel, astfel că, la numai douăzeci de metri înaintea lor, drumul dispărea, înghiţit de o noapte prematură. Nu era asfaltat, dar aplicările repetate de pietriş, de-a lungul anilor, creaseră o suprafaţă solidă.

— Conform hărţii, ne aşteaptă un drum „nepavat, practicabil”, spuse Tina.

— Presupun că despre ăsta e vorba.

— O fi un drum forestier?

— Seamănă mai mult cu potecile alea care, în filme, duc la castelul lui Dracula.

— Mulţumesc, glumi ea.

— Scuze!

— Chiar n-ajută faptul că ai dreptate. Seamănă, într-adevăr, cu drumul care duce la castelul lui Dracula.

Porniră mai departe, pe sub bolta grea de verdeaţă, spre inima pădurii.

33

În încăperea de formă dreptunghiulară, trei niveluri sub pământ, calculatoarele bâzâiau şi huruiau.

Doctorul Carlton Dombey, care îşi începuse tura de douăzeci de minute, era aşezat la una dintre mese, lângă peretele dinspre nord. Studia un set de encefalograme, radiografii şi ecografii mărite digital.

După o vreme, întrebă:

— Ai văzut noile imagini cu creierul copilului, cele pe care le-au luat de dimineaţă?

Doctorul Aaron Zachariah se întoarse spre el, de lângă setul de monitoare.

— Nu ştiam că i-au făcut altele.

— Da. O serie întreagă.

— Ceva interesant?

— Da, răspunse Dombey. Pata pe care am observat-o pe lobul parietal, cu şase săptămâni în urmă...

— Ce-i cu ea?

— E mai mare, mai întunecată.

— Atunci, sigur e o tumoare malignă?

— Nu, încă nu e clar.

— Benignă?

— Nici asta nu pot spune cu certitudine. Pata nu prezintă toate caracteristicile spectrografice ale unei tumori.

— Ar putea fi ţesut cicatrizat?

— Nu tocmai.

— Cheag de sânge?

— Categoric, nu.

— Ne arată ceva util?

— Poate, spuse Dombey. Nu sunt sigur dacă ne e util sau nu. Dar e, cu siguranţă, ciudat.

— Nu mă mai ţine în suspans! exclamă Zachariah, apropiindu-se să privească el însuşi testele.

— Conform analizei computerizate, continuă Dombey, excrescenţa corespunde caracteristicilor ţesutului cerebral normal.

Zachariah făcu ochii mari.

— Mai spune o dată!

— Ar putea fi un fragment nou de ţesut cerebral, preciză Dombey.

— Dar nu are niciun sens!

— Ştiu.

— Creierul nu se apucă să genereze, dintr-odată, noduli cerebrali noi, aşa cum n-a mai văzut nimeni până acum.

— Ştiu.

— Ar fi bine să verifice cineva calculatorul acela. Trebuie să fie vorba de o defecţiune.

— L-au verificat chiar în după-amiaza asta, spuse Dombey, atingând un teanc de materiale tipărite de pe birou. Se pare că funcţionează impecabil.

— Aşa cum funcţionează şi sistemul de încălzire din camera de alături, ricană Zachariah.

Fără să-şi ridice privirea din foile de hârtie, mângâindu-şi mustaţa cu o mână, Dombey spuse:

— Fii atent la asta... viteza de creştere a petei din cortexul parietal e direct proporţională cu numărul de injecţii care i-au fost făcute. A apărut acum şase săptămâni, după prima serie de injecţii administrate.

— În acest caz, trebuie să fie vorba despre o tumoare.

— Probabil. Vor face o explorare mâine-dimineaţă.

— Intervenţie chirurgicală?

— Da. Vor preleva o probă de ţesut pentru biopsie.

Zachariah aruncă o privire spre fereastra despărţitoare.

— La naiba, iar începe!

Dombey văzu cum geamul se acoperea cu un strat îngheţat.

— Ştii ceva? spuse el, privind gânditor sticla care devenea opacă. Problema asta cu fereastra... Dacă nu mă înşel, a început cam în aceeaşi perioadă în care a apărut şi pata din zona parietală pe radiografii.

Zachariah se întoarse spre el.

— Şi?

— Şi nu ţi se pare că e o coincidenţă?

— Ba tocmai asta mi se pare că e. O coincidenţă. Nu văd legătura.

— Ei bine... ar putea avea pata aceea o legătură directă cu frigul?

— Cum adică? Vrei să spui că băiatul e responsabil de schimbările de temperatură?

— Ar putea fi?
— Cum?
— Nu ştiu.
— Ei bine, tu eşti cel care a întrebat.
— Nu ştiu, repetă Dombey.
— Nu are niciun sens! Absolut niciunul. Dacă mai vii cu multe astfel de sugestii ciudate, va trebui să-ţi facem *ţie* o verificare, Carl.

34.

Cărarea pietruită avansa adânc în pădure. Era, în mod remarcabil, lipsită de şanţuri şi de gropi, deşi de câteva ori autoturismul îşi zgârie scutul la trecerea peste câteva dâmburi neaşteptate.

Crengile copacilor erau joase, din ce în ce mai joase, astfel că, până la urmă, ramuri îngheţate începură să zgârie capota maşinii, cu zgomot ca de unghii trecute peste o tablă de scris.

Întâlniră de câteva ori indicatoare care-i informau că se aflau pe un drum destinat exclusiv funcţionarilor şi cercetătorilor silvici federali şi statali. Accesul era permis numai vehiculelor autorizate, avertizau indicatoarele.

— Oare unitatea pe care o căutăm funcţionează sub acoperirea acestui centru de cercetare? se întrebă Elliot.

— Nu, răspunse ea. Conform hărţii, centrul se află la paisprezece kilometri mai departe, pe drumul pe care mergem acum. Instrucţiunile lui Danny spun să o luăm spre nord, după opt kilometri.

— Am parcurs deja aproape opt kilometri de când am ieşit de pe drumul de ţară, spuse Elliot.

Crengile zgâriară din nou maşina, scuturând o ploaie de pudră albă peste parbriz.

În timp ce ştergătoarele înlăturau zăpada, Tina se aplecă în faţă, mijindu-şi ochii ca să vadă mai bine în lumina farurilor.

— Opreşte! Cred că asta căutăm!

Elliot nu mergea decât cu şaisprezece kilometri la oră, dar avertismentul Tinei veni prea târziu, astfel că trecu de locul cu

pricina. Opri, puse maşina în marşarier şi merse înapoi şase metri, până când farurile iluminară poteca pe care o zărise ea.

— N-au intrat cu plugul aici, spuse el.

— Da, dar priveşte urmele de cauciucuri.

— Se vede că e circulată intens.

— Aici e, repetă Tina cu încredere. Pe aici vrea Danny să mergem.

— Noroc că avem tracţiune integrală!

Vină şi se pregăti să intre pe poteca acoperită de zăpadă. Maşina, echipată cu lanţuri peste cauciucurile de iarnă, muşcă din stratul alb şi înaintă fără ezitare.

Continuară să ruleze cam o sută de metri, după care poteca vină brusc la dreapta, pe lângă o creastă abruptă. După viraj, copacii de pe marginea drumului se răriră, astfel că zăriră cerul pentru prima dată de când părăsiseră şoseaua.

Înserarea trecuse, noaptea era deplină.

Începuse să ningă abundent şi totuşi în faţa lor, pe jos, nu era niciun fulg. În mod surprinzător, cărarea acoperită de zăpadă îi dusese până la un drum asfaltat; fuioare de abur se ridicau din el şi unele secţiuni erau chiar uscate.

— Sistem de încălzire îngropat în asfalt, spuse Elliot.

— Aici, în mijlocul pustietăţii?!

Oprind maşina, Elliot luă pistolul de pe scaun, dintre ei, şi-i ridică piedicile. Îl încărcase mai devreme, iar acum băgă un glonţ pe ţeavă. Când îl aşeză înapoi, era gata de folosire.

— Încă ne mai putem întoarce, spuse Tina.

— Asta vrei să faci?

— Nu.

— Nici eu.

După încă o sută cincizeci de metri, ajunseră la o nouă curbă strânsă. Drumul cobora, făcea brusc la stânga de această dată, apoi continua din nou drept, iar după alţi douăzeci de metri, se oprea în faţa unei porţi din fier. De o parte şi de alta a porţii, ziduri înalte de aproape trei metri, înclinate şi acoperite cu spirale de sârmă ghimpată, se întindeau cât vedeai cu ochii, dispărând vederii odată ce intrau în pădure. Şi poarta era acoperită, în partea de sus, cu sârmă ghimpată.

Pe partea dreaptă a drumului, între doi stâlpi din lemn, pe un panou mare stătea scris:

PROPRIETATE PRIVATĂ
INTRAREA EXCLUSIV PE BAZA CARDULUI DE ACCES
ÎNCĂLCAREA SE PEDEPSEŞTE

— Vor să lase impresia că e cabana de vânătoare a cuiva, spuse Tina.

— În mod deliberat, cu siguranţă. Şi acum, ce facem? Nu cred că se-ntâmplă să ai un card de acces, nu-i aşa?

— Danny ne va ajuta. Visul a fost clar.

— Cât va trebui să aşteptăm?

— Nu mult, spuse Tina în timp ce poarta începuse deja să se deschidă spre interior.

— Să fiu al naibii!

Şoseaua încălzită se aşternea înaintea lor, în întuneric.

— Venim, Danny! şopti Tina.

— Dar dacă altcineva a deschis poarta? întrebă Elliot. Dacă nu a fost Danny? Poate că sunt ei – ne lasă înăuntru, ca să ne înhaţe.

— Danny a fost.

— Eşti convinsă.

— Da.

Elliot oftă şi apăsă acceleraţia. Maşina trecu de poartă, care se închise în urma lor.

Mergeau pe un drum în pantă, mărginit de stânci înalte acoperite cu glugi de zăpadă, aşezate de vânt. Din loc în loc, asfaltul se lărgea la două benzi şi continua sinuos printre pâlcuri mai dense de copaci mari. Explorerul urca din ce în ce mai sus în munţi.

Întâlniră cea de-a doua poartă la aproximativ opt sute de metri după prima, pe o porţiune îngustă de drum drept, imediat peste culmea unui deal. Nu era doar o poartă acolo, ci şi un punct de control. Ghereta paznicului se înălţa în partea dreaptă.

Elliot ridică pistolul în timp ce opri maşina în dreptul barierei de acces.

Erau la aproximativ doi metri de ghereta iluminată, suficient de aproape încât puteau vedea faţa paznicului, care-i privea încruntat pe fereastra largă.

— Încearcă să-şi dea seama cine naiba suntem, spuse Elliot. Nu ne-a mai văzut, nici pe noi, nici maşina, iar aici sigur nu vin prea des persoane necunoscute sau neanunţate.

În gheretă, paznicul ridică receptorul unui telefon prins în perete.

— La naiba! Va trebui să-l elimin.

Dădu să deschidă portiera, dar Tina observă ceva care-o făcu să-l oprească, apucându-l de braţ.

— Stai! Telefonul nu funcţionează.

Paznicul trânti receptorul. Apoi se ridică, luă o haină de pe spătarul scaunului, se îmbrăcă, o închise bine şi ieşi. Avea sub braţ un pistol-mitralieră.

De acolo de unde se afla, pierdut în noapte, Danny deschise poarta.

Paznicul se opri la jumătatea drumului spre maşină, se întoarse spre poartă când o văzu mişcându-se, nevenindu-i să-şi creadă ochilor.

Elliot apăsă pedala acceleraţiei şi porni în viteză.

Paznicul ridică arma în poziţie de tragere, în timp ce maşina ţâşni pe lângă el.

Tina ridică braţele, într-o încercare involuntară şi complet inutilă de a se feri de gloanţe.

Dar nu veni niciun glonţ.

Niciun zgomot de metal lovit. Niciun ciob de sticlă sfărâmată. Nicio picătură de sânge şi nici durere.

Nici măcar un foc de armă.

Maşina îşi continuă goana de-a lungul porţiunii de drum drept şi urcă apoi panta, printre fuioarele de abur ce se înălţau din asfalt.

Încă nu se auzise niciun foc de armă.

Luând în viteză o altă curbă, Elliot se lupta să controleze volanul, în timp ce, alături, Tina îşi dădu seama că dincolo de marginea drumului se căsca un hău întunecat. Elliot reuşi să menţină maşina cu roţile pe asfalt, în curbă, după care ieşiră, în sfârşit, din bătaia armei. Cale de vreo două sute de metri, până când drumul cotea din nou, nu se mai vedea nimic ameninţător.

Maşina reveni la o viteză mai sigură.

— Danny a făcut toate astea? întrebă Elliot.

— El trebuie să fi fost.

— A stricat telefonul paznicului, a deschis poarta şi a blocat pistolul-mitralieră. Ce soi de copil e Danny ăsta al tău?!

În timp ce îşi continuară drumul prin noapte, ninsoarea se înteţi, căzând, în falduri fine de fulgi mari.

După ce se gândi un minut, Tina răspunse:

— Nu ştiu. Nu mai ştiu ce e. Habar n-am ce s-a întâmplat cu el şi nu înţeleg ce a devenit.

Gândul o nelinişti. Începu să se întrebe ce fel de copil aveau să găsească acolo, pe vârful muntelui.

35.

Oamenii lui George Alexander mergeau din hotel în hotel, în centrul oraşului Reno, cu fotografii ale Christinei Evans şi ale lui Elliot Stryker, vorbind cu recepţioneri, valeţi şi alţi angajaţi. La ora patru şi jumătate, obţinură o identificare sigură din partea unei cameriste, la hotelul Harrah's.

În camera cu numărul 918, agenţii Reţelei găsiră o valiză ieftină, haine murdare, periuţe de dinţi, diverse articole de toaletă şi unsprezece hărţi într-o casetă din piele, pe care Tina şi Elliot, din grabă şi din oboseală, le lăsaseră în urmă.

Alexander primise informaţia la ora 5:05. La 5:40, tot ceea ce lăsaseră Stryker şi femeia în camera de hotel fusese deja adus în biroul lui.

Când văzu hărţile şi înţelese că una dintre ele lipsea şi că era exact cea de care Stryker avea nevoie ca să găsească laboratoarele Proiectului Pandora, Alexander simţi cum i se aprind obrajii de furie şi amărăciune.

— Ce *tupeu*!

Kurt Hensen stătea în faţa lui, de cealaltă parte a biroului, cercetând grămada de lucruri aduse de la hotel.

— Ce s-a întâmplat?

— Au plecat în munţi. Vor încerca să intre în laborator, spuse Alexander. Cineva, un afurisit de turnător din cadrul Proiectului Pandora, trebuie să le fi dat suficiente detalii încât să-l poată descoperi singuri pe urmă. Pentru numele lui Dumnezeu, au cumpărat *hărţi*!

Alexander era înfuriat de gândirea calculată şi meticuloasă pe care o dovedea cumpărarea hărţilor. Cine erau oamenii ăştia doi? Cum de nu se ascunseseră undeva, la adăpost? De ce nu erau speriaţi din cale-afară? Christina Evans era o femeie obişnuită. O fostă dansatoare! Alexander refuza să creadă că o

dansatoare putea avea o inteligenţă peste medie. Şi chiar dacă Stryker fusese implicat în câteva activităţi militare complexe, asta se întâmplase cu mulţi ani în urmă. De unde le venea curajul, stăpânirea de sine, rezistenţa? Păreau să se bucure de un avantaj care scăpa înţelegerii lui. Asta trebuia să fie! Aveau un avantaj pe care el nu-l cunoştea. Dar ce putea fi? Care era atuul lor?

Hensen ridică una dintre hărţi şi o răsuci în mâini.

— Nu văd de ce te agiţi atât de mult. Chiar dacă ajung la poarta principală, nu vor putea trece de ea. Dincolo de gard sunt mii de hectare de teren, iar laboratorul se află în mijlocul lui. N-au nici cum să se apropie de el, darămite să intre!

Alexander îşi dădu brusc seama care era atuul lor, ce-i motiva să continue, şi îşi îndreptă spatele în scaun.

— Pot să intre foarte uşor dacă au un prieten înăuntru.

— Poftim?

— Asta e! exclamă Alexander, sărind în picioare. Nu numai că cineva din Proiectul Pandora i-a spus femeii Evans despre fiul ei. Trădătorul nemernic este acolo chiar acum, gata să le deschidă porţile şi uşile. Am fost înjunghiaţi pe la spate. O va ajuta să-şi ia copilul de acolo!

Alexander formă numărul de telefon de la serviciul de pază militară al laboratorului din Sierra. Nu primi însă nici ton de apel, nici de linie ocupată; doar un zgomot de fond. Închise şi încercă încă o dată, cu acelaşi rezultat.

Formă repede numărul de la biroul şefului de laborator, doctorul Tamaguchi. Nici aici nu primi ton de apel. Şi nici de ocupat. Doar acelaşi zgomot de fond enervant.

— Se întâmplă ceva acolo, spuse, trântind receptorul. Telefoanele nu funcţionează.

— S-a anunţat o nouă furtună de zăpadă, răspunse Hensen. Probabil că ninge deja în munţi. Poate că liniile...

— Gândeşte, Kurt! Liniile lor telefonice sunt subterane. Şi au acoperire mobilă. Nicio furtună nu poate anula comunicaţiile. Ia legătura cu Jack Morgan şi spune-i să pregătească elicopterul. Ne întâlnim la aeroport, imediat ce ajungem acolo.

— Va avea nevoie de cel puţin o jumătate de oră, spuse Hensen.

— Niciun minut în plus.

— S-ar putea să refuze. Vremea este destul de urâtă acolo.

— Nu mă interesează, poate să fie grindină cât mingile de baschet! Mergem acolo cu elicopterul. N-avem timp de drum cu maşina. N-avem timp deloc. Sunt sigur de asta. Ceva nu e-n regulă. Se întâmplă ceva acolo, chiar în timp ce noi vorbim aici.

Hensen se încruntă.

— Dar să plecăm cu elicopterul pe timp de noapte... în mijlocul viscolului...

— Morgan este cel mai bun.

— Nu va fi uşor.

— Dacă Morgan voia să-i fie uşor, spuse Alexander, trebuia să facă zboruri de agrement la Disneyland!

— Dar pare o acţiune sinucigaşă...

— Şi dacă *tu* voiai să-ţi fie uşor, nu trebuia să vii să lucrezi pentru mine! Aici nu e Societatea de Ajutor a Doamnelor Vârstnice, Kurt!

Obrajii lui Hensen îşi schimbară culoarea.

— Îl sun pe Morgan, spuse el.

— Aşa să faci!

36.

Cu ştergătoarele înlăturând neîntrerupt zăpada, cu lanţurile zornăind pe asfaltul încălzit, Explorerul trecu peste coama ultimului deal. Ajunseseră pe un platou, o platformă vastă, săpată în coasta muntelui.

Elliot apăsă frâna, opri maşina şi privi nemulţumit terenul din faţa lor.

Deşi platoul era opera naturii, se vedea şi influenţa omului. Platforma pe care stăteau nu putea să fi devenit atât de netedă şi de bine definită doar prin acţiunea forţelor naturii: lungă de trei sute de metri şi lată de două sute, forma un dreptunghi aproape perfect. Pământul fusese tasat ca pe un aerodrom, apoi acoperit cu asfalt. Nu exista niciun copac, niciun obstacol natural, în umbra căruia s-ar fi putut ascunde un om. De-a lungul acestei întinderi pustii, din loc în loc se ridicau stâlpi de iluminat care împrăştiau o lumină slabă, roşiatică, orientată în jos, astfel încât să nu atragă atenţia aeronavelor care ar fi deviat de la culoarele de zbor obişnuite şi a drumeţilor care s-ar

fi aventurat în zonele acelea izolate din munţi. Lumina lor slabă era suficientă pentru camerele de supraveghere; prinse pe fiecare stâlp, înregistrau imagini clare ale fiecărui centimetru de pe suprafaţa platoului.

— Angajaţii de la securitate probabil că ne privesc chiar acum, spuse Elliot sumbru.

— Dacă nu cumva Danny le-a dat peste cap echipamentele, replică Tina. Şi dacă a putut bloca un pistol-mitralieră, de ce n-ar putea perturba şi sistemul de supraveghere cu circuit închis?

— Probabil că ai dreptate.

La două sute de metri distanţă, în celălalt capăt al platformei asfaltate, se vedea o clădire cu un singur etaj, lipsită de ferestre, lungă de aproape o sută de metri şi cu un acoperiş ascuţit, acoperit cu ardezie.

— Acolo trebuie să-l ţină, spuse Elliot.

— Mă aşteptasem la o construcţie gigantică, un complex vast.

— Probabil că este enorm. Noi vedem doar peretele din faţă. Locul ăsta avansează în miezul muntelui. Cine ştie cât de adânc au săpat? Şi coboară, probabil, câteva niveluri sub pământ.

— Până în fundul iadului.

— Foarte posibil.

Elliot ridică piciorul de pe frână şi avansă încet prin stratul subţire de zăpadă pătat de lumina ciudată, roşiatică.

Maşini de teren, opt în total, erau parcate una lângă alta în faţa clădirii scunde, în ninsoare.

— Nu pare să fie multă lume înăuntru, zise Tina. Mă aşteptam la un personal numeros.

— Ba sunt mulţi, cu siguranţă. Ai dreptate şi în privinţa asta. Guvernul nu ar fi făcut atâtea eforturi ca să construiască o unitate ascunsă doar pentru o mână de cercetători sau ce-or fi ei. Cei mai mulţi probabil că locuiesc în cadrul unităţii vreme de săptămâni sau luni la rând. Nu vor să aibă parte de trafic zilnic aici şi pe drumul acela forestier care, teoretic, ar trebui să fie utilizat doar de angajaţii centrului de cercetare silvică. Ar atrage prea multă atenţie. Poate că unii dintre ei, cei de la vârf, vin şi pleacă în mod regulat, cu elicopterul. Dar dacă asta e o unitate militară, atunci cei mai mulţi angajaţi sunt încartiruiţi aici, în condiţii similare celor de pe submarine. Au permisii din când în când, dar cea mai mare parte a timpului şi-o petrec aici.

Parcă lângă un jeep, stinse farurile şi opri motorul.

Pe platou era o linişte deplină.

Nu ieşise încă nimeni din clădire ca să-i ia la întrebări, ceea ce însemna, probabil, că Danny bruiase sistemul de supraveghere.

Faptul că ajunseseră cu bine până aici nu-l liniştea pe Elliot cu privire la ceea ce-i aştepta. Oare cât avea să mai poată copilul să le elibereze drumul? Băiatul părea să aibă puteri speciale, dar nu era Dumnezeu. Mai devreme sau mai târziu, avea să-i scape ceva. Să facă o greşeală. Una singură. Şi atunci, ar fi fost morţi.

— Ei bine, spuse Tina încercând să-şi ascundă propria nelinişte. Se pare că n-am avut nevoie de rachetele de zăpadă.

— Dar s-ar putea să avem nevoie de colacul acela de frânghie, replică Elliot, care se răsuci, se aplecă peste spătarul scaunului şi apucă frânghia din grămada de echipamente pe care le pregătiseră. Mai mult ca sigur vom întâlni câţiva agenţi de securitate, indiferent cât de abil e Danny. Trebuie să fim pregătiţi să-i ucidem sau să-i imobilizăm, într-un fel sau altul.

— Dacă avem de ales, aş prefera să folosim frânghia în locul gloanţelor.

— Şi eu la fel. Hai să vedem dacă putem intra, decise el, luându-şi pistolul.

Ieşiră amândoi din maşină. Vântul era o prezenţă sălbatică, urlând înfundat. Avea dinţi şi-i ciupea de obraji. Fulgii de zăpadă din suflarea lui erau ca stropii de salivă îngheţată.

Singurul element care întrerupea faţada clădirii de o sută de metri, cu un singur nivel şi nicio fereastră, era o uşă largă, metalică. Nu avea nici yală, nici sistem electronic de acţionare. Nu exista nicio fantă pe unde să treacă un card de acces. După toate aparenţele, uşa se deschidea numai din interior, după ce vizitatorii erau examinaţi de camera de supraveghere instalată deasupra ei.

În timp ce Elliot şi Tina priveau în ochiul camerei, uşa masivă din oţel se deschise înaintea lor.

Oare Danny o deschisese? se întrebă Elliot. Sau un paznic, care acum îşi freca mâinile, aşteptând să facă o arestare uşoară?

Dincolo de uşă era o încăpere cu pereţii îmbrăcaţi în oţel. Avea dimensiunile unei cabine de lift încăpătoare, era intens luminată şi nu se afla nimeni înăuntru.

Tina şi Elliot trecură pragul. Uşa exterioară se închise etanş în spatele lor, cu un fâsâit.

O cameră de supraveghere şi un monitor cu două căi de comunicare video erau fixate pe peretele din stânga. Ecranul era plin de linii ondulate, ca şi cum ar fi fost defect.

Lângă monitor era fixată o placă din sticlă, pe care vizitatorii ar fi trebuit să-şi aşeze mâna dreaptă, cu palma în jos, în conturul trasat. Sistemul de monitorizare scana, evident, amprentele astfel obţinute, pentru a verifica dacă nou-veniţii aveau dreptul să intre.

Elliot şi Tina nu-şi aşezară mâinile pe placă, dar uşa holului se deschise, cu pufăitul specific al aerului comprimat. Intrară în sala următoare.

Doi bărbaţi în uniforme manevrau agitaţi consolele de comandă de sub un şir de douăzeci de monitoare instalate pe perete. Toate ecranele redau imaginea aceloraşi linii ondulate.

Cel mai tânăr auzi zgomotul făcut de uşă şi se întoarse, şocat.

Elliot îndreptă arma către el:

— Nu mişca!

Dar tânărul paznic era genul de erou. Avea o armă în suportul lateral – un revolver masiv – şi se dovedi foarte rapid. Scoase arma, ţinti spre şold şi trase.

Din fericire, Danny interveni ca un adevărat campion. Revolverul refuză să elibereze glonţul.

Elliot ar fi preferat să nu împuşte pe nimeni.

— Armele nu vă vor fi de niciun folos, le spuse celor doi; transpira în salopeta groasă, rugându-se ca Danny să nu-i dezamăgească. Hai să nu complicăm situaţia!

Când văzu că arma nu-i funcţionează, tânărul paznic o azvârli către el.

Elliot se feri, dar nu suficient de rapid. Arma îl lovi în cap şi-l făcu să se tragă înapoi împleticit, lovindu-se de uşă.

Tina ţipă.

Printre lacrimile de durere, Elliot îl văzu pe tânărul paznic repezindu-se spre el şi trase un foc, tăcut ca o şoaptă.

Glonţul îi pătrunse omului în umărul stâng şi-l răsuci în spate. Paznicul se prăbuşi peste un birou, împrăştiind un teanc de hârtii albe şi roz, apoi căzu peste harababura pe care o făcuse.

Clipind ca să-şi înlăture lacrimile, Elliot îndreptă pistolul spre celălalt paznic, care îşi scosese deja arma şi descoperise la rândul lui că nu funcţiona.

— Lasă arma, aşază-te, şi nu ne face probleme!

— Cum aţi intrat? întrebă omul, lăsând pistolul din mână, ascultător. Cine sunteţi?

— N-are importanţă, replică Elliot. Aşază-te!

Dar paznicul era insistent.

— Cine sunteţi voi, oameni buni?

— Justiţia! răspunse Tina.

•

La cinci minute vest de Reno, elicopterul întâlni zăpada. Fulgii erau grei, uscaţi şi granulaţi; loveau parbrizul Perspex al elicopterului cu un zgomot ca de nisip.

Jack Morgan, pilotul, îi aruncă o privire lui George Alexander şi-i spuse:

— O să fie complicat.

Purta ochelari pentru vedere nocturnă, care-i ascundeau ochii.

— E doar puţină zăpadă, răspunse Alexander.

— Un viscol, îl corectă pilotul.

— Ai mai zburat pe timp de viscol.

— În munţii ăştia, tirajul invers şi curenţii încrucişaţi sunt fatali.

— O să reuşim, replică Alexander sec.

— Poate că da, poate că nu, spuse Morgan şi zâmbi. Dar sigur o să ne distrăm încercând!

— Eşti nebun, declară Hensen, aşezat în scaunul din spatele pilotului.

— Când conduceam operaţiuni împotriva lorzilor drogurilor, în Columbia, mi se spunea „Sticletele”, pentru că am sticleţi la cap, râse Morgan.

Hensen avea pe genunchi o armă semiautomată. Îşi plimbă mâinile pe deasupra ei, încet, ca şi cum ar fi mângâiat o femeie. Închise ochii şi o dezasamblă, apoi reasamblă din memorie. Avea un stomac sensibil. Făcea tot posibilul să nu se gândească la elicopter, la vremea rea şi la posibilitatea unei prăbuşiri catastrofale în cine ştie ce văgăună a muntelui.

37.

Tânărul paznic gemea de durere, dar, din câte îşi dădea Tina seama, nu era rănit mortal. Glonţul cauterizase parţial rana pe

care o făcuse în trecere. Plaga din umăr era curată şi nu sângera abundent.

— O să supravieţuieşti, îi spuse Elliot.

— Mor aici! Iisuse!

— Ba deloc. Ştiu că doare, dar nu e grav. Glonţul n-a secţionat niciun vas de sânge important.

— De unde naiba ştii tu? întrebă omul rănit, rostind cuvintele cu greu printre dinţii încleştaţi.

— Dacă stai liniştit, o să fie bine. Dar dacă te mai zbaţi mult, ai putea să rupi un vas de sânge care a fost atins şi să sângerezi până mori.

— La naiba! exclamă tânărul, tremurând.

— Ai înţeles? insistă Elliot.

Omul înclină din cap. Era palid şi transpira.

Elliot îl legă bine pe celălalt paznic, pe un scaun. Nu voia să-i imobilizeze mâinile celui rănit, aşa că-l transportară cu grijă într-o debara şi-l închiseră acolo.

— Cum te simţi? îl întrebă Tina, atingând cucuiul urât care-i apăruse deja pe frunte, acolo unde îl lovise arma.

— Ustură, se strâmbă Elliot.

— O să se învineţească.

— O să-mi treacă.

— Te simţi ameţit?

— Nu.

— Vezi dublu?

— Nu, spuse el. Sunt bine. Nu m-a lovit chiar atât de tare. Nu e o contuzie. Am doar o mică durere de cap. Hai să-l găsim pe Danny şi să-l luăm de aici!

Traversară încăperea, trecând pe lângă paznicul legat, căruia îi puseseră şi căluş în gură. Tina luă restul de sfoară şi Elliot strânse mai bine pistolul în mână.

Faţă în faţă cu uşa masivă pe care intraseră se afla o altă uşă, de dimensiuni şi aspect normale. Dădea către două holuri intersectate, pe care Tina le descoperise cu câteva minute în urmă, după ce Elliot îl împuşcase pe tânărul agent, când privise într-acolo ca să vadă dacă venea cineva.

Atunci, holurile fuseseră pustii. La fel erau şi acum. Linişte. Pardoseală de gresie albă. Pereţi zugrăviţi în alb. Lumină puternică, fluorescentă.

Un culoar se întindea cincisprezece metri la stânga şi cincisprezece la dreapta; de fiecare parte se aflau alte uşi, toate închise, şi un grup de patru lifturi, pe partea dreaptă. Culoarul care îl intersecta pe acesta începea chiar din faţa lor, vizavi de sala agenţilor de securitate, şi se adâncea pe aproape o sută douăzeci de metri în miezul muntelui; şiruri lungi de uşi se vedeau de o parte şi de alta, împreună cu alte coridoare.

— Crezi că Danny e la nivelul ăsta? şopti Elliot.

— Nu ştiu.

— De unde începem?

— Nu putem deschide fiecare uşă ca să verificăm.

— Mai mult ca sigur, în spatele unora sunt oameni.

— Şi cu cât întâlnim mai puţini...

— ... cu atât avem mai multe şanse să ieşim de-aici în viaţă.

Rămaseră nehotărâţi pe loc, privind în stânga, în dreapta şi apoi drept în faţă.

La trei metri de ei, uşile unui lift se deschiseră.

Tina se trase speriată lângă perete.

Elliot îndreptă pistolul spre lift.

Nu ieşi nimeni.

Din locul unde stăteau, nu puteau vedea cine era înăuntru.

Uşile se închiseră.

Tina avu sentimentul înnebunitor că cineva fusese gata să păşească pe coridor, le simţise prezenţa şi plecase să aducă ajutoare.

Înainte ca Elliot să apuce să coboare pistolul, uşile liftului se deschiseră din nou. Apoi se închiseră. Se deschiseră. Se închiseră. Se deschiseră. Se închiseră. Se deschiseră.

Aerul începu să se răcească.

Tina răsuflă uşurată şi spuse:

— E Danny. Ne arată drumul.

Chiar şi aşa, tot se apropiară cu atenţie şi priviră înăuntru cu teamă. Liftul era gol, aşa că urcară. Uşile se închiseră în urma lor.

Conform afişajului din cabină, se aflau la etajul patru din patru. Primul nivel era la baza clădirii, adânc sub pământ.

Liftul era acţionat prin intermediul unui card de acces special, care trebuia inserat într-o fantă din panoul de comandă, însă Tina şi Elliot nu aveau nevoie de permisiunea vreunui computer – nu cu Danny de partea lor. Cifrele de pe afişajul electronic se

schimbară, de la patru la trei, apoi la doi, iar aerul în cabină se răci atât de mult, încât respiraţia Tinei începu să plutească în nori de abur în aer. Uşile se deschiseră la etajul doi, penultimul.

Păşiră într-un hol identic cu cel pe care îl părăsiseră.

Uşile liftului se închiseră în spatele lor şi aerul din jur începu să se încălzească.

La un metru şi jumătate de ei, o uşă era întredeschisă şi din încăpere răzbătea o discuţie însufleţită. Se auzeau voci de bărbaţi şi femei. Trei sau mai multe persoane, după toate aparenţele. Nu se înţelegea ce spun. Răsunară râsete.

Tina ştia că erau terminaţi dacă ieşea cineva din încăperea aceea şi-i vedea. Danny era capabil să înfăptuiască miracole când era vorba despre obiecte, dar nu putea controla oamenii, aşa cum se întâmplase cu agentul de securitate pe care Elliot fusese nevoit să-l împuşte. Dacă erau descoperiţi şi se pomeneau în faţa unei echipe de agenţi de securitate furioşi, pistolul lui Elliot n-ar fi fost de ajuns ca să respingă un atac. Într-un asemenea caz, chiar şi cu ajutorul lui Danny, care ar fi blocat armele celorlalţi, ea şi Elliot tot ar fi trebuit să-şi facă drum printre agenţi hăcuind în stânga şi-n dreapta, şi niciunul dintre ei nu avea apetit pentru atâtea crime, nici măcar din nevoia de autoapărare.

Hohote de râs se auziră iar din încăpere şi Elliot întrebă în şoaptă:

— Încotro acum?

— Nu ştiu.

Nivelul acesta avea aceleaşi dimensiuni cu cel pe la care intraseră în complex: peste o sută douăzeci de metri lungime şi ceva mai mult de treizeci lăţime. Peste trei mii de metri pătraţi de cercetat. Oare câte încăperi? Patruzeci? Cincizeci? Şaizeci? O sută, dacă includeau spaţiile de depozitare?

Exact când Tina începea să se lase cuprinsă de disperare, aerul începu să se răcească din nou. Privi în jur, în căutarea unui semn din partea copilului ei, şi tresăriră amândoi văzând cum tubul de neon de deasupra lor se stinse, apoi se reaprinse. Neonul din stânga acestuia făcu la fel. Apoi cel de-al treilea şi tot aşa, spre stânga lor.

Urmară semnalul luminos până când ajunseră în capătul aripii înguste, unde erau lifturile. Culoarul se termina în faţa unei uşi

metalice etanşe, de tipul celor de pe submarine; metalul lustruit lucea uşor şi niturile groase reflectau lumina.

Ajunşi în dreptul acestui obstacol, Tina şi Elliot văzură cum mânerul rotund ca un volan din centrul uşii începe să se răsucească. Uşa se deschise. Pentru că el avea pistolul, Elliot intră primul, dar Tina îl urma îndeaproape.

Ajunseseră într-o încăpere dreptunghiulară, cam de doisprezece pe şase metri. În capătul opus, în mijlocul peretelui, o fereastră părea să ofere acces vizual către o cameră frigorifică, fiindcă era în întregime acoperită de brumă. La dreapta ferestrei era o altă uşă etanşă, ca aceea pe care tocmai intraseră. În stânga lor, şiruri de calculatoare şi alte echipamente se întindeau de-a lungul peretelui. Erau mai multe monitoare decât putea număra Tina la o singură privire; mai toate erau pornite şi derulau informaţii sub formă de tabele, grafice şi şiruri de numere. De-a lungul celui de-al patrulea perete erau mese acoperite cu cărţi, dosare şi numeroase instrumente pe care Tina nu le putea identifica.

Un bărbat cu păr cârlionţat şi o mustaţă stufoasă şedea la una dintre mese. Era înalt, lat în umeri, cam la cincizeci de ani, îmbrăcat în halat alb. Răsfoia o carte când intrară ei. Un altul, mai tânăr, proaspăt bărbierit, de asemenea îmbrăcat în alb, era aşezat în faţa unui calculator, citind informaţiile afişate pe monitor. Amândoi îşi ridicară privirile, muţi de uimire.

Cu pistolul cu amortizor îndreptat spre ei, Elliot îi spuse Tinei:

— Închide uşa în urma noastră. Încui-o, dacă poţi. Dacă agenţii de securitate descoperă că suntem aici, cel puţin îi vom ţine la distanţă pentru o vreme.

Tina împinse uşa din metal, închizând-o. În ciuda aspectului ei masiv, aceasta se mişcă mai uşor şi mai repede decât o uşă normală de apartament. Răsuci mânerul şi văzu un buton care, dacă era apăsat, bloca uşa.

— Gata, spuse ea.

Omul din faţa calculatorului se răsuci cu faţa spre monitor şi începu să tasteze grăbit ceva.

— Nu face asta, îl sfătui Elliot.

Însă bărbatul nu avea de gând să se oprească înainte de a da comanda de declanşare a alarmelor.

Poate că Danny ar fi reuşit să împiedice declanşarea lor, dar poate că nu, aşa că Elliot trase un foc de armă, făcând ţăndări monitorul.

Omul strigă, împinse scaunul cu rotile în spate, îndepărtându-se de tastatură, şi sări în picioare.

— Cine naiba eşti tu?

— Sunt cel care are arma, se răsti Elliot. Dacă nu-ţi convine răspunsul, o să ai aceeaşi soartă ca afurisitul de calculator. Acum, treci în scaunul ăla şi rămâi acolo înainte să-ţi zbor capul de pe umeri!

Tina nu-l mai auzise niciodată vorbind pe un asemenea ton, iar expresia lui de furie îi dădu chiar şi ei fiori. Părea plin de cruzime şi capabil de orice.

Tânărul în halat alb se arătă şi el impresionat. Se aşeză, galben la faţă.

— În regulă, continuă Elliot, adresându-li-se. Cooperaţi şi nu veţi păţi nimic.

Flutură ţeava pistolului către cel mai vârstnic.

— Cum te cheamă?

— Carl Dombey.

— Şi ce faci aici?

— Lucrez, răspunse omul, descumpănit de întrebare.

— Cu ce te ocupi?

— Sunt cercetător.

— În ce domeniu?

— Specializările mele sunt în biologie şi biochimie.

Elliot arătă apoi spre cel tânăr.

— Şi tu?

— Ce-i cu mine? întrebă acesta moale.

Elliot întinse braţul, îndreptând ţeava armei spre fruntea lui.

— Sunt doctorul Zachariah, răspunse tânărul.

— Biologie?

— Da. Specializat în bacteriologie şi virusologie.

Elliot îşi coborî braţul, dar îl menţinu îndreptat spre ei.

— Avem nişte întrebări, la care aţi face bine să aveţi răspunsuri.

Dombey, care în mod evident nu împărtăşea nevoia colegului său de-a face pe eroul, rămase cuminte pe scaun.

— Ce fel de întrebări?

Tina veni lângă Elliot.

— Vrem să ştim ce i-aţi făcut şi unde e.

— Cine?

— Fiul meu. Danny Evans.

Nimic altceva din tot ce-ar fi putut spune n-ar fi avut impactul pe care aceste câteva cuvinte îl avură asupra celor doi. Dombey făcu ochii mari. Zachariah o privea ca şi cum tocmai se ridicase din morţi.

— Dumnezeule! exclamă cel dintâi.

— Cum de sunteţi aici? întrebă Zachariah. E imposibil! N-aveţi cum să fiţi aici!

— Ba mie mi se pare posibil, replică Dombey. De fapt, acum mi se pare chiar inevitabil. Am ştiut că toată povestea e prea împuţită ca să se sfârşească altfel decât dezastruos. Oftă ca şi cum o greutate uriaşă i se ridicase de pe umeri şi continuă: O să vă răspund la toate întrebările, doamnă Evans.

Zachariah se răsuci spre el.

— Nu poţi face una ca asta!

— Nu pot? ripostă Dombey. Ei bine, dacă aşa crezi, stai frumos şi ascultă. Te aşteaptă o surpriză.

— Ai depus un jurământ de loialitate, continuă Zachariah. Ai jurat să păstrezi secretul! Dacă le spui ceva despre asta... scandalul... indignarea publică... dezvăluirea unor secrete militare..., bâigui el, siderat. Îţi trădezi ţara!

— Nu, îl corectă Dombey. Trădez laboratorul ăsta. Îmi trădez colegii, poate. Dar nu ţara. Ţara mea este departe de-a fi perfectă, dar ţara mea nu ar accepta ceea ce i-am făcut lui Danny Evans. Întreg proiectul Danny Evans este opera unor megalomani!

— Doctorul Tamaguchi nu e megaloman! răspunse Zachariah, părând sincer insultat.

— Ba sigur că e. Se consideră un mare om de ştiinţă, destinat nemuririi, un om al realizărilor măreţe. Şi mulţi dintre cei care îl înconjoară, mulţi dintre cei care îl protejează, cercetători şi agenţi de securitate, sunt şi ei megalomani. Ce i-au făcut lui Danny Evans nu intră în categoria „lucrurilor măreţe”. Nu vor rămâne în istorie pentru aşa ceva. E dezgustător şi nu mai vreau să am nimic de-a face cu toată treaba asta, declară Dombey şi se întoarse spre Tina: Întreabă-mă!

— Nu, strigă Zachariah! Idiot scrântit!

Elliot luă restul frânghiei din mâinile Tinei, dându-i în schimb pistolul.

— Va trebui să-l leg şi să-i pun căluş ăstuia, ca să-l putem asculta liniştiţi pe Dombey. Dacă mişcă vreunul, trage!

— Nu-ţi face griji, replică ea. N-o să ezit.

— N-ai să mă legi tu pe mine, strigă Zachariah.

Zâmbind, Elliot se apropie de el cu frânghia.

•

Un val de aer îngheţat se abătu asupra elicopterului, forţându-l să piardă din altitudine. Jack Morgan se luptă cu vântul, stabiliză aeronava şi reuşi s-o ridice în ultimul moment, evitând vârfurile unor copaci.

— Iuhuuu! exclamă pilotul. Este ca şi cum ai îmblânzi un armăsar sălbatic.

Lumina reflectoarelor puternice ale elicopterului nu dezvăluia prea multe, decât zăpada. Morgan îşi scosese ochelarii de vedere nocturnă.

— Asta e nebunie curată, protestă Hensen. Nu zburăm pe o furtună obişnuită. E un viscol în toată regula!

Ignorându-l, Alexander se întoarse spre pilot:

— Morgan, al naibii să fii, ştiu că poţi s-o faci!

— Posibil, răspunse acesta. Aş vrea să fiu şi eu la fel de convins. Dar cred că s-ar putea să reuşesc. Încerc să nu mă îndrept direct spre platou, voi merge pe direcţia vântului, în loc să trec prin el. O să traversez valea următoare, apoi ocolesc şi revin spre unitate, ca să evit curenţii ăştia încrucişaţi. Sunt ceva de groază. O să ne ia puţin mai mult timp, dar măcar ne cresc şansele de reuşită. Asta dacă nu ne îngheaţă rotoarele.

O pală de vânt extrem de puternică aruncă zăpadă în parbriz cu o asemenea forţă, încât Kurt Hensen avu impresia că cineva trage în ei cu mitraliera.

38.

Zachariah, întins pe podea, legat şi cu căluş, privea în sus către ei cu ură şi furie.

— Hai să-ţi vezi băiatul întâi, spuse Dombey. Pe urmă îţi voi spune cum a ajuns aici.

— Unde e? întrebă Tina, tremurând.

Dombey arătă spre fereastra de pe peretele din spate.

— În camera de izolare. Vino!

Se îndreptă spre ochiul de geam pe care se mai vedeau doar câteva pete de îngheţ.

Pentru o clipă, Tina nu îndrăzni să se mişte, temându-se să vadă ce-i făcuseră copilului ei. Frica i se răspândi în trup ca nişte lujeri, fixând-o cu rădăcini în podea.

Elliot o atinse pe umăr.

— Nu-l lăsa pe Danny să aştepte. Deja aşteaptă de multă vreme. Te cheamă de mult timp.

Tina făcu un pas, apoi încă unul şi, înainte să-şi dea seama, ajunsese lângă fereastră, alături de Dombey.

În mijlocul camerei de izolare se afla un pat tipic de spital. Era înconjurat de diverse dispozitive medicale şi de câteva monitoare electronice ciudate.

Danny era în pat, întins pe spate. Trupul îi era învelit, iar capul, înălţat pe o pernă, era întors către fereastră. O fixa pe Tina cu privirea, printre zăbrelele patului.

— Danny! şopti ea.

Avea o teamă iraţională că, dacă-i va rosti numele cu voce tare, vraja se va rupe şi el va dispărea pentru vecie.

Chipul copilului era tras şi palid. Părea să aibă mai mult de doisprezece ani. De fapt, arăta ca un bătrânel.

Înţelegând şocul Tinei, Dombey îi explică:

— A slăbit foarte mult. În ultimele şase, şapte săptămâni, stomacul lui n-a mai suportat decât lichidele. Şi nu în cantitate mare.

Ochii lui Danny erau stranii. Întunecaţi, ca întotdeauna. Mari şi rotunzi, ca întotdeauna. Dar erau duşi în fundul capului, înconjuraţi de piele învineţită, bolnăvicioasă, aşa cum *nu* fuseseră niciodată. Nu-şi dădea seama ce altceva le dădea un aer mai straniu decât orice alţi ochi pe care îi văzuse vreodată, dar când îi întâlni privirea, fu străbătută de un fior şi un sentiment de milă pentru el o copleşi.

Copilul clipi şi, cu un efort ce păru uriaş, cu preţul unei dureri considerabile, scoase o mână de sub pătură şi o întinse către ea. Braţul îi era piele şi os, ca o creangă uscată. Îl strecură printre barele patului şi-şi deschise palma mică şi slăbită, implorând, cerând iubire, căutând cu disperare să ajungă la ea.

Cu vocea tremurând, Tina îi spuse lui Dombey:

— Vreau să merg la el. Vreau să-mi iau copilul în braţe.

Se îndreptară toţi trei spre uşa etanşă din oţel care dădea în încăperea de dincolo de fereastră, iar Elliot întrebă:

— De ce e ţinut într-o cameră de izolare? E bolnav?

— Acum nu mai e, răspunse Dombey oprindu-se în dreptul uşii şi întorcându-se către ei vizibil tulburat de ceea ce avea să le dezvăluie. Acum e în pragul morţii din cauza subnutriţiei, pentru că a trecut prea mult timp de când stomacul lui nu mai suportă hrana. Dar n-are nimic infecţios. A avut o infecţie foarte puternică, în accese intermitente, dar acum e bine. A avut o boală nouă, una creată în laborator. Şi e singurul care i-a supravieţuit. Are un anticorp natural care l-a ajutat să lupte împotriva virusului, cu toate că vorbim despre ceva creat artificial. Asta l-a fascinat pe doctorul Tamaguchi. El e şeful acestei unităţi. Doctorul Tamaguchi ne-a muncit pe toţi pe rupte până când am reuşit să izolăm acest anticorp şi să ne dăm seama ce-l făcea atât de eficient împotriva bolii. Fireşte, odată acest obiectiv îndeplinit, Danny n-a mai avut nicio valoare ştiinţifică. Pentru Tamaguchi, asta însemna că nu mai are *absolut* nicio valoare, de niciun fel... cu o singură excepţie cinică. A decis să experimenteze pe el, să vadă cât rezistă. De aproape două luni deja, îl reinfectează iar şi iar cu virusul, urmărind să vadă de câte ori corpul lui îl poate elimina, înainte să fie *el* eliminat. Trebuie să înţelegeţi că imunitatea la această infecţie nu e permanentă. Ca la infecţia cu streptococ, ca la o banală răceală sau ca la un cancer, te poţi îmbolnăvi iar şi iar... dacă ai norocul să scapi cu viaţă prima dată. Astăzi, Danny tocmai a învins virusul pentru a paisprezecea oară.

Tina icni, îngrozită.

Dombey continuă:

— Deşi e tot mai slăbit pe zi ce trece, reuşeşte, nu ştim din ce motiv, ca după fiecare infectare să elimine virusul mai repede decât înainte. Însă fiecare victorie îl epuizează. Boala îl ucide, chiar dacă indirect. Îl ucide lăsându-l fără puteri. Acum e sănătos, nu prezintă nici urmă de infecţie. Mâine au de gând să-l reinfecteze iar.

— Dumnezeule! şopti Elliot. Dumnezeule!

Cuprinsă de revoltă şi dezgust, Tina nu-şi putea lua privirea de la Dombey.

— Nu pot să cred!

— Ţine-te bine, răspunse cercetătorul, fiindcă nu ştii încă nici măcar jumătate.

Întinse mâna, răsuci mânerul uşii din oţel şi o împinse.

Cu câteva minute înainte, când privise pentru prima dată pe fereastra de observaţie şi îşi văzuse copilul atât de slăbit, Tina îşi promisese că nu va plânge. Danny nu trebuia s-o vadă plângând. Băiatul avea nevoie de iubire, de atenţie şi de protecţie. Lacrimile ei l-ar fi tulburat prea mult. Şi judecând după starea lui, era posibil ca orice tulburare emoţională profundă să-l distrugă efectiv.

Apropiindu-se de patul lui, îşi muşcă buza de jos atât de tare, încât simţi gustul sângelui. Încercă să-şi stăvilească lacrimile, dar avu nevoie de toată voinţa de care era capabilă ca să şi le înăbuşe.

Danny începu să se agite când o văzu că se apropie şi, în ciuda slăbiciunii extreme, se chinui să se ridice în şezut, agăţându-se cu o mână tremurândă de barele patului şi întinzând-o pe cealaltă spre ea, nerăbdător.

Tina făcu ultimii paşi până la el împleticiţi, cu inima bubuindu-i în piept şi cu gâtul sugrumat de emoţie. Era copleşită de bucuria revederii şi, în acelaşi timp, de frică, văzându-l în ce stare de degradare fizică era.

Când mâinile li se atinseră, degetele lui mici se răsuciră strâns în jurul degetelor ei. Se agăţă de ea cu o forţă surprinzătoare, disperată.

— Danny, rosti ea aproape nevenindu-i să creadă. Danny, Danny!

Din adâncurile fiinţei sale, de sub toată durerea şi frica pe care le trăise, copilul reuşi să smulgă un zâmbet pentru ea. Sau aproape un zâmbet; îi tremură pe buze ca şi cum efortul de a-l menţine era echivalent cu cel cerut de ridicarea unei poveri uriaşe. Un zâmbet fragil, ca o fantomă a zâmbetelor largi şi calde pe care şi le amintea, iar Tina simţi că i se frânge inima.

— Mama...

Tina abia dacă recunoscu vocea spartă, vlăguită.

— Mama...

— Aici sunt, spuse ea.

Copilul fu scuturat de un fior.

— S-a terminat, Danny. Totul e bine acum.

— Mama... mama... Faţa i se schimonosi, zâmbetul curajos dispăru şi un geamăt agonizant îi scăpă de pe buze: Ooohhhh, *mamiiii*...

Tina coborî grilajul de protecţie de la marginea patului, se aşeză şi-l trase cu grijă în braţele ei. Era ca o păpuşă de cârpe cu o brumă de umplutură, o creatură fragilă şi speriată, o umbră a copilului vioi, fericit, plin de energie care fusese. La început, îi fu frică să-l îmbrăţişeze, temându-se că se va sfărâma în braţele ei. Dar el o cuprinse strâns, strâns de tot, cu o forţă surprinzătoare pentru trupul acela devastat. Scuturat violent de frisoane, suspinând, îşi ascunse faţa la gâtul ei şi Tina îi simţi lacrimile calde pe piele. Nu se mai putu controla, aşa că izbucni şi ea în plâns, cu şiroaie, râuri de lacrimi. Îi puse o mână pe spate şi fu şocată să descopere cât era de slab: coastele şi vertebrele îi erai atât de proeminente, încât avea senzaţia că îmbrăţişa un schelet. Când îl trase spre ea, văzu firele care conectau electrozii de pe pielea lui cu echipamentele de monitorizare din jurul patului, făcându-l să semene cu o marionetă abandonată. Picioarele îi ieşiră de sub pătură şi, când cămaşa i se ridică, Tina văzu că erau mult prea emaciate pentru a-l putea susţine. Hohotind, îl strânse lângă ea, îl legănă, îi murmură şi-i repetă cât îl iubeşte.

Danny era în viaţă.

39.

Strategia lui Jack Morgan de a zbura la nivelul terenului se dovedea un adevărat succes. Alexander era din ce în ce mai încrezător că vor ajunge la laborator nevătămaţi şi era conştient că până şi Kurt Hensen, care detesta să zboare cu Morgan, era mai liniştit acum decât fusese cu zece minute mai înainte.

Elicopterul zbura aproape de fundul văii, îndreptându-se spre nord, la trei metri deasupra unui râu îngheţat; era încă nevoit să treacă prin furtuna de zăpadă care le anula aproape complet vizibilitatea, dar pereţii înalţi de arbori ce flancau râul îi protejau de efectele devastatoare ale viscolului. Argintat, aproape strălucitor, râul îngheţat era uşor de urmat. Din când în când, vântul se abătea asupra aeronavei şi o izbea, dar elicopterul

făcea eschive şi manevre ca un boxer experimentat şi părea să fi depăşit riscul de a fi doborât.

— Cât mai avem? întrebă Alexander.

— Zece minute. Poate cincisprezece, răspunse Morgan. Doar dacă nu...

— Dacă nu ce?

— Dacă palele elicei nu se acoperă de gheaţă. Dacă nu îngheaţă arborele de transmisie sau articulaţiile rotorului.

— E posibil?

— E, cu siguranţă, ceva ce trebuie să luăm în considerare, spuse Morgan. Şi există întotdeauna posibilitatea să nu apreciez corect relieful pe întuneric şi să ne izbim de vreun deal.

— N-o să ne izbim, zise Alexander. Eşti prea bun.

— Ei bine, replică Morgan, e suficient să greşesc o dată. Asta face ca totul să fie palpitant.

•

Tina îl pregăti pe Danny pentru a ieşi din închisoarea lui. Unul câte unul, îi desprinse electrozii ataşaţi de cap şi de corp. Când desfăcu banda adezivă, cu mişcări delicate, copilul scânci şi ea tresări la vederea rănilor de sub bandaj. Nu luaseră nicio măsură pentru a-i preveni iritaţiile.

În timp ce ea se ocupa de Danny, Elliot îl interoga pe Dombey.

— Ce faceţi de fapt aici? Cercetări militare?

— Da.

— Mai precis, arme biologice?

— Biologice şi chimice. Experimente de recombinare a ADN-ului. Desfăşurăm, în paralel, între treizeci şi patruzeci de proiecte.

— Credeam că Statele Unite s-au retras din cursa armelor chimice şi biologice, cu mult timp în urmă.

— Pentru ochii publicului, da, spuse Dombey. Asta i-a pus pe politicieni într-o lumină bună. Însă în realitate activitatea a continuat. A trebuit să continue. Asta este singura unitate de profil de care dispunem. Chinezii au trei. Ruşii... Sigur, se presupune că acum ne sunt prieteni, dar continuă să dezvolte arme bacteriologice, tulpini de virusuri noi şi virulente, pentru că sunt faliţi, iar aceste metode sunt mult mai ieftine decât dezvoltarea altor tipuri de arme. Irakul are un proiect amplu de dezvoltare a unor arme biologice şi chimice, la fel şi Libia şi Dumnezeu mai ştie cine altcineva. Sunt mulţi cei care cred în

tipul ăsta de armament – aici şi peste tot în lume. Nu li se pare nimic imoral în asta. Dacă consideră că au obţinut un nou microb nemaipomenit, de care noi n-avem cunoştinţă, ceva împotriva căruia n-am avea cum să reacţionăm, sigur l-ar folosi împotriva noastră.

— Dar dacă nevoia de a ţine pasul cu chinezii – sau cu ruşii, sau cu irakienii – duce la situaţii ca asta de acum, care implică un copil nevinovat, nu înseamnă că devenim şi noi nişte monştri? Nu înseamnă că lăsăm ca frica de duşmani să ne transforme în ceea ce sunt *ei* de fapt? Şi nu este asta o cale sigură de a pierde?

Dombey înclină din cap. Îşi mângâie mustaţa şi reluă:

— Asta mă frământă şi pe mine de când a fost Danny prins în mecanismul ăsta nebun. Problema este că nişte indivizi dubioşi sunt atraşi de această activitate ca urmare a naturii ei secrete şi a sentimentului de putere pe care ţi-l dă faptul că produci arme capabile să ucidă milioane de oameni. Asta-i face pe megalomanii de teapa lui Tamaguchi să se implice în aşa ceva. Oameni ca Aaron Zachariah. Abuzează de putere, îşi pervertesc responsabilitatea care le revine. Nu ai cum să-ţi dai seama din timp ce fel de oameni sunt. Dar dacă am renunţa cu totul, dacă am opri această cercetare de teamă că oameni ca Tamaguchi ajung în fruntea ei, am ceda prea mult teren în faţa adversarilor noştri, periclitându-ne supravieţuirea. Presupun că trebuie să învăţăm să trăim cu răul cel mai mic.

Tina desprinse un electrod de pe ceafa lui Danny, dezlipindu-i cu blândeţe plasturele de pe piele. Copilul şedea încă agăţat de ea, dar ochii lui adânciţi în orbite erau fixaţi asupra lui Dombey.

— Pe mine nu mă interesează filosofia sau moralitatea din spatele războiului biologic, spuse ea. Deocamdată vreau să ştiu cum a ajuns Danny aici.

— Ca să înţelegi asta, trebuie să ne întoarcem cu douăzeci de luni în urmă, răspunse Dombey. Cam pe atunci, un om de ştiinţă chinez pe nume Li Chen a fugit în Statele Unite având asupra lui, pe o dischetă, datele privind cea mai importantă şi mai periculoasă armă biologică creată în China în ultimul deceniu. Au numit virusul „Wuhan-400”, pentru că fusese dezvoltat în centrul lor de cercetare de la periferia oraşului Wuhan şi era tulpina cu numărul 400 dintre cele viabile ale microorganismelor create artificial în laboratorul respectiv. Wuhan-400 este o armă

perfectă. Afectează doar oamenii. Nicio altă fiinţă nu poate fi purtător. Şi, asemenea sifilisului, nu supravieţuieşte în afara organismului uman mai mult de un minut, ceea ce înseamnă că nu poate contamina suprafeţe şi obiecte, aşa cum o fac antraxul sau alte microorganisme virulente similare. Iar atunci când gazda moare, virusul Wuhan-400 din corpul ei moare şi el la scurtă vreme, imediat ce temperatura cadavrului scade sub 30 de grade Celsius. Vă daţi seama de avantaje?

Tina era mult prea atentă la Danny ca să se gândească la spusele lui Dombey, dar Elliot prinse mesajul.

— Dacă am înţeles corect, chinezii pot folosi Wuhan-400 ca să distrugă un oraş sau o ţară întreagă, fără să fie nevoiţi să întreprindă ulterior acţiuni complexe şi scumpe de decontaminare, înainte de a trece la cucerirea unui nou teritoriu.

— Exact, confirmă Dombey. Iar Wuhan-400 prezintă şi alte avantaje, la fel de importante, comparativ cu mulţi alţi agenţi biologici. De exemplu, devii purtător la doar patru ore de la contactul cu virusul – o perioadă de incubaţie extrem de scurtă. Odată infectată, persoana moare în cel mult douăzeci şi patru de ore. Majoritatea, în douăsprezece. E mai rău decât virusul Ebola din Africa, mult mai rău. Rata mortalităţii în cazul Wuhan-400 este de sută la sută. Nimeni nu ar trebui să-i supravieţuiască. Chinezii l-au testat pe Dumnezeu ştie câţi prizonieri politici. Şi n-au reuşit să găsească un anticorp sau un antibiotic eficient. Virusul migrează către trunchiul cerebral şi, ajuns acolo, începe să secrete o toxină care consumă efectiv ţesutul cerebral, aşa cum acidul de baterie dizolvă o bucată de pânză. Distruge acea parte a creierului care controlează funcţiile autonome ale organismului. Victima încetează pur şi simplu să mai aibă puls, organe funcţionale, sau nevoia de a respira.

— Şi asta e boala căreia i-a supravieţuit Danny.

— Da. Şi din câte ştim, e singurul.

Tina luase pledul de pe pat şi îl împăturise, ca să-l înfăşoare pe Danny în el pentru drumul înapoi la maşină. Acum îşi ridică privirea şi-l întrebă pe Dombey:

— Dar cum de-a ajuns să fie infectat?

— A fost un accident.

— Am mai auzit asta!

— Doar că acum e adevărat, replică Dombey. După ce a fugit din China cu toate informaţiile despre Wuhan-400, Li Chen a fost adus aici. Am început imediat colaborarea cu el, încercând să replicăm virusul. Şi am reuşit destul de repede. Apoi am început să-l studiem, căutând să identificăm aspecte care, poate, le scăpaseră chinezilor.

— Şi cineva a fost neglijent, presupuse Elliot.

— Mai rău, spuse Dombey. Cineva a fost neglijent şi idiot. Cu vreo treisprezece luni în urmă, când Danny şi colegii lui erau în excursia aceea în munţi, unul dintre cercetătorii noştri, o javră pe nume Larry Bollinger, s-a contaminat din greşeală în timp ce lucra în laborator.

Mâna lui Danny o strânse mai tare pe a Christinei, iar ea îl mângâie pe cap, încercând să-l liniştească.

— Cu siguranţă există proceduri, măsuri de siguranţă pe care le implementaţi când...

— Sigur, confirmă Dombey. Eşti pregătit pentru astfel de situaţii încă din prima zi în care începi să lucrezi aici. În caz de contaminare accidentală, ţi se cere să activezi imediat o alarmă. Este primul lucru pe care trebuie să-l faci. Apoi trebuie să sigilezi încăperea în care te afli. Dacă există o cameră de izolare adiacentă, trebuie să intri acolo şi să încui uşa în urma ta. Echipa de decontaminare intervine de urgenţă, pentru a curăţa laboratorul. Dacă infecţia este tratabilă, ţi se administrează antidotul. Dacă nu există tratament... rămâi în izolare până la sfârşit. De asta suntem plătiţi atât de bine. Datorită riscurilor. Riscul este o parte nelipsită a acestei profesii.

— Doar că acest Larry Bollinger n-a văzut lucrurile aşa, spuse Tina cu amărăciune.

Nu reuşea să-l învelească pe Danny în pătură, fiindcă băiatul nu voia să-i dea drumul. Zâmbind, şoptindu-i cuvinte de îmbărbătare şi depunând nenumărate sărutări pe mâinile lui plăpânde, reuşi, în cele din urmă, să-l înfăşoare în pled.

— Bollinger a cedat. A luat-o razna, răspunse Dombey, vizibil stânjenit de faptul că unul dintre colegii lui şi-a putut pierde controlul în asemenea circumstanţe; începu să păşească încolo şi-ncoace, continuându-şi explicaţiile: Bollinger ştia cât de repede ucide virusul Wuhan-400 şi s-a panicat. Şi-a zis, se pare, că poate scăpa de infecţie fugind. Şi exact asta a încercat să facă. N-a activat alarma. A părăsit laboratorul, s-a dus la el în

cameră, s-a îmbrăcat în hainele de exterior şi a părăsit complexul. Nu avea programată o permisie şi, pe moment, n-a găsit un motiv bun să justifice solicitarea unei maşini, aşa că s-a gândit să fugă plecând pe jos. Le-a spus paznicilor că merge să facă o plimbare prin zăpadă. Aşa facem mulţi dintre noi, iarna. Este un bun exerciţiu fizic şi ne mai scoate din gaura asta, de sub pământ. În orice caz, Bollinger nu era interesat să facă mişcare. Cu rachetele de zăpadă sub braţ, a pornit pe drumul pe care presupun că aţi venit voi. Însă înainte să ajungă la ghereta de securitate, s-a căţărat pe creasta de pe marginea drumului, şi-a pus rachetele de zăpadă ca să ocolească zona în care se afla paznicul, apoi a revenit pe şosea şi a aruncat rachetele. În cele din urmă, agenţii de pază le-au găsit. Bollinger ajunsese probabil aproape de poarta de jos, la două ore şi jumătate de când părăsise complexul şi la trei de când se infectase. Între timp, un alt cercetător a intrat în laboratorul lui, a văzut culturile de Wuhan-400 împrăştiate pe podea şi a declanşat alarma. Între timp, Bollinger reuşise să escaladeze poarta, în ciuda sârmei ghimpate. Apoi luase drumul pe care îl folosesc cei de la centrul silvic. Căuta să iasă din pădure, să ajungă pe drumul de ţară, la aproximativ opt kilometri de aleea de acces către laborator şi, după numai cinci kilometri...

— A dat peste Jaborski şi grupul lui de cercetaşi, încheie Elliot în locul lui.

— Şi deja îi putea contamina, interveni Tina, reuşind să-l înfofolească bine pe Danny în pătură.

— Da, spuse Dombey. Probabil că i-a întâlnit la cinci ore, cinci ore şi jumătate după ce se infectase. Era epuizat. Obosise după atâta mers şi începuseră, totodată, să se manifeste primele simptome ale infecţiei. Ameţeală. Greaţă uşoară. Şeful cercetaşilor parcase microbuzul la vreo doi kilometri depărtare, după care împreună cu asistentul lui şi cu copiii mai parcursese aproape un kilometru, când l-au întâlnit pe Larry Bollinger. Se pregăteau să părăsească drumul şi să se afunde în pădure, unde intenţionau să-şi instaleze tabăra pentru prima noapte petrecută în sălbăticie. Când a aflat că aveau un vehicul, Bollinger a încercat să-i convingă să-l ducă până în Reno. La ezitările lor, a inventat o poveste despre un prieten rămas în urmă, în munţi, cu piciorul rupt. Jaborski nu l-a crezut nicio clipă, dar, până la urmă, a fost de acord să-l ducă la centrul silvic, unde putea fi

alertată o echipă de salvare. Propunerea nu a fost pe placul lui Bollinger, care a devenit isteric. Jaborski şi colegul lui au înţeles că aveau de-a face cu un individ problematic. Între timp, a apărut şi echipa de securitate. Bollinger a dat să fugă. Apoi a încercat să rupă costumul de protecţie al unui agent. Au fost nevoiţi să-l împuşte.

— Astronauţii, spuse Danny.

Cu toţii se întoarseră spre el.

Se strânse mai tare în pătura lui galbenă, tremurând la rememorarea acelor momente.

— Astronauţii au venit şi ne-au luat.

— Da, spuse Dombey. Presupun că arătau ca nişte astronauţi, în costumele lor de protecţie. I-au adus pe toţi aici şi i-au izolat. O zi mai târziu, erau morţi cu toţii... cu excepţia lui Danny. Ei bine... acum ştiţi cam tot ce a urmat.

40.

Elicopterul îşi continuă zborul urmând cursul râului îngheţat spre nord, prin valea acoperită de zăpadă.

Peisajul de iarnă, fantomatic şi strălucitor, îl trimise pe Alexander cu gândul la cimitire. Îl atrăgeau. Îi plăcea să facă plimbări lungi printre monumentele funerare. De când ţinea minte, moartea îl fascinase mereu, mecanismele şi sensul ei, şi îşi dorise întotdeauna să ştie cum e dincolo – fireşte, fără să fie nevoit să facă el însuşi călătoria fără de întoarcere. Nu-şi dorea să moară. Doar să *ştie.* De fiecare dată când ucidea pe cineva, simţea că stabilea o nouă legătură cu lumea de dincolo; şi spera că, odată stabilite suficient de multe legături, avea să fie recompensat cu o viziune de dincolo de văl. Spera că într-o zi, în timp ce se afla în cimitir, în faţa mormântului uneia dintre victimele sale, aceasta avea să-l contacteze şi-i va permite să vadă, ca într-o clarviziune, cum era moartea. Şi atunci ar fi ştiut.

— Mai avem puţin, anunţă Jack Morgan.

Alexander scrută nerăbdător zăpada învolburată prin care elicopterul avansa ca un nebun care aleargă cu toată viteza înainte, prin întuneric. Atinse arma din tocul de la umăr şi se gândi la Christina Evans.

I se adresă lui Kurt Hensen:

— Să-l ucizi pe Stryker imediat. Nu avem nevoie de el. Dar să nu răneşti femeia. Vreau s-o interoghez. Trebuie să-mi spună cine ne-a trădat. Vreau să aflu cine i-a ajutat să intre în laborator, chiar dacă va trebui să-i frâng os cu os ca s-o fac să vorbească.

•

În camera de izolare, Tina spuse:

— Danny arată foarte rău. Dar dacă nu mai are virusul, o să-şi revină?

— Cred că da, răspunse Dombey. Trebuie doar să înceapă să mănânce. Stomacul lui nu a mai putut reţine alimentele din cauză că l-au tot reinfectat, căutând să-i testeze rezistenţa până la distrugere. Dar odată ieşit de-aici, ar trebui să ia rapid în greutate. Ar mai fi totuşi ceva...

Tina încremeni la auzul notei de îngrijorare din tonul vocii lui Dombey.

— Ce? Ce-ar mai fi?

— În urma infectărilor repetate, i-a apărut o pată pe lobul parietal.

Tina simţi că i se face rău.

— Nu!

— Dar nu pare să-i pună viaţa în pericol, se grăbi Dombey să adauge. Din câte ne-am putut da seama, nu este o tumoare. Cel puţin, nu are caracteristicile unei tumori. Nu este nici ţesut cicatrizat. Şi nici cheag de sânge.

— Atunci, ce e? întrebă Elliot.

Dombey îşi trecu o mână prin părul creţ.

— Analizele recente par să indice că noul ţesut este similar cu structura ţesutului cerebral normal. Lucru care n-are niciun sens. Dar am verificat informaţiile de sute de ori şi rezultatul este acelaşi. Exceptând faptul că e imposibil. N-am mai văzut niciodată ce apare acum pe radiografiile lui. De aceea, să-l duci la un specialist după ce scăpaţi de aici. Du-l la zece specialişti, până când vei afla care e problema. Nu pare să fie nimic letal, dar ar fi bine să-i urmăriţi evoluţia.

Tina întâlni privirea lui Elliot şi ştiu că amândoi se gândeau la acelaşi lucru. Oare pata aceea din creierul lui Danny era responsabilă pentru puterile lui parapsihice? Fuseseră abilităţile lui latente scoase la suprafaţă de infectările repetate cu acel

virus artificial? Părea ceva fantastic, dar nu mai mult decât era faptul că devenise victima Proiectului Pandora. Şi, atât cât putea ea să înţeleagă, era singurul lucru apt să explice puterile fenomenale ale lui Danny.

Temându-se ca Tina să nu cumva să spună cu glas tare ceea ce gândea, atrăgând astfel atenţia lui Dombey cu privire la adevărul incredibil, Elliot îşi privi ceasul şi spuse:

— E cazul să plecăm de-aici.

— Înainte, interveni Dombey, luaţi cu voi câteva dosare privitoare la cazul lui Danny. Sunt pe masa de lângă uşă, în cutia neagră, plină cu dischete. Vă vor ajuta să vă susţineţi povestea când veţi merge cu ea la presă. Şi, pentru numele lui Dumnezeu, răspândiţi-o cât mai repede! Atât timp cât rămâneţi singurii care ştiu ce s-a întâmplat, sunteţi adevărate ţinte.

— Ştim foarte bine, replică Stryker.

— Elliot, va trebui să-l duci pe Danny în braţe, îi ceru Tina. Nu e-n stare să meargă singur. Îl pot duce eu, aşa slăbit cum e, dar mi-ar fi mai greu decât ţie.

Elliot îi dădu pistolul şi se apropie de pat.

— Îmi puteţi face o favoare, înainte să plecaţi? întrebă Dombey.

— Ce anume?

— Hai să-l aducem pe Zachariah aici şi să-i scoatem căluşul. Apoi mă legaţi pe mine, îmi puneţi căluşul şi mă lăsaţi dincolo, în cealaltă încăpere. Îi voi face să creadă că el este cel care a cooperat cu voi. De fapt, când veţi face dezvăluirile în presă, poate întoarceţi povestea în direcţia asta.

Tina clătină din cap, bulversată.

— Dar după tot ce-ai zis despre locul ăsta, că este condus de megalomani, după ce ai spus răspicat că nu eşti de acord cu ceea ce se întâmplă aici, de ce vrei să rămâi?

— Viaţa asta retrasă îmi prieşte şi se plăteşte bine, răspunse Dombey. Iar dacă nu rămân, dacă plec şi mă angajez într-un centru de cercetare civil, atunci aici va fi cu o voce raţională mai puţin. Există încă destui oameni care mai au un oarecare simţ etic. Dacă am pleca toţi, am lăsa totul pe mâna celor ca Tamaguchi şi Zachariah şi n-ar mai rămâne nimeni care să aducă un pic de echilibru. Ce fel de cercetări credeţi că ar face *atunci*?

— Dar odată ce povestea va apărea în presă, probabil că laboratorul va fi închis, spuse Tina.

— Nici vorbă, o contrazise Dombey. Fiindcă munca trebuie să continue. Trebuie să păstrăm echilibrul de putere în relaţia cu state totalitare precum China. Poate vor pretinde că ne-au închis, dar n-o vor face. Tamaguchi şi unii dintre apropiaţii lui vor fi concediaţi. Se va isca un scandal, ceea ce e bine. Iar dacă reuşesc să-i conving că Zachariah a fost cel care v-a povestit totul, îmi pot proteja poziţia, poate chiar aş fi avansat şi aş avea mai multă influenţă. Şi măcar voi primi mai mulţi bani, zâmbi el.

— În regulă, spuse Elliot. Vom face cum doreşti. Dar trebuie să ne mişcăm repede.

Îl aduseră pe Zachariah în camera de izolare şi îi scoaseră căluşul. Acesta se zbătu în frânghiile care-l ţineau imobilizat şi-l înjură pe Elliot. Apoi îi blestemă pe Tina, pe Danny şi pe Dombey. Abia după ce ieşiră şi închiseră în urma lor uşa camerei de izolare izbutiră să nu-i mai audă invectivele.

În timp ce Elliot folosea ultima bucată de sfoară ca să-l lege pe Dombey, acesta spuse:

— Vă rog să-mi lămuriţi o curiozitate.

— Ce anume?

— Cine v-a spus că Danny e aici? Cine v-a ajutat să intraţi?

Tina clipi, neştiind ce să-i răspundă.

— În regulă, înţeleg, continuă Dombey, nu vreţi să-l turnaţi pe cel care v-a informat. Spuneţi-mi doar un lucru: a fost unul dintre agenţii de pază sau cineva din personalul medical? Mi-ar plăcea să cred că a fost unul dintre cercetători, un coleg de breaslă care s-a hotărât să facă ceea ce e corect.

Tina se uită spre Elliot. El scutură din cap: *nu.*

Tina era de aceeaşi părere, nu era înţelept să povestească nimănui despre puterile lui Danny. Lumea l-ar fi privit ca pe o ciudăţenie, s-ar fi holbat la el, l-ar fi urmărit peste tot. Şi, fireşte, dacă cercetătorii de aici ar fi bănuit că abilităţile lui erau rezultatul petei parietale cauzate de infectările repetate cu Wuhan-400, ar fi vrut să continue testele şi studiile asupra lui. Nu, nu va dezvălui nimănui ce putea Danny să facă. Nu încă. Nu înainte ca ea şi Elliot să-şi dea seama ce efect ar avea asta asupra vieţii copilului ei.

— A fost cineva din personalul medical, minţi Elliot. Un doctor ne-a ajutat să intrăm.

— Bun, replică Dombey. Mă bucur. Mi-aş dori să fi avut eu curajul să fi făcut asta, cu mult timp înainte.

Elliot îi îndesă în gură o batistă mototolită.

Tina deschise uşa, iar el îl ridică pe Danny în braţe.

— Puştiule, eşti uşor ca o pană. Trebuie să te ducem la McDonald’s şi să te îndopăm cu nişte hamburgeri şi cartofi prăjiţi.

Copilul îi zâmbi slab.

Cu pistolul ridicat, Tina ieşi în hol, urmată fiind de ei. În încăperea de lângă lifturi, lumea continua să discute şi să râdă, dar nu ieşi nimeni.

Danny deschise unul dintre lifturi şi îi comandă mintal să urce. Fruntea îi era încreţită, în semn de concentrare, dar ăsta părea să fie singurul indiciu că avea vreo legătură cu deplasarea liftului.

La ultimul etaj, holurile erau pustii.

În sala monitoarelor de securitate, agentul mai vârstnic era în continuare aşezat în scaunul lui, legat şi cu căluş. Îi privi cu furie şi cu teamă.

Tina, Elliot şi Danny traversară holul şi păşiră în noapte. Zăpada se năpusti asupra lor.

Peste urletele vântului se suprapuse un alt zgomot şi Tinei îi luă ceva timp până să-şi dea seama ce era.

Un elicopter.

Miji ochii printre fulgii care cădeau şi văzu aeronava apropiindu-se peste culme, dinspre capătul vestic al platoului. Ce nebun ieşea cu elicopterul pe o astfel de vreme?

— La maşină! Repede! strigă Elliot.

Alergară la Explorer, unde Tina îl luă pe Danny din braţele lui şi-l aşeză pe bancheta din spate. Apoi urcă şi ea.

Elliot se aşeză la volan şi bâjbâi cu cheile. Motorul nu porni imediat.

Elicopterul se năpusti spre ei.

— Cine e-n elicopter? întrebă Danny, privind pe geamul lateral al maşinii.

— Nu ştiu, răspunse Tina. Dar nu sunt oameni buni, puiule. Sunt ca monstrul din benzile tale desenate. Cel pe care mi l-ai trimis în vis. Nu vor să te luăm de aici.

Copilul rămase cu privirea fixată asupra elicopterului şi pe frunte îi apărură iar cute.

Motorul maşinii porni în sfârşit.

— Slavă Domnului! exclamă Elliot.

Dar cutele nu se şterseră de pe fruntea lui Danny.

Tina înţelese ce voia să facă şi interveni:

— Danny, stai!

•

Aplecându-se pe hubloul elicopterului, ca să le poată vedea mai bine maşina, George Alexander ordonă:

— Aterizează drept în faţa lor, Jack!

— Am înţeles, răspunse pilotul.

Lui Hensen, care ţinea pe genunchi arma semiautomată, Alexander îi reaminti:

— Ţi-am zis, elimină-l pe Stryker pe loc, dar să nu te atingi de femeie.

Elicopterul se înălţă brusc. Zburase la nu mai mult de şase metri deasupra solului, dar începu să se înalţe rapid, la doisprezece, cincisprezece, optsprezece metri.

— Ce se întâmplă? întrebă Alexander.

— Manşa! exclamă Morgan şi în glas îi răsună o notă de spaimă pentru prima dată în zborul acela de coşmar prin munţi. N-o pot controla! S-a blocat!

Douăzeci şi patru de metri, douăzeci şi şapte, treizeci, tot mai sus în întunericul nopţii.

Apoi motorul se opri.

— Ce naiba? bâigui Morgan.

Hensen urlă.

Alexander văzu moartea apropiindu-se în viteză şi înţelese că nu mai era mult până când curiozitatea lui privind lumea de dincolo avea să fie satisfăcută.

•

În vreme ce traversau platoul în viteză, ocolind resturile cuprinse de flăcări ale elicopterului, Danny spuse:

— Erau oameni răi. Este în regulă, mami. Erau oameni foarte răi.

Există întotdeauna un motiv, îşi spuse Tina. Şi un timp pentru toate. Un timp să ucizi şi un timp să vindeci.

Îşi cuprinse copilul în braţe, privi în ochii lui întunecaţi, dar nu-şi găsi alinare în miezul acelor cuvinte din Biblie. Ochii lui Danny închideau în ei prea multă durere, prea multă cunoaştere. Era în

continuare băieţelul ei drag, dar se schimbase. Iar când se gândi la viitor, Tina nu putu să nu se întrebe ce anume-i aştepta.

Nota autorului

Ochii întunericului este unul dintre cele şase romane pe care le-am scris sub pseudonimul Leigh Nichols, pe care acum nu-l mai folosesc. A fost al doilea dintre cele şase şi ultimul din seria care urmează să vadă din nou lumina tiparului, de această dată sub numele meu real. Celelalte cinci sunt: *The Servants of Twilight, Shadowfires, The Door to December, The House of Thunder* şi *The Key to Midnight.* Toate sunt retipărite la cererea cititorilor şi le sunt recunoscător tuturor pentru interes.

Cei care au citit postfeţele romanelor *The Funhouse* şi *The Key to Midnight* ştiu că îmi place să vă povestesc despre dispariţiile tragice ale diverselor pseudonime pe care le-am folosit la începuturile carierei mele. Spre ruşinea mea, trebuie să recunosc că nu întotdeauna am spus adevărul în această privinţă. V-am mărturisit cu ceva timp în urmă că într-o seară, aflat într-o croazieră în Caraibe, Leigh Nichols a băut prea multă şampanie şi a sfârşit decapitat într-un accident bizar, în timpul unui dans limbo. Am fost impresionat de mesajele voastre de condoleanţe şi de slujbele de comemorare pe care mi-aţi povestit că le-aţi organizat, dar acum, că puteţi avea în faţă şi acest al şaselea – şi ultimul – roman scris de Nichols, trebuie să vă mărturisesc că v-am minţit pentru că nu voiam să vă dezvălui adevăratul – şi mult mai tulburătorul – lui sfârşit. Într-o noapte mohorâtă de iarnă, Nichols a fost răpit de extratereştri, plimbat în jurul sistemului solar, prezentat extraterestrei regine Nest şi supus unor intervenţii chirurgicale terifiante. Deşi Nichols a revenit, în cele din urmă, pe Pământ, era mult prea traumatizat pentru a-şi relua cariera de scriitor, însă a reuşit să-şi construiască o nouă viaţă în persoana unui cunoscut dictator irakian.

Ochii întunericului a fost una dintre primele mele încercări de a combina mai multe genuri literare: acţiune, suspans, dragoste şi un dram de supranatural. Deşi nu are intensitatea, profunzimea personajelor, complexitatea subiectului sau ritmul debordant al unor romane ulterioare ca *Watchers* sau *Mr Murder* şi cu toate că acţiunea nu curge cu viteza sufocantă din *Intensity,* cititorii care au descoperit romanul în vreun anticariat,

sub numele lui Nichols, au fost plăcut impresionaţi. Presupun că le-a plăcut fiindcă ideea copilului dispărut – şi a mamei gata de orice pentru a afla ce i s-a întâmplat cu adevărat băieţelului ei – atinge o coardă sensibilă în fiecare dintre noi.

Revizuind textul în vederea republicării, am rezistat cu greu tentaţiei de a-l transforma în genul de roman pe care l-aş scrie astăzi. Am actualizat trimiterile politice şi culturale, am cizelat câteva imperfecţiuni stilistice flagrante şi am mai simplificat textul, pe ici, pe colo. Mi-a făcut plăcere să revizuiesc acest roman, care rămâne o povestire simplă şi, pentru a-i captiva pe cititori, se bazează în mare măsură pe intrigă şi pe caracterul straniu al premisei. Sper că şi dumneavoastră aţi fost captivaţi şi că v-a făcut plăcere această călătorie, preţ de şase romane, prin cariera lui Leigh Nichols. Dacă ajungeţi vreodată în Irak, autorul, cu înfăţişarea total schimbată graţie chirurgiei plastice, va fi fericit să vă dea câte un autograf... sau să vă denunţe ca necredincioşi şi să vă arunce într-o celulă de închisoare abjectă ca o cloacă. Acţionaţi pe riscul vostru.

virtual-project.eu